

Základnu kopule vyplňovala nádrž lesklé černé tekutiny a nad ní se táhl můstek. Nádrž lemovala světla, ozařovala vnitřek kopule, stejně hladký a prázdný jako vnějšek. Můstek vedl na ústřední platformu s jakousi řídicí konzolí. Za platformou můstek pokračoval, táhl se asi ze tří čtvrtin přes nádrž, na konci byla upevněna vertikální obdélníková kostra, zřejmě pokrytá stejnou lesklou tmavou tekutinou, jaká byla v nádrži.

Hippolyta opatrně vešla na můstek. Nevěděla, co za látku je v nádrži – její zmrzlý nos necítil žádný pach, chemický ani jiný –, ale tušila, že by nebylo radno jít si do ní zaplavat.

Prozkoumala konzoli. Bylo na ní uspořádáno osm řad oken, každá po osmi, v každém okénku číslo 001, jednotlivé číslice byly vyraženy na samostatných kovových kotoučích. Vpravo od těch čísel byla malá kulatá díra a jediné velké tlačítko.

Hippolyta nejprve zkusila tlačítko. Konzole vydala hlasité sterilní cvaknutí, ale nic jiného se nestalo. Vytáhla druhý klíč a vsunula ho do díry. Seděl dokonale. Zasunula ho, kam to šlo.

Světla zablikala. Zpod platformy se ozvalo hučení nabíhající mašinerie, zvuk se šířil a prohluboval na hluboké hučení, které vytvořilo stojaté vlnění na hladině nádrže. Hukot postupně utichl, proměnil se na sotva slyšitelný zvuk. Světla znovu zablikala a potemněla a pak celá kopule prostě zmizela a Hippolyta se ocitla na volném vršku kopce.

Ne. Kopule tam pořád byla. To, co viděla, byla projekce, živé panoráma zvenčí: tady je Jupiter a tady stezka, po které se vlekla sněhem.

Soustředila se zase na konzoli. Kolem kovových kotoučů a mezi nimi se linula rudá záře a osvětlovala čísla. Hippolyta se zaměřila na nejspodnější okénko vpravo. Dotkla se prstem jedničky a maličko ji postrčila. Kotouč přeskočil na dvojku. Vzhlédla. Výhled se nezměnil. Pomyslela si: teď zkus to tlačítko.

Když ho tentokrát zmáčkla, rozeznělo se hluboké hučení vibrace zpod nádrže. Kopule ztemněla a ona chvíli neviděla nic než rudé světlo z konzole. Pak znovu naskočila projekce a ona se ocitla v prázdnotě plné hvězd. Vršek kopce zmizel.

Hippolyta natahovala krk, pátrala po známých souhvězdích a žádná nenacházela. Dvě hvězdy tu byly nápadné, ne tím, že by je znala, ale protože byly tak blízko, že jí připadaly jako malé kotouče, jeden modrý, jeden oranžový, jako dvě nesourodé oči jen pár stupňů od sebe. Dvojhvězda!

Blízko základny kopule byl třetí objekt. Malý, nepravidelný asteroid, valil se pomalu, ale viditelně, každou chvíli rotace odhalila novou část jeho povrchu světlou dvojhvězdy. Hippolyta se zasmála a zatleskala. Kdyby to tak viděl táta!

Obrátila se zas ke konzoli a počítala. Pokud má každá z těch čtyřiašedesáti číselných pozic rozsah od 000 do 999, dává to dohromady celkovou sumu možných kombinací deset na sto devadesátou druhou. Hippolyta se pokoušela vymyslet takové slovo, končící na -ilion, kterým by se to číslo popsalo, napadlo ji „šedesátitrilion“ a zase se rozesmála.

Šedesátitrilion nebeských panoramat. Ale nemůžou být přece každé jiné, nebo ano?

Natáhla se a přecvakla v pravém dolním rohu dvojku na trojku. Pak v závratném okouzlení začala volit čísla náhodně.

Znovu stiskla knoflík a –

Hukot.

Plula oceánem modrých mraků, všude kolem se zvedala azurová mračna a nahoře skrz řídkou mlhu zahlédla další neznámé slunce a široké pásy prstence obklopujícího planetu.

Bylo to krásné. A taky děsivé, zvláště výhled přímo dopředu a dolů. Kostra na konci můstku teď hodně připomínala dveře, kterými by mohla skočit nebo spadnout do bouřlivého moře, jehož

hlubiny osvětlovaly mohutné záblesky. Hippolytu najednou přepadla závrať, natáhla se ke konzoli, změnila jediné číslo a znovu stiskla knoflík.

Hukot.

Jasně světlo! Spálená krajina černých skal byla zbarvená dočervena obrovským sluncem vystupujícím zpoza obzoru před ní. Hippolyta zvedla ruku, aby si zaclonila oči, a pak roztáhla prsty, aby si prohlédla tu optickou iluzi. Okraj slunce protínal rám na konci můstku a zvýrazňoval nesouvislost obrazu. Část projekce, která se nacházela v rámu, se zdála být jaksi blíže.

Hippolyta se otřásla, zimní vzduch v kopuli zápasil s ďábelským obrazem, který ji obklopoval. Pomyslela na sních, ležící venku na zemi, a zeptala se sama sebe, co by se stalo, kdyby tím rámem prohodila sněhovou koulí. Rozplácla by se o zeď kopule a zničila by iluzi? Nebo by se vypařila, jakmile by se setkala s žářem nějaké cizí hvězdy?

Zajímavý experiment. Hippolyta by to možná dokonce vyzkoušela, kdyby ji nenapadla další myšlenka: dveře se přece neotevírají proto, aby se vyhodily sněhové koule. Dveře jsou určeny k procházení. Což naznačovalo, že je tam nějaké místo, kde by lidská bytost mohla stanout, aniž by se zadusila nebo se proměnila ve spálenou briketu.

Jistě, s výběrem šedesáti trilionů míst by to mohlo trvat celou věčnost zkoušek a omylů, než by se našlo jedno, které by člověka nezabilo. Hippolyta by s největší radostí zůstala tady a zkoušela ty myriády světů, ale neměla moc času, a tak se rozhodla podvádět a vyhledat odpověď vzadu v knize.

Rychle nastavila čísla. Naposledy se podívala na spálenou planetu rudého slunce (uvědomila si, že ji ztratí navěky, protože si nezaznamenala její souřadnice). Pak stiskla tlačítko.

Hukot.

Na chvíli zavládla tma a pak se vynořila spirálovitá galaxie. Visela na nočním nebi před ní a odrážela se jako zářivý mnohoruký měsíc v hladině temného oceánu, jehož vody omývaly pobřeží s bílou písčnou pláží.

Hippolyta došla na konec můstku, stála a hleděla do dveří. Pak se naklonila stranou a přidržela se zábradlí.

Nebyla to žádná obyčejná iluze. Vykoukla kolem rámu, viděla nenarušené panoráma vysílané na zaoblenou stěnu kopule kousek od ní, ale když se podívala *dveřmi*, pláž byla přímo tam, nebyla to žádná pouhá projekce, vypadalo to jako trojrozměrný prostor, do kterého by ji dovedl jediný krok.

Přímo před ní, a současně zcela zřejmě kdovíkdě. Viděla noční příliv lámající se o pláž, ale neslyšela ho. A vzduch, který nasála a zase vydechla, jí kouřil u pusy, byl to stále wisconsinský vzduch, *zimní* vzduch. Vzduch na pláži – nedovedla říct, jak to ví, ale byla si tím jistá – vzduch na té pláži by byl teplejší.

Natáhla ruku. Jak ji prostrčila rámem, ucítila brnění na dlani, brzy začalo být nepříjemné. Natáhla se dál, pocítila rostoucí odpor a bolest, a konečně ji zase stáhla, protože si domyslela další věc: tyhle dveře nedovolují polovičatost. Nedá se jimi protáhnout jen prst, je třeba se rozhodnout a odvážně projít.

Jasně, pomyslela si Hippolyta a podívala se na tmavou nádrž pod můstkem. A hned potom spadnu do toho svinstva a možná si zlomím nohu. Protože je to trik, musí to být trik.

„Ale když to neudělám, nedozvím se to,“ řekla nahlas a prošla dveřmi.

Vzduch na pláži byl *vážně* teplejší.

Slaný větrík vanoucí nad jemně šumícím příbojem připomínal pozdní jaro nebo brzký podzim. Mimosezona, pomyslela si Hippolyta: turistické chaty by měly výhodné taxy, pokud se najde někdo, kdo by vám ji půjčil. Zhluboka dýchala, mořský vzduch voněl jinak než ten u jejího rodného Atlantiku, ale kyslíku obsahoval dost – netočila se jí hlava, nebylo jí na omdlení.

Písek působil zvláště pružně. Hippolyta shlédla a zkusmo zapérovala na bříškách prstů. Došlo jí, že to není písek: byla to ona. Byla lehčí. Ne o moc – ne jako Orithyia Blue na Marsu nebo na Ganymedu, nebude skákat vzduchem –, jen natolik, že to cítila ve šlachách u kotníků, jak se napínaly: gravitace se o malinko snížila.

Hippolyta s úsměvem rozpřáhla ruce, vytáhla se na špičky a udělala ladnou poloviční otočku. A obrátila se k obdélníku sedm na tři stopy vyřiznutému z reality, za nímž byl vidět studený interiér kopule na Warlock Hillu. Dveře z této strany lemovaly tenké pásy světla, které vysílalo slabou záři na písek.

Obešla je, zajímalo ji, jak vypadají z druhé strany. Nic moc, i když zářivý rám byl vidět ze všech úhlů, ze zadního pohledu byl prázdný, stejná pláž uvnitř i zvenčí. Obešla ho zpátky dopředu a dívala se, jak se ve výhledu zase objevuje Wisconsin. „Fajn,“ přikývla.

Pak si prohlédla širší okolí. Pláž se rozkládala před vysokým skalním útesem, na kterém rozeznala řadu stromů, listy stříbrně zářily ve světle galaxie. Po její levici se útes táhl rovně, kam dohlédla, pás pláže před ním byl nepřerušovaný až na jediný balvan, temnou hroudu na písku nepříliš daleko. Ale po její pravici, jen pár set yardů, z útesu vybíhal skalní hřeben jako natažený prst a tvořil veliký výběžek, který se táhl přes písek až do vody. Po straně hřebene se táhla šedivá klikatá čára, ve které okamžitě poznala schodiště, a nahoře spatřila dvě budovy. Jedna stála tam, kde výběžek přecházel v útes, a vypadala na jednopatrový dům s plochou střechou, druhá, umístěná na samém konci výběžku nad vodou, měla tvar kopule. I když bylo těžké rozeznat detaily, Hippolyta by přísahala, že zahlédla vypouklinu poklopu na teleskop.

Jenom se rychle porozhlédnu, pomyslela si. Dovnitř a zase ven. Ale co se stane – zeptala se sama sebe, když se ohlédla skrz dveře na Zemi – co se stane, jestliže někdo přijde a stroj vypne, dokud budu tady?

Probudíš se, odpověděla si. *Protože tohle je sen. Musí být.*

Teplý mořský vánek, který jí laskal tvář, mluvil jinak.

Ignorovala ho.

Schodiště připevněné ke straně skalního hřebene bylo chráněno kovovými tyčemi, dole s brankou. Nebyla zamčená, ale komplikovaná petlice vyžadovala souhru dvou víceméně lidských rukou. Napadlo ji, jaké vetřelce má asi zadržet, a vzpomněla si na olihní muže z oceánu měsíce Evropy z pátého čísla *Orithyii Blue*. Pokud to jsou oni, pomyslela si, mám vyhráno, ti se báli střelných zbraní.

Když otevřela branku, rozezněl se na hřebeni nad ní bzučák. Rychle prošla, zavřela branku a zaposlouchala se. Nic než příboj.

I při snížené gravitaci jí schody nepříjemně drnčely pod nohama, jak stoupala. Poslední křídlo vyběhla a nahoře se zastavila, aby chytila dech. Teď tu kopuli viděla jasně: *byla* to observatoř. Dovtípila se, že ta druhá budova je rezidence, ubytovna pro astrofyziky putující po planetách. Tam ani tam nebyly vidět žádné stopy života.

Aby se nahoře dostala ze schodiště, musela projít dvěma dalšími brankami, zasazenými v opačných stranách tři metry široké klece. Připomínalo jí to přetlakovou komoru s nastraženou výbušninou, jakou použili korzáři z Neptunu, aby ve čtvrtém čísle zničili Orithyiu Blue. Teď už

se ale rozhodně vrátit nemohla, a tak se rychle pomodlila a vstoupila do klece.

Vnitřní branka se nechtěla otevřít. Sklonila se, aby se podívala na petlici zblízka, když uslyšela praskání a ucítila, jak ji po vlasech pohladily neviditelné prsty. Vzhlédla. Kolem řad cívek visících ze stropu klece to modře jiskřilo.

To nemůže být nic dobrého, pomyslela si Hippolyta a pak se jí v hlavě roztančily – zcela příhodně – hvězdičky.

Když se probudila, ležela na lůžku v malém pokojíku osvětleném lampou. Nejprve ji napadlo, že je zpátky ve Wisconsinu, v té hlídkové boudě. Ale strop a stěny kolem byly kovové, ne dřevěné, a postava sedící u ní byla černoška s ocelově šedými vlasy a hluboce zvrásněnou tvář. Ta stařena měla na klíně *Přehled*, otevřený na stránce s čísly, a držela Hippolytinu osmařicítku.

Hippolyta se s očima upřenýma na zbraň posadila. Točila se jí hlava, ale nic ji nebolelo a neměla žádné viditelné zranění ani modřiny po pádu, který jistě absolvovala. Přehoupla nohy přes bok lůžka.

Stařena promluvila: „Vstaneš, než ti to dovolím, a rozmáznu ti mozek po celé stěně za tebou.“ Pronesla to klidně, ne jako hrozbu, jen jako prostou poznámku na téma, jak funguje vesmír, nebo aspoň tento jeho kout.

„Dobře,“ řekla Hippolyta a založila si ruce na prsou.

„Kdo jsi?“

„Jmenuju se Hippolyta Berryová.“

„Pracuješ pro něj?“

„Pro koho?“

„Pro Winthrop! Hirama Winthrop.“

„Ne. Já –“

„Nelži mi!“ Stařena popadla otevřenou knihu a obrátila ho k ní jako zatykač. „Tohle je jeho písmo!“

„Já nevím, kdo to psal. Našla jsem tu knihu ve Winthropově domě, ale –“

„Takže jsi byla v jeho domě. Pracuješ pro něj!“

„Ne,“ stála na svém Hippolyta. „Říká se mu Winthropův dům, ale Hiram Winthrop je mrtvý. Teď tam bydlí moje přítelkyně Letitia Dandridgeová. Je to její dům.“

„Ty se přátelíš s bílou ženou jménem Letitia Dandridgeová?“

„Není to běloška.“

„Barevná žena vlastní Winthropův dům? A poslala tě sem?“

„Nikdo mě neposlal. Sama jsem se šla podívat na tu observatoř.“

„Proč? Co tě k tomu přimělo?“ Nechala si *Přehled* klesnout do klína a máchla zbraní. „Říkala jsem ti, ať mi nelžeš!“

„Počkat,“ krotila ji Hippolyta. „Počkat. Můžu to vysvětlit. Před lety, když jsem byla malá holka, přinesl můj otec domů teleskop...“

„No dobře,“ řekla stařena, když Hippolyta skončila. „Takovou historku by sis asi nevymyslela. Jednu věc jsi ale nepochopila. Vážně tě poslal pan Winthrop.“

„Ne. Řekla jsem ti, že je –“

„Mrtvý, jo, to chápu. Ale já mluvím o jeho duši.“ Hippolyta se musela zatvářít skepticky, protože stařena najednou přimhouřila oči. „Ale, copak? Jsi moc chytrá, abys věřila na duchy? Ale lítat si po vesmíru, to je logické... A řeknu ti ještě něco: máš zase zpoždění. Tuhle planetu už pan Winthrop pojmenoval.“

Hippolyta se podívala na knihu a ucítila, jak ji bodlo absurdní zklamání. „T. Hiram,“ uhodla. „Terra Hiram, Hiramova země.“

Stařena přikývla. Pak řekla: „Už můžeš vstát. Já jsem Ida.“

„Máš hlad?“ zeptala se jí Ida.

„Ne, děkuju.“

„Já mám hlad.“

Vyšly do většího pokoje s jídelním stolem a židlemi, pultem a dřezem u jedné stěny a okny obrácenými ke kupoli na konci výběžku a pláži. Pokoj a prakticky všechno v něm bylo ze stejného šedavého kovu. Hippolyta si prohlédla stěnu za židlí, na které seděla, a viděla spoje, kde byly velké kovové pláty sestaveny dohromady jako kousky skládačky.

„Tenhle dům byl postavený ze stavebnice,“ vysvětlila Ida. „Přenosný domek pro výzkumníky a podobně. Má to instrukční příručku. Moc ráda bych ale viděla krabici, ve které to došlo.“

Obrátila se k přístroji připomínajícímu miniaturní troubu a spočívajícímu na lince vedle dřezu. Vpředu to mělo sklopná dvířka a ovládací panel s okénkem s osmimístným číslem, zelené světlo a tlačítko. To Ida zmáčkla. Ozvalo se cvaknutí zámku a zelené světlo vystřídalo červené.

Rozezněla se hluboká melodie. Asi po půlminutě ustala, červené světlo zežloutlo a dveře se odemkly. Ida je otevřela a vytáhla šedý kovový pekáč přikrytý fólií. Odnesla ho ke stolu, stáhla fólii, vyvalila se pára. Hippolyta se naklonila: v pekáči byla jakási sladce vonící bílá buchta.

„Piškot?“ zeptala se.

„Božská mana,“ řekla Ida a posadila se. „Tak se to píše v manuálu. Má to v sobě mít všechny živiny, co tělo za den potřebuje. Každopádně mě to udržuje při životě.“ Natáhla se, utrhla si kus piškotu a nacpala si ho do pusy.

Hippolyta vzala fólii, která uzavírala pekáček. Byla na ní vytačena řada osmi číslic: 00000001.

„Každé číslo znamená něco jiného,“ vysvětlovala Ida. „Všechno je to jídlo, ale v příručce se popisuje jenom to první, takže nevíš, co dostaneš, dokud to nezkusíš. A ta škatule má regulátor, dá se zapnout jen jednou za čtyři hodiny,“ – ukázala na žluté světlo –, „takže když si vybereš něco hnusného, musíš to buď do sebe nacpat, nebo si počkat. Mary, tu bavilo vstávat i v noci a hrát tuhle jídelní loterii. Pořád jsem doufala, že jednou kápne na horkou čokoládu.“

Hippolyta se podívala na jídelní stroj. „Víš, jak to funguje?“

„V komoře je velká kulatá nádrž a z ní do toho vedou hadičky. Manuál to nazývá ‚nádobna na primární matérii‘ a varuje, že se nikdy, nikdy nesmíš pokusit to otevřít. Podle mě je ta primární matérie něco jako hlína, ze které Bůh uplácal Adama, těsně předtím, než do něj vdechl život.“ Utrhla si další kus many. „Dobrá hlína.“

„Kdo je Mary?“

„Pracovaly jsme spolu ve Winthropově domě,“ vysvětlovala Ida. „Bylo nás šest: James Storm, to byl šofér pana Winthropa, Gordon Lee, kuchař, pan Slade, opravář, a já, Mary a Pearl, služky.“

Pak Pearl utekla se synem pana Winthropa. Pán už předtím věděl, že se dali dohromady, a bylo mu to jedno, ale žít spolu jako muž a žena, to je jiné kafe. Shromáždil nás ostatní a chtěl vědět, kam utekli. Slíbil, že se Pearl nic nestane, ale my věděli, že je to lež, a nikdo ani necekl. A tak pan Winthrop pozval pár mužů ze své lóže a ti nás nacpali do aut a odvezli z města.

Myslela jsem, že nás vezmou do lesa a budou nás mučit. Tak umřel můj bratr Roy v Kentucky. Ale pan Winthrop měl v plánu něco jiného. Odvezl nás na kopec, odvedl do toho bunkru nebo odpočívadla, nebo jak se tomu říká, a otevřel bránu do tohoto světa. Prohnal nás dveřmi

a usídlil na téhle skále. Pak nás donutil jít tam.“ Ukázala oknem na observatoř. „Museli jsme se podívat teleskopem na tu šmouhu světla na kraji věčnosti. ,To je Mléčná dráha,‘ řekl. ,Tam je Země a všichni a všechno, co jste kdy znali a milovali. Je to tak daleko, že kdybyste se tam odsud pokusili dojít, hvězdy by vyhořely, než byste vůbec pořádně začali. Sám Bůh by umřel stářím, než byste se dostali domů.‘

To už jsme z toho byli všichni pořádně vyjukaní. Viděla jsem, že zvláště pan Slade má sto chutí prozradit to málo, co věděl o Pearl a mladém Winthropovi. Ale pan Winthrop nás nějak začaroval a ochromil. Pan Slade *chtěl* mluvit, ale nemohl. Nikdo z nás nemohl. Dokud pan Winthrop neodejde. ,Já vím, že jste teď zralí spolupracovat,‘ řekl. ,Ale myslím, že někteří z vás mě pořád chtějí ošidit. A protože jste mě už připravili o dost času, pro začátek vás tu nechám pár dní třet.‘

Uvažovala jsem o tom. Na člověka, který nerad ztrácí čas, mi to přišlo jako komplikovaná cesta. *Mohl* nás prostě mučit. Ale podle mě je to s planetami jako s každou jinou marnivostí. Proč by ji člověk měl, kdyby se s ní nemohl pochlubit?

A tak nás tu nechal. Podusit se. Ale mezitím se muselo v Chicagu něco stát, protože se už nikdy nevrátil a ten výslech nedokončil. A nepřišel ani nikdo jiný.“

„Kdy to bylo?“ zeptala se Hippolyta.

„Devatenáct set třicet devět. Osmnáctého července, toho dne nás sem pan Winthrop odvedl... Nevíš náhodou, kdy umřel?“

Hippolyta zavrtěla hlavou. „Vím, že je to už dávno. Ale nevím kdy přesně, ani jak.“

„Jak, to bych si domyslela. Pokud se to stalo, jak si myslím, skoncoval s ním pan Braithwhite.“ Ida se přitom pozorně dívala na Hippolytu, ale ta tohle jméno nikdy neslyšela. „Samuel Braithwhite,“ pokračovala Ida po chvíli. „On a pan Winthrop byli partneři, nevím, v čem přesně podnikali. Ale pak se mezi nimi něco stalo a to léto se hádali. A asi právě díky tomu se povedlo Pearl a jeho synovi uniknout. Pamatuju si, že jsem asi týden předtím, než se to stalo, slyšela pana Winthropa telefonovat. Mluvil o vyhoštění pana Braithwhitea. ,Vyhoštění,‘ přesně tak to řekl... Když jsem o tom pak uvažovala, došlo mi, že ho chtěl možná přivést sem a uvěznit ho tu. A možná právě proto sem přivedl *nás*.“ Zasmušile se usmála. „Vyhnanství bílého muže, i se služebnictvem... Ale pokud měl pan Winthrop tohle v plánu, musel se mu pan Braithwhite dostat na kobyliku. A Pearl na něj vlastně taky vyžrála, když se to tak vezme.“ Shlédla na stůl, úsměv vyprchal, zbyl jenom smutek. „Doufám, že to za to stálo. Vážně doufám.“ Pak tu myšlenku zahнала a zase vzhlédla. „Jaký je teď rok? Devatenáct set padesát čtyři?“

„Ano,“ potvrdila Hippolyta.

„Listopad?“

„Prosinec. Jednadvacátého.“

„Jednadvacátého prosince!“ opakovala Ida. „Musím si upravit čísla... Pečlivě jsme si tu odpočítávali dny,“ vysvětlila. „Ale tenhle svět se neotáčí tak rychle jako matka Země. Od poledne do poledne je tady spíš pětadvacet hodin. V počtech jsem dost dobrá, ale zlomky mi nikdy nešly.“ Zavrtěla hlavou a povzddechla si, pak se usmála – tentokrát šťastně –, napadlo ji něco dalšího. „Jednadvacátého prosince, skoro Vánoce. To by se Mary líbilo.“ Hippolyta na to nic neřekla, ale Ida vycítila v jejích očích otázku. „To nic. Klidně se zeptej.“

A tak to udělala: „Co se stalo s Mary? A s ostatními?“

Po celé šířce ostrohu, kde se setkával s útesem, se táhl masivní, skoro čtyřmetrový dvojitý plot. Hippolyta se dovtípila, že tahle bariéra není jen tak nějaká past, ale přímo smrtelná. Rudé světlo

na ovládacím boxu hned za branami vypadalo jako oko kyklopa přísahající zkázu všem, kdo by se pokusili projít.

Ve volném prostoru mezi plotem a domkem trčely čtyři kříže. Byly vyrobeny z větví svázaných kusy něčeho vláknitého, podobného palmovým listům nebo rákosu. Tři z nich byly zaraženy přímo do tenké vrstvy písčité půdy pokrývající útes, ten čtvrtý se tyčil na mohyle z kamenů, tak veliké, že mohla skrývat lidské tělo.

„To je Mary,“ řekla Ida o mohyle. „Gordona jsme pohřbili do moře a s tím, co zbylo z Jamese, jsme se nedonutili nic udělat.“

James byl na řadě první. Pan Winthrop nás varoval, že pláž je nebezpečná, ale James si myslel, že nás chtěl jenom vystrašit. Říkal, že musí být nějaký způsob, jak portál otevřít z téhle strany. Hned druhý den se vypravil na písek tam dole a dostala ho Scylla.“

„Scylla?“

„Pak šel Gordon,“ pokračovala Ida. „Třicátý čtvrtý den. Šok z toho, co potkalo Jamese, už ho přešel, začal být neklidný. Chtěl to prozkoumat, tamhle.“ Ukázala na bledé stromy lemující útes. „Každé ráno chodil na hodinku až tři ven. Zpočátku nosil suvenýry: kameny, kusy dřeva, divné kytky. To mu pan Slade zatrhł – řekl, že nevíme, co může být vražedné – ale uvnitř ho neudržel.“

A jednoho dne se Gordon nevrátil. Už bylo pozdě odpoledne a já se rozhodla, že ho půjdeme radši hledat. Pan Slade odmítl. Ani Mary nechtěla jít, ale bála se zůstat s ním sama, a tak šla se mnou. Zachytily jsme Gordonovu stopu a sledovaly ji pár mil, až tam, kde útes vybíhá přímo nad vodu.

Našly jsme ho ležet na zádech vedle toho... hnízda, myslím. Byl rozhodně mrtvý, ale to, co ho zabilo, vypadalo ještě živé, obalilo se mu to kolem hlavy jako plodová blána.

Nechtěly jsme ho tam tak nechat, ale i kdybysme měly sílu dovléct ho zpátky sem, věděly jsme, že by nás pan Slade nenechal projít s ním bránou. A tak jsme se s Mary pomodlily, já ho chytila za zápěstí a ona za kotníky a shodily jsme ho z útesu do oceánu.

Vrátily jsme se a vypověděly to panu Sladeovi. Začal hystericky rvát, že si nezaslouží třet v tomhle vězení a co je moc, to je moc. ‚Odteďka,‘ řekl, ‚tu budeme jenom sedět a čekat na pana Winthropa. A až se vrátí, řekneme mu, kam šel jeho syn a ta děvka. A jestli mu budu muset pomoci to z vás vytlouct, tak to udělám.‘

No, mě nevyděsil. Byl to malý mužík, dokonce i Mary by ho přeprala. Ale věděla jsem, že si stejně budeme muset dát pozor. Všichni jsme začali tušit, že se pan Winthrop možná nevrátí, a já věděla, že jestli pan Slade ztratí naději, klidně nás povraždí ve spaní. A tak jsem dávala pozor na Mary a ona zase na mě, a tak to šlo až do dne číslo osmdesát sedm.

Osmdesátý osmý den přišla bouře. Už předtím jsme tu zažili přeháňky a deště, ale tohle bylo jiné: černý mrak, provazce deště, dunění hromu. Příručka tvrdila, že dům je odolný proti bleskům, i když je kovový, ale všichni jsme byli napjatí.

Ten den se Mary rozhodla zahrát loterii s večerí. Nechala pana Sladea vybrat číslo. Asi si myslela, že když to bude něco dobrého, pochopí to jako boží milost a nebude tak protivný.

Ale dobré to nebylo.“ Ida se při té vzpomínce otřásla. „Už dřív Mary kápla na leccos nechutného, ale tohle bylo první, co se ještě hýbalo.“ Sevřela prsty jedné ruky, jako by držela švestku. „Byly to housenky. Tučné, bílé, chlupaté housenky. Ztratila jsem chuť k jídlu. Mary taky – ona vyzkoušela skoro všechno, ale tohle ne.“

Ale pan Slade... Rozchechtal se. Smál se tak, jak se člověk směje, když konečně pochopí, že existuje peklo – jak se smál můj bratr tu noc, kdy umřel. Vzal jednu housenku a zakousl se do ní a žvýkal s otevřenou pusou a celou dobu se smál...

Pak najednou vstal, až převrátil židli, a popadl pekáč, chystal se s ním mrštit. Myslela jsem, že ho hodí po některé z nás, ale nemohl se rozhodnout, jestli nenávidí víc mě, nebo Mary, a tak s ním sekl mezi nás a rozházel ty hnusoty po celé podlaze. To mě naštvalo – věděla jsem, kdo to bude muset uklízet –, vyskočila jsem taky a chtěla ho srazit na zem. Ale nepustil se do mě, šel k oknu a zastavil se tam zády k nám.

Zablesklo se. Zase se rozchechtal. „Díkybohu, Bože můj, díky, na pláži je světlo!“ S Mary jsme se šly podívat, ale v té bouři nebylo vidět na krok. „Jenom počkejte,“ řekl pan Slade a zase se zablesklo a pořád tam nic nebylo. Ale on už byl celý vedle. „Půjdu domů. Vy si tu klidně zůstaňte a umřete, ale já jdu domů *ted' hned*.“

A vyšel do té bouře. Nepokoušely jsme se ho zastavit. Nebylo to křesťanské, ale já si v tu chvíli myslela jenom Spánembohem. Zase se zablesklo a já ho naposled uviděla, jak schází po schodech na pláž. A byl pryč.

Mary mi pomohla uklidit a šla si lehnout. Já proseděla celou noc, čekala, jestli se pan Slade vrátí, ale přišlo ráno a po něm ani stopa.

A tak jsme zůstaly samy dvě. Snášely jsme to.“ Ida se naklonila a položila ruku na mohyly. „Vycházely jsme spolu dobře. Jako vždycky. A není to tu tak zlé, když si dáš pozor a nenecháš se zabít. Vždycky jsem Mary popichovala – ona pocházela ze Savannah a odjakživa chtěla domek u moře. „Máš, cos chtěla,“ říkávala jsem jí. A ona se hned naštvála. „Je to stejný jako doma. Pláž mám *přímo u nosu* a nesmím si jít zaplavat.““ Ida se zasmála a znovu poplácala mohyly. „Ale začalo ji bolet na prsou. To divné jídlo, to jí nedělalo dobře na srdce. A bývala nervózní, měla strach, že ji tady Ježíš nenajde.

Ale nakonec ji našel. V den 4932, to ráno nemohla vstát.“ Ida se podívala na Hippolytu. „Devatenáct set čtyřicet devět, řekla bych šestadvacátého června, ale to je asi špatně.“

„Před pěti lety,“ kývla Hippolyta. „A od té doby jsi tu sama?“

„Líp já než ona. Samota mi nikdy nevadila. Stejně můžu s Mary pořád mluvit, když chci, a s Ježíšem a se svým bratrem taky. A mám observatoř pana Winthropa, abych se zaměstnala.“ Zašklebila se. „Tak si to jistě nepředstavoval. Ale ta má vlastní manuál a knihu na záznamy pozorování, a já to za ta léta pořádně využila.“

Znovu se podívala na Hippolytu, hodnotícím a zároveň spikleneckým pohledem.

„Tak co, nechceš se podívat na můj teleskop?“

Galaxie se začínala klonit k západu, nejnižší z ramen se jako vesla nořila za obzor oceánu.

„Tonoucí chobotnice,“ poznamenala Ida, zatímco kráčely ke konci výběžku. „Tak to pojmenoval pan Winthrop ve svých poznámkách. Prý je to ‚modrý posuv‘, což znamená, že se blíží. To jsem ale Mary neřekla. Věděla jsem, že by si dělala starosti.“

„A co tahle soustava?“ zeptala se Hippolyta. „Je to jediná hvězda, nebo víc? Má tahle planeta nějaké měsíce? Kolik dalších planet tu je?“

„Je tu jedno slunce,“ vysvětovala Ida. „Jasnější než to na Zemi. A taky jeden měsíc, ale menší a vzdálenější. Co se týče planet, pan Winthrop věděl o čtyřech. Já už vím o šesti.“

„Ty jsi objevila dvě planety?“

„Pan Winthrop byl té páté na stopě. Použila jsem jeho poznámky a díky nim jsem ji objevila. Pojmenovala jsem ji Ida, jemu naschvál. Ale ta šestá – Pearl – ta je jen moje. Je právě na nebi,“ dodala Ida a ukázala na nebe nad útesem. „Má vlastní malý měsíc, bývá vidět teleskopem. Dneska večer by to šlo.“

Dostaly se ke kopuli. Ida už měla ruku na dveřích, když tu se najednou obrátila, shlédla

na pláž a zaklela.

„Co se děje?“ zeptala se Hippolyta, ale ještě než to dořekla, viděla to sama. Na písku vedle zářícího portálu se objevilo další světlo, petrolejová lampa, nesl ji jeden ze dvou bílých mužů oblečených do wisconsinské zimy. Ten s lucernou se díval jejich směrem, ale lampa mu svítila do očí a Hippolyta pochybovala, že vidí víc než neurčitou siluetu výběžku. Jeho společník, vyzbrojený puškou, zatím zíral na Winthropovu Chobotnici, jako by ji chtěl sestřelit z nebe.

Hippolyta se setkala s Idiným vyčítavým pohledem. „Ti nepřišli se mnou,“ bránila se.

„Hlavně se nehýbej a mluv tiše.“

„Co když vyjdou po schodech nahoru?“ zašeptala Hippolyta. „Nepotřebuješ –“

„Ke schodům se nedostanou. Je u nich Scylla.“

Ten balvan, uvědomila si Hippolyta. Během její návštěvy se přesunul po pláži a teď spočíval jen několik metrů od portálu. Z větší blízkosti vypadal spíš jako obří dělová koule než jako balvan.

I muž s puškou si ho všiml. Přiblížil se k němu, přehodil pušku do jedné ruky a druhou zatnul v pěst, jako kdyby chtěl na tu černou kouli, vysokou jako on sám, zabušit. Ale byl od ní pořád víc než na délku paže, když se koule najednou otevřela jako pomeranč, tmavá slupka se rozdělila a odhalila kroutící se bílou dužinu. Vyrazily desítky drobných chapadel, obalily mužovy končetiny, trup, krk a hlavu a škubly s ním dopředu, spolklo ho to celého, nestačil ani vykřiknout. Než si jeho druh uvědomil, že se něco děje, a obrátil se, koule se zase uzavřela.

Muž zvedl lampu a zavolal jméno. Myslel si, že se kamarád vrátil domů do Wisconsinu, a tak přistoupil k portálu a nakoukl do řídicí místnosti. Hippolyta na něj málem varovně vykřikla, ale Ida ji popadla za zápěstí a zasyčela: „Tiše.“ Pak muž zase zvedl lampu a vykročil ke kouli.

Scylla byla tentokrát pomalejší, muž se stačil obrátit a rozběhnout se. Chapadla, která se po něm natáhla, byla tlustá jako provazy, proplazila se po písku, chňapla ho za kotníky, až se po hlavě zhroutil na pláž.

Ječel, když si ho Scylla přitahovala – byl to zoufalý, žalostný řev, odrážel se od útesu. Koule se zavřela, odřízla ten zvuk a odhodila do vody nějaký předmět podobný mechem porostlému kameni. Petrolej lampy, kterou rozbila máchající paže, ještě chvíli hořel.

A pak se zase rozhostil klid, temnou nehybnost pobřeží narušoval jen příboj, světlo hvězd a slabá záře portálu vedoucího na Zem.

„Musíš pryč,“ řekla Ida.

V domku Ida vsunula zbylou manu, pekáček, fólii a všechno do otvoru pod linkou označeného RECYKLACE MATÉRIE. „Za těmi dvěma by mohli přijít další,“ řekla. „Než se sem dostanou, musíš se vrátit a zavřít ty dveře. A zahodit klíč.“ Vhodila do otvoru i *Přehled* s adresou planety T. Hiram.

„Já na tu pláž nepůjdu,“ vyhrkla Hippolyta a překvapeně zamrkala, omráčená vlastními slovy. Co by se stalo, kdyby se nevrátila? *Horace*, pomyslela si.

„Scylla dostala večeri,“ uvažovala Ida. „Jestli to bude tak jako s Jamesem, teď poodejde a nějakou dobu bude nemocná. Těžce se jí trávíme.“ Opláchla si ruce ve dřezu a zvedla je k sušáku na zdi. „Doprovodím tě dolů a přesvědčím se, že jsi v pořádku prošla.“

„Ty se se mnou nevrátíš?“

Sušák se vypnul, ale Ida dál stála obrácená ke zdi. „Máš dítě?“ zeptala se.

„Ano.“

„Máš ji ráda?“

„Jeho,“ opravila ji Hippolyta. „Ano.“

„Pak bys to měla pochopit. Moc ráda bych zase viděla Pearl, zjistila, co se s ní stalo. Kdyby byl Hiram Winthrop vážně mrtvě mrtvý, mohla bych to riskovat. Ale jestli i z hrobu pořád pátrá po synovi, musím se držet dál.“

„Ale Winthrop ví, kde jsi.“

„Víš, kde mě nechal,“ upřesnila Ida a obrátila se. „Nedozví se, že jsem pořád tady, pokud mu to nepovíš. Mohl by asi poslat někoho jiného, ale jestli jsi jediná, koho za devatenáct let sehnal, měla bych být po ten čas, co mi ještě zbývá, v klidu. Je to teď moje planeta.“

Nebo bude,“ dodala a věnovala Hippolytě významný pohled, „jakmile odejdeš.“

Ida se na několik minut ztratila vzadu v domku a vrátila se s Hippolytiným kabátem a obnošeným plátěným pytlem přes rameno. „Tvůj revolver si nechám, pro případ, že budu mít další hosty.“ Hippolyta nic nenamítala, ale cítila, jak ji mezi lopatkami zabrnělo, když jí Ida pokynula, že má jít první.

Sešly po schodech. Jak se čekalo, Scylla se vzdálila, proměnila se ve stěží viditelnou tečku v dálce. Přesto byla Hippolyta ostražitá a vstoupila na pláž jako do minového pole.

Dostaly se k portálu a nic je nesežralo. Ida sáhla do pytle a vytáhla dar na rozloučenou: šedou kovovou krabici o straně asi tak pět palců, víčko na pantech bylo zajištěno pásy trávy. „Abys mlčela,“ řekla.

Hippolyta znovu pocítila to stísněné brnění. Pomyslela si: nevěděla jsi, že jsou Vánoce za dveřmi, a přece jsi měla připravený dárek? Pro koho? „To ne,“ bránila se. „Nemusíš mě podplácet.“

„Vezmi si to,“ trvala na svém Ida a strčila jí krabičku do rukou. Na svou velikost byla těžká a to, co bylo uvnitř, tam muselo být natěsnáno – jak se s ní Hippolyta potýkala, necítila, že by se v ní něco hýbalo. „Teď to neotevírej,“ zarazila ji Ida. „Až pak. Až zavřeš bránu a zbavíš se klíče a budeš bezpečně pryč... Pochopíš to.“

„Ido,“ řekla Hippolyta. „Nemusíš tady zůstat. Můžeš –“

„Ne!“ Ida znovu zalovila ve vaku a vytáhla osmatřicítku. „Vrať se... běž, a až se ty dveře zavřou, budeš pro mě jenom sen.“ Pobídla ji zbraní. „A teď běž.“

Hippolyta by se jí možná snažila dál přesvědčovat, ale v tu chvíli si Scylla na pláži v dálce přízračně řihla. Ten zvuk přiměl Hippolytu k pohybu. Obrátila se a napůl prošla, napůl proskočila dveřmi.

Šok ze zimního chladu. Nárůstem gravitace zakolísala, a nebýt zábradlí, byla by spadla.

Ustálila se a obrátila se, uviděla, že se na ni Ida dívá ze vzdálenosti několika stop a nekonečna mil. Stařena na ni mávala. Nebylo to na rozloučenou, nabádala ji, aby to skončila.

Hippolyta doklopýtala zpátky k řídicí konzoli. Ale s rukou na klíči zaváhala. Pečlivě vyslovovala, aby se jí dalo odezírat ze rtů i přes vesmír: „Ido, jsi si jistá? Jsi si naprosto –“

Ida namířila zbraň. Navzdory zvukové bariéře by Hippolyta přísahala, že slyší natahování kohoutku.

Vyškubla klíč z otvoru. Kopule ztemněla a téměř neslyšitelný šum v pozadí ustal. Pak, když se světla zase rozsvítila, ozval se nový zvuk: *tik-tik-tik* drobných kovových kotoučů, jak se všechna okénka nastavovala zpět na 001.

Hippolyta se podívala na klíč v jedné ruce a na krabičku ve druhé a napadlo ji, že obojí zahodí do té černé nádrže. Místo toho si klíč vložila do kapsy a krabičku přitiskla na prsa, obrátila se a vydala se k domovu.

Během její nepřítomnosti se nad Warlock Hill nakupily mraky. Vynořila se z kopule do černočerné tmy a opatrně sestupovala z kopce. Přešla můstek a zrovna mījela prázdnou boudu hlídačů, když jí baterka vypověděla službu. Pokračovala naslepo po stezce, klopila hlavu před padajícím sněhem, který jí foukal do očí.

K řetězu se dostala dřív, než čekala, a ve tmě o něj málem zakopla. Ale najednou se rozjasnilo. Vzhledla do záře reflektorů. Za prvním nákladáčkem zastavil druhý a vystoupili z něj tři běloši. Jeden z nich, od pohledu další farmář, vězel v otevřených dveřích Hippolytina roadmasteru a díval se do přihrádky. Zbylí dva, kteří nečinně postávali, zatímco on prohledával auto, byli něco lepšího: stříbrovlasí patricijové v dlouhých tmavých kabátech.

Jeden z nich si všiml Hippolyty jako první. „Tady jste!“ křikl a zamával pistolí. I druhý tmavý kabát vytasil zbraň a farmář vytáhl hlavu z auta.

„Nestřílejte!“ Hippolyta upustila nesvítící baterku a krabičku od Idu a zvedla ruce.

„Co jste zač?“ chtěl vědět první tmavý kabát. „A co tady děláte?“

„Nestřílejte!“ opakovala Hippolyta. S rukama nahoře překročila řetěz.

Tmavý kabát ji chytil za límec jako za vodítko, postrčil ji k roadmasteru a nacpal jí zbraň do obličejů. „Kdo sakra jste?“

„Jenom se snažím dostat domů!“ bránila se Hippolyta. „Prosím, pane... Špatně jsem odbočila a sháněla jsem někoho, kdo mi poradí, jak se dostat zpátky na dálnici!“

Viděla, že jí nevěří. Současně ale bylo vidět, že si neumí představit, co by tu dělala jiného. Ať se tihle lidé báli jakýchkoli narušitelů, ona popisu neodpovídala.

Farmář přeskočil řetěz a sebral krabičku, kterou Hippolyta upustila. Přidržel si ji u ucha a zatřásl jí, pak vyskakovacím nožem přeřízl trávu, která držela víčko zavřené.

„Počkejte,“ hlesla Hippolyta.

„Drž zobák,“ okřikl ji muž, který jí držel zbraň u obličejů.

Farmář zvedl víčko krabičky a zašilhal na malou černou kouli, nacpanou uvnitř. *Abys mlčela*, slyšela v duchu Idu a pomyslela si: Ach, Ido, to jsi nemusela dělat – já bych to nikomu neřekla. A přece to chápala. Nejen to, kam až zajde matka, aby chránila své dítě, ale i impulzivní čin srdce, rozhozeného roky toužení.

Farmář, který nic nechápal, přistrčil nos až ke kouli a očichal ji. „Co je to?“ zeptal se druhý tmavý kabát. Farmář pokrčil rameny a šťouchl do koule špičkou nože.

Koule vyrazila z krabičky a rozpukla se, vylétla a malá chapadla se natáhla k vylekaným modrým očím. Farmáři podjely nohy, praštil sebou na záda, chňapal po stvoření, které se mu roztáhlo po obličejích a pokoušelo se mu zhltout hlavu.

„Ježíšikriste.“ Tmavý kabát trochu uvolnil Hippolytu a obrátil se k farmáři, přitom odklonil pistolí. Hippolyta se opřela o auto a tvrdě do něj strčila. Pustil ji úplně a zapotácel se, vrazil do druhého tmavého kabátu, srazili se s hlasitým prásknutím a skončili propletení na zemi. Odkulili se od sebe, čelisti jim povolily, oči se obrátily k nebi, jakoby fascinované nějakým astronomickým zázrakem.

Mezitím se farmář dusil, v křečích mlátil rukama a nohama horečně do sněhu.

Ještě pořád to dělal, jen pomaleji, když Hippolyta nastupovala do auta a odjížděla.

„Horaci,“ řekla o tři dny později, „neviděl jsi ten komiks, co jsi mi dal?“

Horace, usazený spokojeně mezi dárečky pod vánočním stromkem, k ní vzhledl. „Který?“

„Novou *Orithyiu Blue*. Číslo jedenáct.“

„Ne. Ten sis vzala na cestu, pamatuješ?“

„A nevezal jsi ho z auta, když jsem se vrátila?“

Horace zavrtěl hlavou. „Co se děje, mami?“

„Mám strach, že jsem ho ztratila.“

„Ale přečetla sis ho, ne?“ Horace udělal rychlou inventuru svých dárků: autíčka Matchbox, velká krabice potřeb na malování, robot Robert na dálkové ovládání. „*Musela* jsi ho číst.“

„To ano,“ potvrdila. „A líbil se mi.“ Přiměla se usmát a říkala si: papíry k autu zůstaly v přihrádce, nic jiného se z auta neztratilo, možná to není tak, jak si myslíš. „Jenom se cítím provinile, to je všechno.“

„To nic.“ Vzal model londýnského autobusu od Matchboxu a projel jím vzduchem jako dvouposchodovou kosmickou lodí. „Jestli chceš, nakreslím ti jiný.“

„To by bylo hezké. Ale něco mi řekni. Jaké jméno jsi napsal na ten výtisk, který jsi mi dal?“ Od té doby, co Horace zjistil, že doktor Seuss byl vlastně Theodor Geisel, experimentoval s pseudonymy. Georgeovi se to moc nezamlouvalo, tvrdil, že Berry je dobré jméno a zaslouží si šířit, ale Hippolyta podporovala Horaceovo právo podepsat svou práci, jak sám chce. Díkybohu.

„H. G.,“ řekl Horace. Byly to iniciály jeho jména „Horace Green“, odpovídaly i těm matčiným za svobodna a navíc ještě iniciálám autora *Války světů*. „Jsou stejný u všech čísel.“

„Fajn.“ Hippolyta si úlevou oddechla. „Fajn, a... Víš to jistě?“

„Asi jo.“ Horace se na ni zvědavě podíval. „Záleží na tom?“

„Ne.“ Znovu se usmála, tentokrát konejšivě, ale Horace na ni hleděl dál, dokud z kuchyně nevyšel George se třemi kouřícími hrnky na tácku.

„Tak,“ řekl. „Kdo si dá horkou čokoládu?“

JEKYLL V HYDE PARKU

Sotva jsem začal dýchat tím novým životem, ihned jsem poznal, že jsem hříšnější, desateronásobně hříšnější, že jsem se otrocky zaprodal prvotnímu hříchu, a v té chvíli mě to vědomí vzpružilo a rozjařilo jako víno.

Robert Louis Stevenson,

Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyda¹⁰

¹⁰ Obě citace v této kapitole pocházejí z překladu Jarmily Fastrové, MF 1958. Poznámka překladatelky.

Na Nový rok se Ruby probudila coby běloška.

Od Vánoc jí nepřálo štěstí a tušila, že na ni ještě dopadne jedna dvě rány osudu. Ale tohle rozhodně nečekala. Ne že by měla právo si stěžovat: řekla si o to.

Problémy začaly na Štědrý den. Ruby pracovala u firmy Demarski Catering, podávala pití na party v jednom velkém domě v Ravenswoodu. Vedoucí toho večera byla Katherine Demarská, Rubyina nejneoblíbenější. Katherine, nejmladší z pěti sourozenců Demarských, moc ráda komandovala druhé a nikdy nevyпустила z pusy laskavé slovo, když se dalo nahradit příkrým. A co hůř, jak Ruby vyzorovala, byla líná a vždycky se ztratila, když bylo nejmíc práce.

Právě během takové její absence přišel majitel domu za Ruby se zvláštním úkolem. Jednomu hostovi se udělalo zle v koupelně ve druhém patře a bylo potřeba to uklidit. Utírání zvratků nepatřilo do Rubyina popisu práce, ale zákazníkovi odmítnout nemohla, a tak si šla pro hadr a kbelík.

Zrovna hledala tu koupelnu, když na chodbě nahoře narazila na Katherine Demarskou. „Co ty tu děláš?“ chtěla vědět Katherine. Ruby jí ukázala kýbl a vysvětlila, co má za úkol. „No, tak se do toho pusť,“ odfrkla si Katherine. „A pak pohni prdelí a vrať se dolů.“ Ruby při slově „prdelí“ ztuhl pohled, ale udržela jazyk za zuby a udělala, co se jí řeklo.

Druhý den ráno navštívila vánoční bohoslužbu a šla se s několika přáteli z kostela najíst. To odpoledne měla obsluhovat na další oslavě, ale když se vrátila domů, aby se připravila, našla v bytě policii. Ta jí oznámila, že na včerejší oslavě někdo ukradl z ložnice pána domu perlové náušnice a že mají „z dobrého zdroje“, že je vzala Ruby.

Nasadili jí pouta a nechali čekat na chodbě, zatímco jí převraceli byt vzhůru nohama. Pak ji odvezli na stanici a tam ji vyslechl detektiv Moretti. Neměl radost, že musí sloužit o Vánocích, a postaral se, aby to Ruby pocítila. Nechávala si své city pro sebe a soustředila se na to, aby odpovídala krátce a pevně. Zalhala jenom jednou, když se jí detektiv zeptal, že pokud náušnice nevzala ona, kdo tedy? Řekla, že nemá tušení.

Kolem šesté hodiny večer detektiv zamkl Ruby do vazební cely, poradil jí, aby uvažovala o svých hříších, a odešel. Za pár hodin ji nějaký dobrák pustil na záchod a nabídl jí možnost si zatelefonovat. Ale nepovažovala za nutné nikomu volat, a kromě toho, že byla nevinná, se i styděla. Nechtěla, aby se někdo dozvěděl, že ji zatkli.

Sváteční noc strávila ve vazební cele. Detektiv Moretti už se nevrátil. Ráno přišel k mřížím nějaký jeho kolega a zeptal se jí, jestli už je připravena se přiznat. Opakovala, že nic neprovedla. Detektiv pokrčil rameny, otevřel dveře cely a oznámil jí, že může jít – prozatím. „Ale ne abyste někam zmizela,“ dodal.

Ruby šla domů uklidit byt. Nejdřív byla nervózní, uvažovala, jestli tam nevtrhne detektiv

Moretti a neodvleče ji na stanici na další výslech, ale než dala všechno do pořádku, měla už jen vztek na to, jak s ní zacházeli.

Druhý den ráno zrovna přicházela k Demarski Catering, když přijel Katherinin bratr Leo. Neměl radost, že ji vidí.

„Co tady sakra děláš, Ruby?“ podivil se. „Víš, že máš padáka, ne?“

„Chci svou výplatu,“ prohlásila Ruby.

„No, tak na to zapomeň. To schvaluje můj táta a tobě žádný šek nepodepíše. Na Boží hod ráno k němu domů přišli policajti.“

„Jo, u mě byli taky.“

„Já vím. Nabídl se, že půjde s nimi, vylouct z tebe příznání. A jestli tě tu načapá...“

„Měl by mi poděkovat, že jsem mlčela. O tvé sestře jsem neřekla ani slovo.“

„Co je s mou sestrou?“

„To si domysli sám.“

„Ne. To je pitomost.“

„Já jsem ty náušnice nevzala,“ zdůraznila Ruby. „To ona řekla, že jsem to byla já, že? A tys byl u toho. Vzpomeň si, jak to znělo, když to říkala.“

Udělal to. Viděla, jak tu vzpomínku potlačil. „Kathy je hodná holka.“

„Mně je fuk, jaká je. Já jen chci svoje peníze. Dost na tom, že jsem přišla o práci, ještě abych byla okradená o výplatu.“

Leo vytáhl peněženku a vylovil pár bankovek. „Tumáš.“

Ruby si to přepočítala. „Dlužíš mi ještě dvanáct dolarů.“

„Ježíš, Ruby. Prostě si to vem a buď vděčná.“

„Vděčná!“

„Nic víc nedostaneš, jasný?“

„To není správný, Leo.“

„Je to tak, jak to je,“ odbyl ji. „A vypadla bys už laskavě odsud, než přijde táta a vymlátí z tebe duši?“

Je to tak, jak to je. Život není fér, Ruby. Musíš to pochopit, Ruby. Bože, jak už ji unavovalo tohle slýchat! Život *není* fér, ale stejně by bylo fajn, kdyby aspoň jednou musel něco pochopit taky někdo jiný.

Jenže sebelítost nájem nezaplátí. Ještě ten den se začala rozhlížet po další práci. Úklidová služba v Kenwoodu přijímala a spousta hotelů v centru hledala uklízečky a servírky. Ale všichni chtěli doporučení a manažer v jednom hotelu řekl, že kvůli nedávnému náporu zlodějů budou potřebovat ověřit její jméno u policie.

Večer začala obvolávat známé, jestli někdo nepotřebuje pohlídat děti. Nikdo nepotřeboval, dokonce ani Berryovi, kteří si obvykle o svátcích rádi někam vyrazili. „Chtěli jsme jít na tu silvestrovskou oslavu ke tvé sestře,“ řekl jí George, „ale Hippolyta se na to necítí.“

„Snad není nemocná,“ podivila se Ruby.

„Nemocná ne, jenom rozladěná. Nepohádaly se nějak s Letitií, že ne?“

„O ničem jsem neslyšela. Ale já se s Letitií poslední dobou moc nebavila.“

Po dalším dlouhém a zoufalém dni plném obcházení inzerátů hledajících pomocnice se vrátila domů a našla u dveří pozvánku na silvestrovskou oslavu do Winthropova domu. „Ruby,“ psala Letitia, „já vím, že asi pracuješ, ale potáhneme to až do rána, takže by ses mohla zastavit. Bude tam bratranec Charlieho Boyda (ten hezoun) a ptal se na tebe. P. S. Mluvila jsem s panem

Winthropem a ten mi slíbil, že nenechá dům poskakovat, když tu budeš.“ Ruby stála a vrtěla nad tím hlavou. Letitia teď loudí sliby z ducha, který se ji pokusil vypudit.

Letitia ve svém sídle, pořízeném za peníze, pro které nehnula ani prstem.

Je to tak, jak to je.

Nastal silvestr a Ruby byla pořád ještě nezaměstnaná, takže se po večeři nalíčila a oblékla si hezké šaty. Nechala se taxíkem dovézt na roh Letitiina bloku, před zavřenou hospodu. Nešla na oslavu hned, ale zapálila si cigaretu, stála a kouřila a třásla se v chladu, myslela na poslední noc, kterou tady strávila.

Dneska byl Winthropův dům celý osvětlený, což ještě zvýrazňovaly tmavé domy přes ulici. Jeden z nich měl pořád na trávníku ceduli NA PRODEJ, noví majitelé ostatních byli zřejmě někde slavit. Ruby věděla, že musí jít taky, než zmrzne, ale místo toho se schovala ve dveřích hospody a dokouřila.

Právě sahala do kabelky pro další cigaretu, když se za ní otevřely dveře a z černé tmy se vynořil bílý muž. Ruby rychle ustoupila, ale jemu nevadila. Zamkl za sebou dveře, s úsměvem se k ní obrátil a dotkl se prstem okraje klobouku. Ruby viděla, že je mladý, upravený a dobře oblečený. A přitažlivý.

„Dobrý večer,“ pozdravil ji. Podíval se přes blok domů na ten Winthropův, ze kterého se linuly zvuky taneční kapely. „Na cestě na večírek?“

„Jsem pozvaná,“ přisvědčila Ruby. „Ale pořád si nejsem stoprocentně jistá, jestli tam mám jít. A co vy?“

„Pozvaný nejsem, bohužel. Jenom jsem se ocitl tady v okolí.“

Pokývla na hospodu. „Ta je vaše?“

„Teď už ano. Patřila mému tátovi,“ vysvětlil. „V létě umřel. Chtěl jsem sem zajít a podívat se na ni.“

Rozhodně je přitažlivý, pomyslela si Ruby. A už dlouho byla sama. „Takže kam máte namířeno teď?“

Zavrtěl hlavou. „Nemám žádné plány.“

„Nechcete zajít na tu oslavu se mnou?“

„To bych moc rád,“ usmál se. „Ale jenom pokud tam chcete jít vy.“

„No,“ ušklíbala se. „To je otázka.“

„Můžu něco navrhnout? Na kraji města je jeden klub, jmenuje se Widdershins. Mohli bychom jít tam.“

Rozmýšlela si to. Jít do North Side s bílým mužem, se kterým se právě seznámila, je možná příšerný nápad. Ale když jinak nezbývá nic než Winthropův dům... „Ten klub, tam nestraší, že ne?“

Rozesmál se. „Jen duch alkoholu, to vás ujišťuju.“

„Tak dobře. Jsem Ruby. Ruby Dandridgeová.“

„Caleb Braithwhite,“ odpověděl a nabídl jí rámě. „Rád tě poznávám, Ruby.“

„Šerpa?“

„Jo, víš,“ řekla Ruby, „jako na Mount Everestu.“

„Já vím, co je šerpa,“ zasmál se Braithwhite. „Jenom jsem nikdy nikoho neslyšel říkat, že by se jím chtěl stát.“

„No, říkal jsi *vysněná práce*... Když se ten člověk loni dostal tam na vrchol, v novinách byl obrázek šerpů, co mu nesli výbavu, a v pozadí bylo vidět všechny ty další hory, kam lezou. Podle

mě to musí být něco každý den vstát a jít do práce s takovým výhledem.“ Pokrčila rameny. „Já vím, je to hloupé, ale –“

„Podle mě to není hloupé. Možná trochu náročné na kotníky.“

„Nikdy jsem neměla práci, co na mě náročná nebyla,“ opáčila Ruby. „Ale za ten výhled by to stálo.“

Dali si přestávku od tance a uchýlili se ke stolu v soukromí na balkoně. Dole na parketu se další páry pohupovaly v rytmu *Cabin in the Sky*, zatímco velké hodiny umístěné za pódiem odtikávaly poslední minuty roku 1954. Ruby měla třetí koktejl a byla příjemně líznutá a bavila se. Caleb Braithwhite se jí líbil. Za jiných okolností by jí byl muž, který o sobě mluví tak málo a tolik se vyptává na ni, podezřelý, ale dneska večer se rozhodla vychutnávat si, že je středem pozornosti. Pokud má jeho zájem nějaký postranní úmysl, tušila, co za tím stojí, a nevadilo jí to.

„A co ty?“ zeptala se. „Ty máš vysněnou práci?“

„Pracuju na tom.“

Ruby čekala, jestli řekne víc. Neudělal to a ona nasadila škádlivý tón. „Je to *tajné*?“

„Je to nová situace. Myslím moci si vybrat vlastní osud. Většinou jsem to měl v životě jinak.“

„Mělo to něco společného s tvým otcem?“

„Naprosto všechno,“ přikývl Braithwhite. „Byl to hrozně mocný muž a neměl rád, když se mu odporovalo, i když se mýlil – a ode mě coby jeho syna se samozřejmě čekalo, že budu poslouchat na slovo. Měl jsem na to svůj vlastní názor, ale celé roky jsem s tím nemohl nic dělat. Byl silnější než já.“ Pokrčil rameny, zamračil se a pak jako už několikrát předtím obrátil rozhovor zase k ní. „Ty se svým otcem vycházíš?“

„Vycházela jsem, dokud byl doma,“ přikývla Ruby. „Ale byla jsem si bližší s mámou. Loni umřela. Rozedma plic.“

„To je mi líto.“

Ruby shlédla do svého pití. „Některé dny mi moc chybí,“ posteskla si. „Ale taky uměla být tvrdá. Zvlášť když ode mě něco chtěla.“

„Čím se živila?“

„Mluvila s mrtvými lidmi.“ Ruby se usmála, věděla, jak moc by mámu ten popis naštvál. „Znáš to, spiritistka. Pracovala v salonu krásy, U dvou El. Máma byla ta druhá El, Eloise. Její nejlepší přítelkyně, Ella Princeová, dala dohromady peníze na založení podniku, takže byla ta první El.

Byla to taková propracovaná dohoda,“ vysvětlovala. „Vpředu bylo bývalé fotografické studio. Dámy přicházely, nechaly si udělat vlasy a nehty a pak šly dozadu do temné komory na sezení s mámou. A čím víc utratily v salonu krásy, tím delší bylo to sezení.“

„To zní jako skvělý podnikatelský plán.“

„Ano, nějakou dobu se jim dařilo. Ale pak máma onemocněla a snažila se mě přemluvit, abych to po ní převzala, ale já nechtěla. Hádalý jsme se až do toho dne, kdy umřela.“

„Ale proč jsi to nechtěla dělat? Bojíš se snad duchů?“

„Nerada lidem lžu. Máma *měla* nějaké schopnosti. Dokázala číst myšlenky, ale nijak nadpřirozeně, spíš podobně jako můj táta u pokerového stolu. Ne že by kdy U dvou El musela číst myšlenky. Když ženská přijde a nechá se česat, stačí jenom poslouchat, a pak vstane z křesla a už víš přesně, čeho se bojí a o kom z druhé strany se chce něco dozvědět. Zbytek jsou jenom kudrlinky.“

Máma by měla námitky i proti tomuhle vylíčení, to Ruby věděla. A mnohokrát taky protestovala, zuřivě tvrdila, že ona lidi *nešidí*, že jim *pomáhá*. Je to bohubíhá práce a poctivá.

Ale Ruby viděla nejednu verzi mámina divadýlka. Než se salon otevřel, pořádala seance doma. Většina její klientely byli lidé ze sousedství, ale tu a tam měla i bílého zákazníka, který se o ní dozvěděl od nějakého svého zaměstnance. Pro takové pořádala hotová představení. Měnila hlas a praskala klouby, aby napodobila klepání duchů, pomocí pravítka schovaného v rukávu jako páky zařídila, aby stolek nadskočil, i když měla obě ruce položené nevinně na jeho desce. Pak se na účet těch lidí vždycky bavila a vysmívala se jim, jak jsou naivní. Víra bělochů v dar magie černých jí připadala jako nejabsurdnější forma pověry. Magie je i v bibli, a to znamená, že je skutečná, ale máma brala jako samozřejmost, že se stejně jako každý jiný druh moci soustředí v ruce mocných. *Pravý kouzelník musí být skoro jistě běloch, nejspíš takový, jehož předkové si vykračovali v napudrovaných parukách.*

Logicky to sedělo, ale Ruby se musela ptát: nejsou barevní klienti stejně naivní? Máma možná dokázala dělat rozdíly mezi cizími, které využívala, a přáteli a známými, kterým pomáhala, ale Ruby tu hranici neznala a odmítala se to učit, ať se máma vztekala, jak chtěla. A ke konci už se máma vztekala pořádně, vyčítala Ruby, že je nevděčné děčko, a taky hloupé děčko, když si nechá ujít šanci chopit se máminy pozice. Ničeho se v životě nedobere, když je tak pitomá. Fajn, odsekla jí na to Ruby, tak se ničeho nedoberu. Aspoň že když nakonec sama stanu před Ježíšem, nebudu mu muset vysvětlovat, proč jsem jeho jménem šidila lidi.

Hudba se změnila a Ruby si uvědomila, že mlčky zírala do stolu. „Promiň,“ omluvila se, ale Braithwhite zavrtěl hlavou. „Neomlouvěj se.“ Zase čekala, že dodá něco víc, snad nějaké konejšivé ujištění, že chápe, jak se cítí, ale jen se na ni díval a jeho ustaraný výraz napovídal, že jí možná vážně trochu rozumí.

Ruby dopila a zvedla se. „Pojď,“ pobídla ho a natáhla k němu ruku. „Vtancuj se mnou do nového roku.“

Ve dvě ráno se vraceli k autu, zastavili se na pustém rohu ulice a políbili se, vydali se zas dál, Ruby se smála a opile se opírala o Caleba Braithwhitea.

Jeho daimler parkoval pod lampou před řadou temných průčelí obchodů. Ochomýтали se kolem dva běloši, každý po jedné straně auta, skláněli se a pokoušeli se nahlédnout dovnitř. Braithwhite s Ruby se přiblížili a muži se napřímili. Ruby ztuhla, zaznamenala, že ten ze strany u chodníku drží pistoli.

Ozbrojenec kývl bradou na Braithwhitea. „To je vaše auto, šéfe?“

„Ano,“ potvrdil Caleb Braithwhite. „Je *moje*.“ Ruby mu sevřela paži a tiše se modlila, aby si nehrál na hrdinu, ale odlepil se od ní a popošel kupředu s chladným úsměvem, jako by se tou vražednou hrozbou bavil. Ruby napadlo, že by mohla vzít do zaječích, a k té myšlence se přidala další, odpornější. Že pokud ti muži Braithwhitea zastřelí, možná budou moc zaměstnaní, aby ji pronásledovali. Ale přitom už hmatala v kabelce a sevřela nůž, který nosila na obranu.

Střelec zvedl zbraň, jak se k němu Braithwhite blížil. „Klíčky,“ houkl. „A peněženku. Nebudu to říkat dvakrát.“

„Správně,“ odvětil Braithwhite. „To nebudeš.“

Na střelcově tváři se objevil překvapený výraz a Ruby napadlo, že se mu asi zasekla zbraň. „Na co čekáš?“ ozval se jeho kumpán na druhé straně auta. „Střel toho hajzla!“ Ale zbraň nevypálila, a tak ten druhý vykročil kolem auta, aby se s obětí vypořádal sám. Braithwhite zvedl ruku dlaní nahoru a zloděje praštila do břicha jakási neviditelná bourací koule, odrazila ho obloukem přes ulici, až přistál jako hromádka neštěstí na protějším obrubníku.

Střelec teď svíral pistoli oběma rukama. „Nechte mě jít!“ žebral, jako by tu zbraň třímал

Braithwhite. Ten mu ji opatrně vytáhl z rukou, chvíli stál a potěžkával ji v ruce. Pokývl a střelec klopýtl dozadu. „Utíkej,“ nařídil mu Braithwhite.

Muž se obrátil a dal se do běhu. Braithwhite držel pistoli u boku, zvedl druhou ruku, sevřel ji do pěsti a máchl jí. Běžící muž, už o půl bloku dál, se zhroutil dopředu, praštil sebou po hlavě na chodník a sklouzl po namrzlé dlažbě. Vyhrabal se na nohy, skučel a upaloval dál do noci.

Ruby, která zadržovala dech od chvíle, kdy se první zloděj rozletěl vzduchem, se roztřeseně nadechla. Braithwhite se k ní obrátil. „Nic se neděje,“ řekl a zahodil pistoli do škarpy. „Už je po všem.“ Usmál se a popošel k ní o krok, ale ona couvla a máchla nožem, ale to gesto jí připadalo ještě marnější, než kdyby ho udělala tváří v tvář tomu střelci.

„Co se to stalo?“ zeptala se Ruby už v autě.

„Nic zvláštního,“ odpověděl Caleb Braithwhite. „Ti muži nás podcenili. Proběhlo to, jak mělo.“

„Nás? Já nic neudělala.“

„Udržela sis chladnou hlavu. Víím, že se ti chtělo utéct, ale kdybys to udělala, ten člověk by tě možná střelil, než bych mu v tom stačil zabránit.“

Vycítila, že se jí pokouší lichotit, a naštvála se na něj, což bylo lepší, než když se ho bála. „Co jsi zač?“

„Myslím, že to víš. I když tomu nejspíš říkáme každý jinak.“

Jeli právě po Lake Shore Drive. Ruby vyhlédla z okénka na ubíhající světla centra. „Chci domů.“

„Nejdřív se tě na něco zeptám. Jsi spokojená se svým životem?“

Obrátila se a podívala se na něj. „Cože?“

„Já dnes večer nepředstíral, že mě zajímáš. Líbíš se mi, Ruby. Myslím, že v některých směrech jsme si podobní.“

„To jistě. Jako dva hrášky v lusku.“

„Já víím, jaké to je, když jsou tvoje přání vždycky až druhé za něčími jinými,“ řekl Braithwhite. „Věř mi, já to znám.“

„A když ano? Co to má společného se mnou?“

„Ptala ses mě na mou vysněnou práci. Řekl jsem ti, že na tom pracuju. A právě jsem se dostal do bodu, kdy by se mi hodila pomoc. Dost speciální pomoc od velice speciální osoby.“

„Ty si mě chceš najmout?“

„Hledáš přece práci, ne?“

Ruby si ho podezíravě měřila. „Co by to bylo za práci?“

„Zajímavá práce,“ odpověděl Braithwhite. „Horské vyhlídky ti slíbit nemůžu, ale na kotníky by náročná být neměla.“

Zatvářila se naštvane. „To není odpověď.“

„Promiň. Nechtěl jsem kličkovat. Ale je to zvláštní práce a dost tajná záležitost, takže než zajdu do podrobností, chtěl bych ti předvést, co za ni nabízím.“

„A to je co?“

„Svoboda vybrat si vlastní osud.“

„Svoboda?“ Ruby si odfrkla. „Chceš mi zaplatit svobodou?“

„Kromě toho i penězi, ale ano, je to tak.“

„Jak?“

„Kdybys ti to řekl, neuvěříš mi. Ale můžu ti to předvést. Musíš mi věřit a tak trochu se na mě

spolehnout, ale myslím, že jestli to uděláš, budeš moc ráda – a pokud se ti to nebude líbit, nebo usoudíš, že to není práce pro tebe, můžeš to i pak odmítnout.“

Opustili břeh jezera a projížděli teď čtvrtí Hyde Park. Braithwhite zabočil do uličky a na dvůr lemovaný domy.

„Co je to?“ zeptala se Ruby.

„Další z nemovitostí mého otce.“ Zastavil za jedním z domů, ale nechal motor běžet. „To, co ti chci ukázat, je uvnitř. Nebo,“ dodal s rukou na řadicí páce, „tě prostě odvezu domů.“

Domů. Rozumná volba. A ještě rozumnější by asi bylo vystoupit hned na místě z auta a s jekotem se rozběhnout do noci jako ten střelec. Ale s tím pomyšlením nastoupila i otázka, kam by se vlastně rozběhla.

„Můžu toho nechat, když se mi to nebude líbit?“ slyšela sama sebe říkat.

„Můžeš toho nechat kdykoliv,“ ujistil ji Braithwhite.

„Co mám dělat?“

„Řekni prostě ano.“

„Fajn. Tak mi to předved’.“

Probudila se na krvavých kluzkých prostěradlech a v hlavě jí bušilo.

Probudilo ji slunce pozdního dopoledne, vyplížilo se po straně postele a bodalo ji do očí. Ruby pevně zavřela víčka a pokoušela se vklouznout zpátky do bezvědomí, ale slunce nedalo pokoj, horké paprsky ji pálily do tváře a krku, rozcitlivělých obrovskou kocovinou.

Zasténala, překulila se na záda a pokusila se posadit. Na teplém a hladkém prostěradle se jí to nedařilo. Zpočátku ji to jenom rozčilovalo, ale když se probrala trochu víc, přepadla ji děsivá myšlenka. Otevřela oči a hned je před tím sluncem zase zavřela, ale to už zahlédla jasnou krev na lůžkovinách.

Bože na nebi. V panice se skulila z postele, přistála obličejem na zemi, mlátila sebou, skopávala ze sebe krvavou přikrývku, která se s ní svezla na podlahu. Vytáhla se na nohy a cítila, jak jí srdce v hrudi bije rychle, ale silně. *Moje krev to není*, pomyslela si a modlila se, aby tomu tak doopravdy bylo. *Moje krev to není. Čí teda je? Zabíla jsem snad někoho?*

Pokus vybavit si události uplynulé noci jí vynesl jenom jedinou jasnou vzpomínku, jak sedí na stole naproti Caleb Braithwhiteovi a dívá se, jak před ní staví malou skleněnou ampulku s rudou tekutinou. Vycítila, že to patřilo do té smlouvy a že to souvisí s její současnou situací, ale když se snažila vzpomenout si na víc, nepodařilo se jí to. Hlavou se jí rozezněla jen ozvěna matčina naléhání, aby si nikdy nenechala míchat pití mužem, se kterým se sotva seznámila.

Vstala, oči pořád pevně zavřené. Poslepu šátrala, až našla otevřené dveře a prošla jimi do chladné tmy, pod nohama ucítila studené dlaždice. Narazila do umyvadla, roztočila kohoutky a opláchla si obličej a hrud'. Voda jí pročistila hlavu, ale panika se vrátila. „Bože můj, Bože můj,“ zahučela Ruby s hlavou skloněnou nad umyvadlem. Pak otevřela oči, vzhlédla a uviděla, jak se ve tmě jen kousek od její tváře vznáší obličej šílené bělošky.

Ruby se rozječela.

Hlava jí musela na pár vteřin vypnout, protože když se vzpamatovala, válela se na zádech na zemi v ložnici. Ale šílenství nepolevilo. Po cestě z koupelny narazila do dveří, ty se odlepily od zdi, zabouchly se a odhalily další, tentokrát vysoké zrcadlo. Ve skle se odrážela tatáž bílá žena s divokým pohledem, ležící na prkenné podlaze.

Ruby znovu zajechla. Ta běloška v zrcadle zajechla s ní. Ruby si přitiskla ruce na pus, běloška to gesto napodobila. Ta běloška – ona.

Žádná krev tam nebyla. Jenom jasně rudé vlasy, dlouhé a maličko vlnité, a pihy, hustě rozeté na ramenou a předloktích, řidší na prsou a plochem bílém bříše. Mezi nohama další chumáč rudé. Z tohoto nedůstojného úhlu to v zrcadle vypadalo, jako by jí do klína zalezlo nějaké divné zvíře s ryšavým kožíškem. Ruby shlédla, viděla, že je to její klín, vyjekla a zacouvala, jako by se toho mohla zbavit, pokud uteče dost rychle.

Praštila hlavou do radiátoru na zdi za sebou. Škubla sebou, přitiskla si ruku na temeno a druhou si vlepila facku. „Prober se, prober se, prober se!“ Ale marně. Podívala se do zrcadla, tvář jí zčervenala, ale pořád byla bílá holka.

Ruby pochopila, že si může vybrat: vzdát to a zešilet úplně, nebo se s tou situací vyrovnat. Coby dcera Eloise Dandridgeové si vybrala to druhé.

S úsilím se odtrhla od zrcadla. Natáhla ruku k posteli a pohladila lesklé rudé pokrývky. Satén. Ruby ještě nikdy předtím v saténu nespala, ale kdysi poklízela v domě, kde ho měli. Napravo ode dveří do koupelny stál prádelník a na jeho desce ležel pár červených střevíčků a spodní prádlo. Na dveřích v rohu vzadu visely zelené šaty.

Zvedla se a příkrčená vyhlédla z okna. Byla v horním patře nad dvorem lemovaným dvou- a třípatrovými domy. Přímo dole stál stříbrný sedan s tmavě zabarvenými skly. Pohled na něj v ní spustil proud dalších vzpomínek na uplynulou noc a taky neodolatelnou touhu utéct.

Napřímila se a zamířila k prádelníku. Ve spěchu se rozhodla vynechat punčochy a tenoučký krajkový podvazkový pás, oblékla si jen kalhotky a přitom odvracela oči. Zápasila s podprsenkou, neznámá prsa byla menší a jinak tvarovaná než ta její. Šaty oblékla snadno. Nakonec popadla červené střevíce, které se leskly stejně jako ložní prádlo, ale měly rozumné nízké podpatky. Vyzkoušela si je, aby se ujistila, že jí padnou, ale pak je vzala do ruky, nechtěla nadělat víc rámusu, než už nadělala.

Dveře vedly na potmělou chodbu a hned vlevo bylo schodiště. Chvilku poslouchala, načěž se vydala dolů, držela se u zábradlí, nevěřila si, že v tom neznámém těle udrží rovnováhu. Dostala se bezpečně pod schody. Tam, přímo před sebou, uviděla dveře se škvírou na poštu. Na háčku hned za dveřmi visel její vlastní plášť, kabelka ležela na podlaze.

Ruby si oblékla kabát a zrovna se skláněla pro kabelku, když uslyšela kroky, blížící se zezdola. Ohlédla se přes rameno. Na konci chodby u schodů, po kterých právě sešla, byla sluncem zalitá kuchyň. Připadala jí povědomá. Bylo to tam, na tom dřevěném stole, kde jí Caleb Braithwhite nabídl ampulku?

Nebyl čas se ujišťovat, kroky se už dostaly na vršek schodů ze sklepa a kdesi mimo dohled se se skřípotem otevřely dveře. Ruby si vtiskla kabelku pod paži, vyklouzla ze dveří a dala si pozor, aby jimi nepráskla. Chvilku balancovala na zmrzlém zápraží, než si obula boty, pak se rozběhla po pěšině a nízkou železnou brankou ven. Na chodníku se ohlédla. Dům z hrubého šedého kamene, napůl zarostlý břechťanem, připomínal hrad nějakého čaroděje, smrsklý, aby se vešel na městský pozemek.

Před domem o kus dál v bloku zastavilo auto a vypustilo pasažéra. „Taxi!“ křikla Ruby, ale řidič ji už viděl a čekal u otevřených zadních dveří s úsměvem na tváři. „Přejete si jet, slečno?“

Když si sedala dozadu, znovu se praštila do hlavy – i bez podpatků byla vyšší, než na co byla zvyklá. Řidič za ní zavřel dveře a mučivě pomalu se loudal na druhou stranu. Když nasedl za volant, Ruby se obrátila dozadu a dívala se, jestli ji někdo nepronásleduje.

„Kam to bude, slečinko?“ zeptal se taxikář. Ruby vyhrkla svou adresu domů. Po chvíli, když se taxi nepohnulo, se obrátila dopředu a viděla, jak na ni řidič zmateně hledí přes opěrku sedadla. „To myslíte vážně, slečno?“

„Jistěže –“ Ale pak se zarazila a zamyslela se nad tím.
„Slečno?“
„Do centra,“ řekla. „Odvezte mě do centra.“
„Někam konkrétně, nebo –“
„Prostě *jed'te*.“

O dvacet minut později stála před obchodním domem Marshall Field's na State Street a zvažovala situaci. Zaplatila taxikáři a v kabelce jí zbývalo dost peněz na to, aby pár dní vyžila, pokud se uskrovní. A když k tomu přidá peníze pro strýčka příhodu – peníze pro stav nouze zašité v lemu kabátu – možná přečká týden. Průkaz totožnosti jí teď byl k ničemu, což znamenalo, že z banky si peníze vyzvednout nemůže.

Prohlížela si svůj odraz ve výloze obchodního domu. Předtím nebyla v rozpoložení, aby ho dokázala ocenit, ale stala se z ní pohledná bílá žena a ve tváři měla dost drzosti na to, aby se dala považovat za zodpovědnou dívku, zvyklou velet. Možná, že kdyby si vybrala správného bankovního úředníka, průkaz by nepotřebovala. Problém by ale mohl nastat se jménem. Navzdory rudým vlasům jí nepřipadalo, že vypadá jako dívka pojmenovaná po rubínu.

Jak tedy vypadá? Pohled jí sjel k výloze. Figuríny v zimním oblečení, pózující před namalovanými horami. Ty hory nejspíš měly být Skalnaté, ale Ruby připadaly jako Himálaje a znovu si představila sebe samu na Everestu, tentokrát v novém postavení. Ne jako šerpa, ale coby velitelka šerpů. Jak jen se jmenoval, uvažovala Ruby, ten bílý muž, který se dostal na vrchol?

„Hillary.“ Vyslovila to nahlas jako zařikadlo: „Hillary.“ Co si myslíš? zeptala se svého odrazu. Jsi Hillary? Odraz se usmál a souhlasně přikývl.

Zatímco hleděla do výlohy, míjeli ji na rušném chodníku lidé, opatrně ji obcházel. Teď do ní ale někdo vrazil, hrubě ji odstrčil stranou a hrnul se dál beze slůvka omluvy. Ruby se nadechla, aby řekla „Nic se nestalo“, ale s ohromením jí došlo, že ta osoba, která do ní vrazila, je Katherine Demarská.

Okamžitě o tom začala zas pochybovat. Ale ano, byla to ona. O deset kroků dál se Katherine srazila s malou černošskou dívkou, která šla vedle své matky. Holčička s výkřikem spadla, málem podupaná, a matka křikla: „Hej!“

Katherine ani nezvolnila, jen se ohlédla přes rameno a utrousila: „Dávej pozor, kam sakra šlapeš.“

Ta slova matku připravila o řeč a vyvolala nepřátelské pohledy od dalších chodců. Nikdo ale nezasáhl a Katherine se hrnula dál jako moloch, před kterým byli běžní chodci bezmocní.

Hillary ale bezmocná nebyla.

Katherine vešla do obchodního domu. Jakmile za ní Ruby vstoupila dovnitř, uslyšela zvýšené hlasy a uviděla Katherine u pultu s kosmetikou, jak se dohaduje s dívkou, která tam obsluhovala. Ruby došla k vedlejšímu pultu, předstírala, že se probírá stojanem a hedvábnými šálami, a poslouchala.

Hádaly se o někoho jménem Roman, což byl nebo měl být Katherinin snoubenec. Dívka za pultem – pro účely tohoto rozhovoru jí říkejme Ty čubko nafrněná, což si Ruby zkrátila na Týna – byla viděna s Romanem a Katherine jí chtěla objasnit řadu důvodů, pro které jim to nikdy nevyjde. Týna zase popírala, že by s Romanem něco měla, ale současně, což Ruby připadalo jako taktická chyba, se pokoušela namítat, že Katherine a Roman si nejsou tak zaslíbení, jak si možná Katherine myslí.

Hlasitost a množství nadávek stoupaly, až se objevil vedoucí. „Co tu máte za problém, dámy?“ zeptal se. Ruby si o kus dál vybrala hedvábný šál. Hillary se na ni podívala ze zrcadla vedle stojanu a pokývala hlavou na souhlas.

Katherine si vedoucího nevnímala, vychrlila na Týnu poslední varování a odkráčela. Ruby jí schválně vstoupila do cesty. Při srážce nenápadně vsunula šál Katherine do kapsy u kabátu a nechala trčet cenovku. Pak couvla, zvedla ruce a předstírala zahanbení nad jejími nadávkami. Ve skutečnosti ta slova skoro nevnímala, protože si všimla perlových náušnic v Katherininých uších.

Venku na chodníku Ruby přistoupila k policistovi, který si u stánku s párky zrovna kupoval oběd. „Promiňte, důstojníku,“ řekla rázným a praktickým Hillaryiným hlasem. „Pracuji tady v obchodním domě. A tamhleta žena nám právě z butiku ukradla šál.“

Policista si ji bez zájmu měřil a jeho pohled prozrazoval: A co chcete *ode mě*? Ruby nepochybovala, že kdyby jednal s barevnou ženou, řekl by to i nahlas. Ale Hillary mu hleděla zpřímá do očí, rty sevřené a obočí povytažené a vysílala vzkaz: *Udělejte svou práci.*

Policista si povzdychl „Pohlíďte mi to“ a podal párek v rohlíku zpátky stánkaři. Pak si povytáhl kalhoty a zeptal se: „Tamhleta žena? V tom hnědém kabátě s tmavými vlasy?“

„Ano,“ potvrdila Hillary a dodala: „Byla taky v našem oddělení šperků. Měl byste se zeptat, odkud má ty náušnice.“

Policista svědomitě přikývl a vydal se za Katherine. Dohnal ji na konci bloku a popadl ji za loket. Vyškubla mu paži, instinktivní vztek se zmírnil jenom nepatrně, když viděla muže zákona. Ten, celý udýchaný po tom krátkém pronásledování, ukázal na šál, který jí čouhal z kapsy. Katherine ho vytáhla a popleteně na něj hleděla, načež se zabodla vyčítavým pohledem do policisty, jako by jí ho tam narafičil on. Ten řekl něco, po čemž si Katherine zvedla ruku k uchu, klid ji na okamžik opustil a silně znervózněla. Ale pak se vztek vrátil s dvojnásobnou silou a ona pevně zavrtěla hlavou.

Ale policista pokyvoval, už se rozhodl. Natáhl se, aby ji zase chytil za loket. Katherine ho plácla po ruce a strčila ho oběma rukama do prsou. Muž zbrunátněl a oplatil jí to, sice jen jednou rukou, zato nasadil mnohem větší sílu – až ztratila rovnováhu a spadla na chodník, ale hned zase vyskočila, vrhla se na svého protivníka a máchala rukama jako větrný mlýn. Pak se zpoza rohu objevili další dva policisté, s vykulenými očima zírali na ten poprask a během pěti vteřin bojovala Katherine místo jednoho policisty se třemi.

Až dosud si to Ruby vychutnávala, ale z toho náhlého vystupňování násilí se jí dělalo špatně. Policisté se pokoušeli dostat Katherine na zem. Toho prvního poškrábala na krku do krve, a tak se napřáhl a praštil ji do obličeje, až stánkař vyjekl „A sakra“. Jak Katherine klesla k zemi a všichni tři policisté se na ni vrhli, Ruby se nepříjemně zhoupal žaludek. Odvrátila se, jako by měla zvracet, a místo toho se rozběhla.

„Já to neudělala,“ řekla a kolísala mezi hrůzou a prudkou radostí, zatímco její nohy bušily do chodníku. „Já to neudělala, to jsem nebyla já...“ Běžela dál až na druhý konec bloku a hned za rohem prudce vrazila do dalšího policisty.

„Ach, bože!“ vyjekla, zavrávora a čekala, že teď dostane nakládačku i ona. Ale tenhle policista – mladý, růžovolící a obklopený odérem, jako by právě přišel ze silvestrovské oslavy – reagoval dobromyslně. „Pozor na cestu, slečno!“ zasmál se. Chytil Ruby pod paži, ne aby ji zadržel, ale aby ji ustálil, a jeho pobavení se změnilo ve starost, když úsměv neopětovala. „Jste v pořádku, slečno? Neobtěžuje vás někdo?“ Podíval se za ni a přimhouřil krví podlité oči. „Tamhleť?“

Něco na tom, jak řekl „tamhleti“... Ruby se obrátila a viděla čtyři černé kluky, pubertáky, stojící na rohu a čekající na zelenou. Šli si po svém.

„Byli to tamhleti?“ opakoval policista. „Řekli vám něco? Udělali něco?“ Ruby cítila, jak se v ní žaludek zase zhoupal, a pomyslela si: *Můžu mu nakukat, co chci, a on mi uvěří. Můžu ty kluky nechat zabít, kdyby se mi zachtělo. Můžu...*

Policista si její mlčení vyložil jako souhlas. „Nebojte se,“ řekl a obešel ji. „Já to vyřídím.“

Ale Ruby ho zadržela lehkým dotekem Hillaryiny ruky na zápěstí. „Ne, ti nic neudělali.“ Policista si ji nejistě měřil pohledem. „Vážně ne,“ opakovala. „Neudělali nic. Nikdo mi nic neudělal.“ Blikla zelená a kluci se vydali přes silnici. Policista vypadal, že se za nimi stejně pustí, jenom tak ze zásady.

A tak ho Hillary znovu chytila za zápěstí a zeptala se: „Nechtěl byste mě pozvat na oběd?“

„Roman, hm?“ řekl policista, který se jmenoval Mike. „To zní jako pořádný kretén. Promiňte mi ten výraz.“

„Ne, Roman je milý kluk,“ opravila ho. „Aspoň jsem si to myslela.“

„Pokud podvedl vás, tak je to idiot.“

Možná se přece jenom zbláznila. Neměla přece v úmyslu jít s ním vážně na oběd, ale když se dostali do restaurace, do jídelny zastrčené pod vyvýšenou tratí na Lake Street, nervozita v žaludku se rozplynula a ona si uvědomila, že má hlad jako vlk. A tak místo aby se vymluvila a zmizela, šla dovnitř a posadila se. A rozpovídala se.

Řekla mu, že se jmenuje Hillary Everestová a je ve městě na svátky jako turistka. Policista Mike nad tím ani nemrkl a ji znovu napadlo, že by mu mohla nakukat cokoli, úplně cokoli a on by jí to spolkl. Okouzlená nezvyklým pocitem, že policista věří jejím slovům, mluvila dál a dál, vymyslela si historku o svých prázdninových dobrodružstvích v Chicagu spolu s celým obsazením dalších postav: hloupého synovce Lea, rozmazlené sestřenky Katherine a staré hodné tety Týny, u které bydlí. A když došlo na nevyhnutelnou otázku, jestli má přítele, vymyslela si Romana, kterého má tam doma a o kterém se zrovna dneska ráno dozvěděla, že ji mezitím podvádí. Viděla, jak se Mike za ni rozhořčuje, přesně jak čekala, a zvláště ji to nadchlo. Takhle se musela cítit máma při svých seancích. Bylo to špatné, ale když slyšela ty lži pronášené Hillaryiným hlasem a viděla slabý odraz Hillary v okně za jejich boxem, bylo to jaksi méně špatné – každopádně méně Rubyin hřích.

„Takže se dneska vrátíte domů?“ zjišťoval Mike. „Do...“

„Springfieldu v Massachusetts.“ Přikývla. „V pondělí musím do práce.“

„To je škoda, že se tu nezdržíte déle.“

„Ale já se zas vrátím,“ ujistila ho a on se rozzářil.

„Vážně? Kdy?“

„Možná v létě.“ Improvizovala. „Bavila jsem se s tetou Týnou o tom, že bych chodila na nějaké přednášky tady na univerzitě.“

„Na jaké?“

„Na žurnalistiku.“

„Chcete se stát reportérkou?“ Poprvé v tom zazněla skepse – ale nad tou myšlenkou, ne nad ní.

„Můj bratr Marvin je reportér,“ prohlásila trochu nejistě. „Nechápu, proč bych nemohla být taky.“

„Jistě.“ Mávl rukou. „Pokud to chcete... Jestli se vrátíte, mohla byste mi zavolat. Ukázal bych vám město, jaké je doopravdy.“

„Možná ano,“ připustila.

Mike dopil kávu. „Takže, víte, měl bych už jít... Ne, vy zůstaňte. Sed'te, dejte si nějaký zákusek. A s účtem si hlavu nelamte, o ten je postaráno.“ Naškrábal na ubrousek telefonní číslo a podal jí ho. „Dojed'te bezpečně domů – a vzkažte ode mě tomu Romanovi, že je pitomec.“

Dívala se za ním, zamávala mu, jak prošel po chodníku, potom se zaměřila na Hillaryin odraz ve skle. Zkažená holka, vyčinila jí Ruby, ale Hillary se jen nestydatě usmála a Ruby cítila, že se taky usmívá. Pomyslela si: *pomsta, oběd zdarma, vlastní policejní doprovod, kdyby se mi zachtělo... Co ještě člověk zažije, když je tebou, holka?*

„Dáte si něco sladkého, slečno?“ nabídla jí servírka.

Po obědě neměla pořádně kam jít, a tak se rozhodla se jen tak procházet, nějaký nejasný orientační instinkt ji nasměroval na sever. Přešla řeku a vítr dělal, co mohl, aby jí připomněl, že má holé nohy, ale Hillary, posílněná pořádným kusem čokoládového dortu, byla proti chladu obrněná.

Šla a myslela na historku, kterou napovídala Mikeovi, a znovu žasla nad tím, jak ji bavilo ji vyprávět. Vymýšlet si ji, vyrábět život, omezený jenom vlastní fantazií. Litovala jen toho, že použila bratrovo jméno. To jí připadalo špatné zatáhnout Marvina do Hillaryiných záležitostí. *Příště se drž tety Týny*, pomyslela si.

Pak si vzpomněla na kurzy žurnalistiky. Co to mělo znamenat? Zachytila Hillaryin pohled, jak mójela výklad, a zeptala se jí na to co Mike: Chceš být reportérkou? Hillary pokrčila rameny a opáčila: A ty?

Když ušla skoro míli, konečně jí začala být zima, a tak si našla otevřený obchod – malé starožitnictví na Wells Street – a šla se dovnitř ohřát. Muži vpředu řekla, že se jenom dívá. „Jenom se dívá“, tahle fráze pro Ruby nikdy zvlášť nefungovala, ale Hillary se dočkala mnohem vlídnějšího přijetí, majitel ji vyzval, ať si poslouží. Venku na ulici si začala uvědomovat lepší reakce i od chodců, které mójela. Mnoho bělochů, zvlášť mužů, se na Hillary usmívalo, ale zvlášť pozoruhodné bylo, že ti, kdo si jí nevšimli, ji ignorovali jinak, než by ignorovali Ruby. Nebylo tu žádné pokukování úkosem, žádné předstírání, že ji nevidí, a přitom sledování, co má za lubem. Teď prostě nevzbuzovala pozornost. Mohla si volně prohlížet nejen jednotlivé obchody, ale celý svět.

Co ještě znamená být tebou, Hillary?

Na kraji Lincolnova parku narazila na kadeřnický salon pro bílé, U Donny. Blond dívka uvnitř, která si lakovala nehty, vzhlédla a usmála se, když Hillary vešla. „Ahoj, já jsem Amy. Čím vám můžu posloužit?“

„Jenom se dívám,“ řekla už skoro Ruby, ale zarazila se a pronesla: „Vlastně ani nevím...“

Amy si profesionálním pohledem prohlédla Hillaryiny vlasy. „Co třeba trvalou?“ navrhla. „Trochu kudrlinek?“

„Ne, ne, kudrlinky nechci,“ zamítla to rázně Ruby. Říkala si, že by měla zmizet, ale přemohla ji zvědavost. „Můžete mě jenom... ostříhat?“

„Jistě,“ kývla Amy. „Jak byste to chtěla?“ Ukázala na řadu fotografií s účesy z časopisů, vylepených nad dlouhým zrcadlem na stěně.

Ruby se zaměřila na fotku známé pilotky s rozčuchaným mikádem. Stála v otevřeném kokpitu malého letadla a za ní se rýsovaly hory. „Co tohle?“

„Jako Amelia Earhartová?“ Amy přikývla. „To by šlo. Jestli si myslíte, že to vašemu chlapci nebude vadit.“ Vysvětlila: „Některým se tak krátké vlasy nelíbí.“

„Já to risknu,“ usmála se Ruby.

Zatímco se Amy zabývala Hillaryinými vlasy, vyzkoušela si Ruby nový životní příběh. Tentokrát pocházela z Chicaga, narodila se a vyrostla v Hyde Parku. Až do loňského roku pracovala v matčině salonu krásy, ale pak máma umřela a Hillary prodala svůj podíl na podniku, aby si mohla zaplatit výlet do zámoří, vysněné dobrodružství. („Jela jste do Paříže?“ zajímalo Amy. „Do Nepálu,“ odpověděla Ruby, jen aby slyšela, jak to zní. „To je blízko Paříže?“ zeptala se Amy.) Ted', poté co strávila v zahraničí víc času, než si mohla reálně dovolit, se Hillary vrátila, bydlí u sestry a hledá si novou práci, než jí dojdou poslední peníze.

„Donna přijímá, jestli máte zájem,“ nabízela Amy.

„Ne, děkuji. Hledám něco jiného.“

„Co jako?“

„Nevím.“ S pohledem na Hillary do zrcadla: „Je to pro mě nové.“

„Jestli máte ráda létání, mohla byste dělat to, co moje sestřenice Holly. Je letuška. Lítá po celé zemi,“ líčila Amy. „Chtěla i na mezinárodní lety, ale řekli jí, že na to není dost hezká. Ale vsadím se, že vy... Možná byste se zadarmo dostala zas do Nepálu.“

Hillary v zrcadle povytáhla obočí. „A jak se člověk dostane k takové práci?“ zeptala se Ruby.

„Vlastně nevím, jak to Holly udělala, ale vždycky můžete zkusit agenturu té Lightbridgeové. Víte, tu, co je na billboardech.“

Ruby se zázračně brzy ocitla zpátky na ulici. Celý proces – mytí, stříhání, sušení a k tomu i manikúra – netrvaly ani hodinu. Ruby věděla, že to bílé ženy mají jednodušší, ale bože, tohle bylo jako získat pár let navíc. A účes Amelie Earhartové jí slušel.

Vykročila na západ energičtějším krokem. Na první velké křižovatce vzhlédla. Na malé kancelářské budově visel billboard, o kterém mluvila Amy.

AGENTURA PRO KARIÉRU A ZAMĚSTNÁNÍ JOANNY LIGHTBRIDGEOVÉ KÝM CHCETE BÝT?

Billboard ilustrovala řada bílých žen, předvádějících profese, ne účesy. Druhá odleva byla letuška, v uniformě s bílým odznakem s křídly vypadala jako důstojník nějaké neznámé pobočky aerolinek, která podává martini. Hned vedle ní stála žena se stenografickým blokem, snad reportérka, ale spíš sekretářka – ale nóbl, pomyslela si Ruby, taková, co má v nějakém mrakodrapu vlastní kancelář a přijímá nebo odmítá lidi, jak se jí líbí. Prohlížela si zbytek řady a cítila zas to divné vzrušení, ne z něčeho konkrétního, spíš ze všeobecného pocitu možností a voleb.

KÝM CHCETE BÝT?

Podle rozpisu byla agentura v šestém patře. „Ale myslím, že dneska mají zavřeno,“ informoval ji hlídač v hale.

„Nevadilo by, kdybych se tam prostě zašla podívat?“ zeptala se Ruby.

„Poslužte si.“ Usmál se a pokývl ke knize návštěv. Pevnou rukou se do ní zapsala jako „Hillary Earhartová“.

Po cestě nahoru se prohlížela v naleštěných dveřích výtahu. *Měla jsem si někde koupit punčochy*, pomyslela si, i když šaty byly dost dlouhé, nikdo by si toho nemusel všimnout. Pravý problém byl kabát – kabát Ruby Dandridgeové – který, jak Amy poznamenala, jak nejslušněji mohla, Hillary vůbec neseďí. („Ten byl mámin,“ vysvětlila jí Ruby.) Stáhla si ho, přehodila přes ruku a pečlivě si uhladila šaty. Lepší.

Dveře výtahu se otevřely před skleněnou stěnou, za níž byla recepce. Svítilo se tam jen tlumeně a na dvojitých prosklených dveřích visela cedule ZAVŘENO.

Ruby přistoupila až ke sklu a zírala dovnitř na portrét visící za prázdným recepčním stolem. Byla na něm dokonale profesionálně vyhlížející běloška v blůze a saku, paže založené před sebou, hnědé vlasy zastřižené podobně jako Hillary. Zřejmě slečna Lightbridgeová. Ruby popošla kousek dál, zahleděla se do chodby vlevo od recepce a v jedné kanceláři vzadu zahlédla světlo. Uviděla stín na stěně, ženskou siluetu s krátkými vlasy.

Ruby se usmála, už si zvykla na Hillaryino štěstí. Soukromá audience u vedoucí pracovní agentury? Proč ne? Jen ať ti nevidí kotníky.

Sahala už po bzučáku vedle prosklených dveří, když si všimla, že má na špičce prstu kapičku krve. Zamračila se, napadlo ji, že ji asi Amy při manikúře stříhla, ale když obrátila ruku, nekrvácel jí jenom ukazováček. Červená tekutina jí prýštila zpod všech nehtů.

Sevřela ji stejná panika, jako když se probudila. Cítila, jak se jí srdce zachvělo a poskočilo – jenže to nebylo srdce, byla to hrudní kost, roztáhla se jí v prsou, jako by se uvolnila svorka, která držela pohromadě pŕlky hrudního koše. „To ne,“ hlesla Ruby.

Dveře výtahu za ní se začaly zavírat. Obrátila se a vrhla se k nim, nechala na naleštěném kovu krvavou šmouhu, jak se drala zpátky dovnitř.

Než se dveře stačily zase zavřít, přeměna zpátky do jejího starého já už byla v plném proudu. Trup zesílil a podprsenka ji začala tísnit. Upustila kabát a kabelku a oběma rukama zašmátrala po zádech šatů. Červené střevíce se jí krutě zařezávaly do bobtnajících nohou. V odrazu dveří viděla, jak Hillaryiny krásné vlasy hrubnou, tmavnou a krouť se a bělost pleti mizí.

Ruby horečně zatáhla za sponu podprsenky. Zalapala po dechu a předklonila se, rozmazala si další krev po předku šatů a dívala se, jak jí z rukou a předloktí mizí zbytky bílé kůže.

Výtah se prudce zastavil. Ruby honem popadla kabát – už byl zase její – a zapnula ho přes tu nejhorší spoušť. Dveře výtahu se otevřely. Pokusila se uhladit si vlasy, poznala, že je to beznadějná snaha, a vyklopýtala do haly.

„Co jste sakra zač?“ houkl na ni hlídač.

„Už odcházím,“ odpověděla Ruby a věnovala mu úsměv, který připomínal spíš škleb. Začala kulhat k východu, boty dělaly z každého kroku naprostou agonií. Hlídač jí řekl ještě něco, ale Ruby šla dál a modlila se, aby tu bolest přečkala, než si stačí chytit taxi.

O tři dny později se vrátila do domu v Hyde Parku.

Odolávala, jak dlouho to jen šlo, věděla, že je šílenost se tam vracet a že jediná rozumná věc by byla brát celý ten incident, jako by se nikdy nestal. Prvních čtyřadvacet hodin po tom, co se dostala domů, málem přesvědčila sama sebe, že bude rozumná. Ale druhý den, když opuchlé nohy splaskly a mohla zase chodit, si uvědomila, že ji neláká začít si zas hledat práci – aspoň ne coby Ruby Dandridgeová.

A tak ráno třetího dne vstala brzy a teple se oblékla. Myslela, že bude muset hledat, než ten dům objeví, ale když se jí taxikář zeptal „Kam to bude?“, adresa z ní vypadla sama.

Na druhý pohled to tam už tolik nepřipomínalo hrad. Byl to jen velký starý dům, který by potřeboval údržbu. Ale kouzelná aura přetrvávala a Ruby dlouho stála na chodníku před brankou. Poslední šance, říkala si. Vejdeš dovnitř a podruhé už možná neunikneš.

Jenže neunikla ani poprvé.

Sevřela kabelku a prošla brankou. Byla v půlce pěšiny k domu, když se přední dveře otevřely a s úsměvem vyhlédl Caleb Braithwhite.

„Nazdar, Ruby,“ řekl.

„Pamatuješ si, jak sis vzala ten elixír?“

Seděli na opačných stranách malého salonu hned za vchodem. Ruby měla po ruce nůž a donutila Braithwhitea nechat přední dveře otevřené, aby slyšela zvuky z ulice za sebou. Cítila, jak se jí mrazivý venkovní vzduch proplétá pod židli a kolem kotníků.

„Pamatuju si, že jsi mi nabídl nějaký lektvar,“ odpověděla. „Nepamatuju si, jak jsem ho pila.“

Braithwhite přikývl, jako by tuhle odpověď čekal. „To je bohužel moje vina. Věděl jsem, že ta proměna pro tebe bude šok, ale měl jsem pomyslet na to, co ještě jsi tu noc vypila.“

Přimhouřila oči. „Tys mi dal něco do pití?“

„Ne. Byla jsi trochu líznutá, ale –“

„Byla jsem víc než líznutá,“ upřesnila to Ruby.

„Když ses rozhodla, byla jsi pořád při smyslech. Ale ten šok z proměny, zkombinovaný s účinky alkoholu, spustil panickou ataku. To je naprosto pochopitelné – proměna je vážně dost překvapivá věc.“

„Překvapivá,“ opakovala Ruby a vzpomínala na tu spoušť ve výtahu.

„Nakonec jsi šokem omdlela. Myslel jsem, že jsou to jenom mrákoty, ale byla jsi úplně bez sebe, a tak jsem tě odnesl nahoru a položil tě do postele. Říkal jsem si, že se za pár hodin dáš do pořádku.“

Vzpomněla si na hladký satén na kůži. „Ty jsi mi svlékl šaty?“

„Spadly z tebe. Při té panické atace sis je roztrhala.“

„Takže ses to rozhodl dodělat? Prostě sis to dovolil?“

„Nic jsem si nedovolil. Uložil jsem tě do postele, to je všechno. A pak jsem čekal, kdy se probudíš. Ale prospala jsi celou noc... Ráno jsem měl nějakou práci dole ve sklepě, a když jsem se vrátil nahoru tě zkontrolovat, byla jsi pryč. Nešel jsem za tebou. Nechtěl jsem tě rozhodit ještě víc, než jsi už byla, a čekal jsem, že se vrátíš sama. Udělal jsem v receptu toho elixíru nějaké úpravy,“ dodal. „Až si ho vezmeš příště, nebude už proměna tak nepřijemná.“

„Kdo řekl, že bude nějaké příště?“

„Proto jsi přece tady, ne?“ Věnoval jí dlouhý pohled. „Ale než zajdeme dál,“ pokračoval, „musím se ti k něčemu přiznat. Nebyla to náhoda, že jsme se my dva sešli.“

„Jak to myslíš?“

„Mám silnou intuici,“ vysvětloval Braithwhite. „Dokážu vycítit příležitost. Umím si hledat cesty, abych dostal, co chci. Potřeboval jsem to, abych mohl spokojeně existovat, dokud otec ještě žil.“

„Říkáš, že ti ta intuice napověděla jít mě hledat tam na roh?“

„Ano.“ Zaváhal. „Ale to není všechno. Neřekl jsem ti ještě nějaké věci o tom, co dělám v Chicagu, mohly tě rozrušit. A vážně chci jednat na rovinu, ale potřebuju, abys pochopila –“

„Ale já *chápu*,“ skočila mu Ruby do řeči. „Říkáš mi, že jsi lhář a že ten silvestr byla jenom past.“ Pokrčila rameny, jako že jí to nijak zvlášť nevádí, ale ve skutečnosti se cítila zrazená a našťavaná, že se nechala tak ošidit. „Jsi pořádný podfukář, to ti musím uznat.“

„Ne!“ bránil se Braithwhite. „Ne, Ruby, tak to nebylo. *Měl* jsem tu noc plán, to je pravda. Ale taky mě to těšilo. Byla to zábava vyjít si s tebou. Ty rozhovory, ten tanec. To líbání.“ Usmál se.

„No, tak na *tohle* rovnou zapomeň,“ mávla Ruby nožem.

„Dobře.“ Braithwhite zvedl ruce, ale jeho úsměv prozrazoval: Uvidíme.

„Ale co ti dva muži u auta?“ zeptala se. „To byla –“

„Shoda okolností. Šťastná náhoda.“

„Šťastná?“

„Ne že bych nebyl spokojený s tím, jak ta noc probíhala.“ Další úsměv. „Ale v jistou chvíli jsem se potřeboval dostat k té nabídce, a kdyby pokračovaly důvěrnosti, mohlo by to být... ošemetné. Setkání s těmi muži znamenalo užitečnou změnu nálady.“

„Co kdyby nás zabili?“ zeptala se Ruby. „Jaká by potom byla nálada?“

„Mně nemohli ublížit v žádném případě. A ani tobě doopravdy nic nehrozilo.“

Ruby zavrtěla hlavou. „Ty jsi teda týpek, co?“

„Jsem člověk, který ví, co chce – a jak to dostat,“ řekl Braithwhite. „Chápu, že máš vztek, a máš k němu důvod, ale řekni si upřímně, Ruby: *měl* jsem pravdu. Ty to chceš.“

„I kdyby,“ odsekla Ruby, „to neznamená, že nejsem sakra šílená.“

Ale pak znovu zavrtěla hlavou a pobídla ho: „Řekni mi o té práci.“

Pořádně se ochladilo, a tak Braithwhite s Rubyiným povolením zavřel přední dveře. Vrátili se do kuchyně, Braithwhite postavil konvici na sporák a pak se s Ruby posadili na stůl, na sluníčko.

Vypověděl jí příběh. Začal v Massachusetts v roce 1795, v covenu bílých lidí vedeném Titusem Braithwhitem, bratrancem jednoho z Calebových předků z otcovy strany. Coven se pokoušel ovládnout sílu stvoření, ale něco se pokazilo – řeklo se „sezame, otevři se“, když se mělo říct „abrakadabra“ – a místo toho se přivolal armageddon.

Příběh pak poskočil dopředu o sto let ke Calebovu dědečkovi Addisonovi, který si vytvořil vlastní coven, a ke Calebově otci Samuelovi, který ho rozšířil a na troskách starého sídla Tituse Braithwhitea vybudoval nový dům. Během svých výzkumů se dozvěděli o dívce otrokyni, jisté Hannah, která unikla Titusově zkáze i s nenarozeným dítětem bývalého pána v břiše. Celé roky se pokoušeli zjistit, co se s ní stalo, ale byl to Caleb a jeho intuice, co nakonec tu hádanku vyřešilo a vystopovalo nejmladšího žijícího člena oné krevní linie.

Když Braithwhite popisoval spiknutí, jaké otec zosnoval, aby nalákal Atticuse do Massachusetts, vzpomněla si Ruby, jak jí loni v červnu volal George Berry a poprosil ji, jestli by nemohla pohlídat Horace, zatímco on se s Atticusem vydá na východ za nějakou rodinnou záležitostí. A vzpomněla si, kdo ještě s nimi na tu výpravu jel.

„Když Atticus a George přijeli do domu tvého otce, byli sami, nebo –“

„Měli být sami,“ odpověděl Braithwhite. „Ale tvá sestra se rozhodla přijet s nimi. S Letitií je těžké pořízení,“ dodal a znělo to jako lichotka.

A to o ní zdaleka nevíš všechno, pomyslela si Ruby, ale pak ji napadlo: Nebo možná ano.

Tahle kapitola příběhu skončila tím, jak Braithwhite zradil otce a zachránil život Atticusovi a ostatním. Pak, po krátkém čase, během kterého Caleb přebíral dědictví, přišel do Chicaga a navázal kontakt s jiným covenem neboli lóží bílých mužů. Vázal se k tomu ještě vedlejší příběh, ale při první zmínce jména Hiram Winthrop ho Ruby přerušila: „Winthrop? Jako ten Winthropův dům?“

„Ano. A abych předem odpověděl na dalších pár otázek, ano, to já mám prsty v tom, že Letitia ten dům dostala. Právník, který jí dal peníze, a realitní makléř, ti oba pracovali pro mě. Penumbra Real Estate je společnost založená mým otcem. Pravým majitelem té nemovitosti jsem já.“

Ruby vrtěla hlavou, ještě než skončil. „Já to *věděla!* Já to *věděla*, že je to moc hezké, než aby to byla pravda!“ Zabodla se do něj pohledem. „Proč? Proč *ona*?“

„Intuice,“ odpověděl Braithwhite klidně. „Uvažoval jsem, že se do Winthropova domu nastěhuju sám. Jsem přesvědčený, že skrývá cenná tajemství – ale odhalit je by znamenalo

potýkat se s jeho duchem. A ne že bych si nepotrpěl na pěkný souboj vůlí, ale připadalo mi, že se na to najde lepší kandidát.“

„Letitia? Ale proč sis myslel –“

„Tvá sestra je velice houževnatá. Měl jsem pocit, že jestli bude mít správnou motivaci – když to bude znamenat, že si udrží dům –, najde nějaký způsob, jak Winthropu zkrotit. Očividně jsem měl pravdu.“

„Jo, to jsi měl,“ přisvědčila Ruby. „Ale přitom ses pletl. Titia neví, že jsi to byl ty, kdo jí dal dům, že?“

„Neví a doufám, že jí to neřekneš. Neměla by z toho radost.“

„Jako by ti nebylo jedno, jestli má radost, nebo ne.“

„Ve skutečnosti není. Mám Letitii rád.“

„Ale ona tebe ne, že? Takže ani teď, když žije ve Winthropově domě, nezískáš, co chceš. Nemůžeš se jí jít zeptat, jestli něco našla.“

„To nemůžu,“ potvrdil Braithwhite. „Ale ty ano.“

„A to má být ta práce? Chceš, abych slídila u sestry?“

„Coby malou součást té práce,“ řekl diplomaticky, „bych byl rád, kdybys se sestrou trávila trochu času. Nevyslychej ji, jen se zeptej, jak se má, a počkej, jestli ti něco neřekne sama. A promluv si i s Atticusem a s dalšími nájemníky. Možná trochu zapátrej po domě sama.“

„Co, sama?“ zhrozila se Ruby. „To ani nápad.“

„Dobře. Tak si jenom promluv s nájemníky. Zjisti, jestli někdo nenarazil na něco zajímavého: na knihy, mapy, klíče, divné přístroje. Tajné pokoje. Taky bych rád věděl, jestli se nepřišel vyptávat ještě někdo další, nebo jestli někdo dům nepozoruje.“

„Jako kdo?“

„Bílí muži. Zvláště policie.“

Měřila si ho chladným pohledem. „Do čeho jsi to mou sestru zapletl?“

„To je další dlouhý příběh. A vypovím ti ho, ale nejdřív chci, aby ses zítra večer zúčastnila jednoho shromáždění. Odpoví ti to na spoustu otázek – a pak si promluvíme o zbytku té práce.“

„Jaké shromáždění? Mluvíš o nějakém večírku?“

„Neboj se, nebudeš roznášet jednohubky. Budeš host.“

„To je ale pech,“ řekla Ruby, „roztrhly se mi parádní šaty.“

Braithwhite položil na stůl skleněnou ampulku a rudá tekutina uvnitř jako by ve slunci zazářila.

„Mám něco, co ti padne,“ řekl.

„Praktické věštění,“ řekla stařena. „Žádná cikánská hatmatilka, ale racionální předpovídání, vycházející z matematiky. To bylo hlavní zaměření našeho výzkumu od října devětadvacátého roku a dosáhli jsme značného pokroku, nehledě na občasné tápání. Nedávno jsem si dokonce vypěstovala osobní zájem o umění regenerace.“ Shlédla na zkroucenou ruku svírající hůl, o kterou se opírala. „Kéž bych tak začala dřív, ale člověk si vždycky myslí, že má víc času... A co vy, drahoušku? Co je váš obor?“

„Mluvím s mrtvými lidmi,“ odpověděla Hillary.

„Jakou metodou? Pomocí duchovního rádia? Bartonovým dálkopisem? Jistě ne okultní tabulkou?“

„Ne. Já s nimi prostě mluvím. Je to dar. Moje matka to taky dovedla.“

Žena se maličko stáhla a našpulila rty, jako by Hillary řekla něco odporného. Ale pak se

zvlčile ušklíbla a uchechtla. „*Dar!* Dejte si pozor, komu to tady říkáte, drahoušku. Byli by schopni upálit vás za čarodějnictví.“

„Omezení lidé mě neděsí,“ odtušila Hillary, čímž si vysloužila další zasmání.

„Vidím, že ne...“ řekla stařena, „Nantucket, říkáte jste?“

Hillary přikývla. „Jsme taková malá lóže. Menší, než jsme bývali. Náš vůdce minulé jaro zběhl do Ardhamu. Pořád se ještě reorganizujeme.“

„Do Ardhamu.“ Stará žena znovu našpulila rty. „Taky mi jednoho odlákali. Ale pokud vím, čekal ho špatný konec. Stejně jako toho, kdo ho nalákal, pana Braithwhitea.“ Další uchechtnutí. „Dáme si ještě šampaňské, drahoušku? Kde je ten číšník?“

Zatímco se stařena pomalu obracela a pátrala po tácu s nápoji, vynořila se zpoza Hillaryiny fasády Ruby a také pátrala po sále, hledala Caleba Braithwhitea.

Předtím s ním seděla v autě na parkovišti tohoto společenského klubu a sledovala skrz tmavé sklo, jak přijíždějí ostatní hosté. Braithwhite každého identifikoval podle města, jehož čarodějnický coven reprezentoval: Baltimore. Atlanta. New Orleans. Las Vegas. Los Angeles. A další asi dva tucty. Ta stará žena byla z New Yorku.

Mezi jednotlivými příjezdy limuzín odvyprávěl Braithwhite Ruby její krycí historku. „Nemusíš toho moc říkat. Budeš tam jediná pohledná žena. Většinou s tebou budou chtít flirtovat. Dopřej jim to. Usmívej se a tvař se okouzleně a nech mluvit je. Uvidíme, co prozradí.“

V plánu bylo, že dorazí každý zvlášť, takže když nastal čas, odjel Braithwhite několik mil do garáže, kde už čekala Rubyina limuzína. „Neboj se,“ povzbuzoval ji. „Zvládneš to. Prostě se vmísíš mezi ně a budeš sledovat.“

Ruby si ale dělala starosti a byla tak nervózní, že když ji limuzína vezla zpátky, nebyla si vůbec jistá, jestli to zvládne. V zoufalství vyhledala Hillaryiny oči ve zpětném zrcátku. Hillary se na ni dívala svým povýšeným způsobem, připravená ujmout se vedení. A tak jí to Ruby dovolila. Byla to Hillary, kdo sebezjistě vykročil od limuzíny k chodníku, kdo vešel do klubu, jako by jí patřil, málem se ani nezastavila, aby ukázala pozvánku muži v černém u vchodu.

V hale si dopřála chvílku, aby se prohlédla v zrcadle. Fyzická proměna, byť o nic míň divná, proběhla tentokrát bezbolestně. Rudé vlasy se jí vrátily v plné délce. Rozhodla se, že je neostříhá, zvolila přirozený účes. Vykartáčované vlasy, lehce zcuhané zimním větrem, v sobě měly divokost, která hezky kontrastovala se šaty: zrzavá lovkyně v černé večerní róbě.

Pokračovala do plesového sálu. Šum konverzace ztlchl, když vešla, a hlavy se po ní obrátily. Hillary zhodnotila ten dav, rozhodla se, kde začne, a zvolila postarší trojici – San Francisco, St. Louis a Des Moines – za mlsných pohledů od vedlejšího stolu.

Přišla a představila se. Když San Francisco zjistil, že Hillary je z Nantucketu, poznamenal „Myslím, že o vás znám limerik“, na což St. Louis odpověděl „Ne, ne – myslíte jejího *bratra!*“, zatímco Des Moines si olízl rty a počítal pihy v jejím výstrihu. Dva pitomci a ropucha, pomyslela si Ruby, ale Hillary se ani neobtěžovala se tím obtěžovat.

Posadila se a hodnotila je. Muže ze San Franciska navzdory jeho bodrosti sužovala bolest. Neustále se chytal za břicho a šklebil se, a pokaždé, když to udělal, se podíval na stůl zástupce Los Angeles. Muž z Des Moines byl nejistý a rozpačitý a těšilo ho, že potkal někoho, jehož lóže mu připadala ještě bezvýznamnější než ta jeho. Zhodnotil Hillary jako osobu nižšího postavení, přesto považoval za nutné na ni zapůsobit. Chlubil se knihovnou své lóže a jejím nejnovějším přírůstkem, který nazýval *Codex Phantasmagoria*. „Zieglerův přepis, se všemi sedmi komentáři. Víte, jaká je to *vzácnost?*“ Nevěděla, ale vycítila, že St. Louis chce *Codex* pro sebe a snaží se mu vlichotit v naději, že se mu naskytne šance ho ukrást.

Po chvíli se omluvila – odřízla monolog Des Moinese v půlce – a vydala se k dalšímu stolu. Jak tak Hillary postupovala sálem, Ruby se uvolňovala a uvědomovala si, že i tito lidé ji zřejmě přijímají takovou, jaká se zdá. Nepůsobili na ni ani zvlášť cize, hlavní rozdíl mezi nimi a jinými bohatými namyšlenými bělochy byl v tom, že byli ochotni si s ní povídat. O magii. Ale ten hovor nebyl nic zvláštního, většina z nich probírala kouzlení stejně, jako by mluvila o penězích nebo o politice nebo o jiných způsobech, jak přizpůsobit svět vlastní vůli.

Zjistila, že se jí osazenstvo nelíbí a že mu dovede bez výčitek svědomí lhát. Mezi tou snůškou bláznů a podivínů bylo pár vážně příšerných lidí.

Předstírala, že ji uchvátily úvahy Denveru o ovládání duše, a naklonila se dozadu, aby slyšela, co si povídá Los Angeles a Las Vegas u stolu za ní. Las Vegas, zmatený z toho, jako ho předtím San Francisco setřel, prohlásil „Já nevím, co ho sakra žere“ a Los Angeles se rozesmál „Já vím“. A dodal, že člověk může někoho podfouknout při obchodování, nebo může věřit jeho doporučení restaurace, ale jenom úplný imbecil udělá obojí.

O něco později se přidala ke stolu plnému Jižanů. Dallas byla ženská od krav středního věku s chraplavým hlasem a oplzlým smyslem pro humor a Richmond, Atlanta a New Orleans byli vzdělaní pánové, kteří chápali rozdíl mezi okouzlujícím a odpuzujícím. Bylo to zatím nejpríjemnější setkání, jaké Hillary dosud absolvovala, dokud se téma rozhovoru bez varování nestočilo k lidem, které všichni označovali za „tmavé“. Dallas používala hrubší výraz.

Nebylo to nic, co by Ruby neslyšela nebo tajně nevyslechla milionkrát předtím. Ale byl rozdíl mezi tím, když lidé mluví o vás nebo na vás, a když mluví s vámi a myslí si, že jste jeden z nich, a předpokládají, že myslíte stejně jako oni. Hillary dala velkou práci se neprozradit, vymanit se z rozhovoru a nepřizvukovat, což by Ruby považovala ze neodpuštělné – tváří v tvář některým záležitostem dá sakra práci i mlčet.

A pak tu byl muž z Coeur d'Alene, blond'atý hubeňour s šílenýma očima a výrazem tak naplněným nenávistí, že kdyby se najednou zvedl a začal pálit puškou do davu, nikoho by to nepřekvapilo. Měl celý kout plesového sálu pro sebe, nikdo z hostů se k němu nemínil přiblížit – a Hillary v tomto směru ctěla kolektivní moudrost. Ale když se dávala na ústup od stolu Jižanů, náhodou pohlédla jeho směrem a zaplavila ji jistota, že vztek, který mu sálá z očí, je stejného druhu jako odpornosti linoucí se ze rtů ženy z Dallasu.

Příšerní lidé. Po necelé hodině mezi nimi toho měla plné zuby a začala se rozhlížet po sále po Calebu Braithwhiteovi. Uvítala by, aby přišel a skončilo to. Ale ať plánoval jakýkoli velkolepý příchod, ještě nenastal čas. Zahlédla však jeho partnera z Chicaga, zabraného do očividně zapálené diskuse se zástupcem lóže z Amesbora ve Wisconsinu. A pak si všimla, jak Des Moines míří jejím směrem. V tu chvíli, aby se zachránila, oslovila New York.

Ženě z New Yorku se povedlo přivolat jednoho z obcházejících číšníků, vysokého tmavého černocho mezi dvacítkou a třicítkou. Z tácu, který jí nabídl, si vybrala sklenku šampaňského, věnovala mu dlouhý pohled a zacurkovala: „Páni, vy jste ale urostlý, co, drahouši?“ Číšník, který měl co dělat, aby udržel své pravé já na uzdě skoro stejně jako Ruby, se jen zdvořile usmál, jako by mu pochválila výběr motýlka, a rychle se obrátil a nabídl tác Hillary. „Slečno?“

„Ne, děkuji vám,“ odmítla.

„Vy nepijete?“ podivila se žena z New Yorku a dívala se za odcházejícím číšníkem.

„Nemůžu. Kvůli nemoci.“

„Škoda.“ Několika doušky vyprázdnila sklenku. „No, tak pojd'te, drahoušku. Pojd'me se podívat na ten Lancasterův poklad, než se udělá fronta.“

Na stěně na konci plesového sálu visel portrét šedovousého hraničáře na koni na břehu řeky.

Za ním byla vidět pevnost na vrcholu kopce s vlajkou s hvězdami a pruhy. Ruby si myslela, že je to Morgan Glastonbury, který podle Caleba Braithwhitea roku 1847 založil chicagskou kapitolu Řádu. Glastonbury byl v mládí členem covenu Tituse Braithwhitea – jedním z těch šťastných, považovaných za příliš nezkušené nebo příliš nenadané, aby si vysloužili pozvánku na apokalyptický rituál.

Pod portrétem Glastonburyho byla instalována vitrína, hlídaná šesti muži ochranky v černých oblecích. Ve vitríně ležela otevřená veliká, staře vyhlížející kniha, stránky pokrývala podivná písmena. „*Knih jmen*,“ vysvětlila žena z New Yorku a hleděla na stránky ještě žádostivěji než na číšníka. Ruby zvědavě vykoukla zpoza Hillaryných očí. Ten název jí připomněl knihu, v níž nebeský Otec zaznamenal jména spasených. Ale tahle *Knih jmen* nevypadala jako z božských rukou.

„Promiňte.“ Stařena se obrátila na velitele ochranky. „Pane...“

„Burke.“

„Pane Burke, tohle je Winthropův exemplář?“

„Ano.“ Ve tváři se mu objevil nepatrný úsměšek, v duchu už předvídal následující otázku a vlastní odpověď.

„Ve druhém dodatku je stránka, na kterou bych se moc ráda podívala. Mohl byste –“

„Je mi líto,“ řekl Burke, ale vůbec tak nevypadal. „Vitrína zůstane zamčená.“

„Chápu, že nechcete, abych se knihy dotýkala. Ale snad byste mohl vy sám –“

„Kdybych vitrínu otevřel pro vás, musel bych ji otevřít pro každého. A to by znamenalo problémy.“

Žena z New Yorku našpulila rty. „Z pozvánky na tuhle událost jsem vyrozuměla –“

„Mně je jedno, co jste vyrozuměla,“ odbyl ji Burke a vychutnával si to. „Já mám rozkaz, že vitrína zůstane zamčená.“

„Nelíbí se mi váš tón, mladý muži.“

Hillary couvla, nechtěla se nechat vtáhnout do křížové palby, kdyby New York začala metat blesky ze své hole. Ucítila, že je někdo za ní, a obrátila se.

Byl to Chicago. Měl tvář vysloužilého boxera, který vyměnil ring za barovou stoličku, ale za brutální maskou se skrývala vnímavá inteligence a teď ji ukázal. „Vy musíte být delegátka z Nantucketu,“ nabídl jí pravici.

„Rose Endecottová.“ Hillary si s ním potřásla rukou. Měl pevný stisk, vyzařoval sílu, která by jí dovedla lehce zpřelámat prsty.

„John Lancaster,“ představil se. „Jsem rád, že jste přišla. A taky trochu překvapený. Když mi Braithwhite řekl, že vás pozval, myslel jsem, že nepřijdete, vzhledem k tomu, co se dělo mezi našimi lóžemi.“

„Náš spor se týkal Braithwhiteova otce,“ řekla Hillary.

„Všechno to vzala voda, vidíte?“ Prohlížel si ji, jeho tvář teď nebyla tvář boxera, ale policisty.

„Lancaster!“ New York se protlačila mezi ně. „Lancaster, chci si s vámi...“

„Pardon, Madeleine,“ zarazil ji Lancaster. „Musím zahájit program. Popovídáme si později.“ Věnoval poslední pohled Hillary a odešel rychleji, než by mu New York se svou holí stačila.

Lancaster zamířil do volného prostoru pod lustrem uprostřed plesového sálu. „Prosím o pozornost!“ zvolal. „Všichni mi, prosím, věnujte pozornost!“ Sál ztichl. „Potřebuji, aby každý, kdo nepatří k ochrance a není pozvaný host, opustil sál!“ Černošští číšníci se (s velkou radostí, pomyslela si Ruby) vydali k východu, pár hostů přiskočilo, aby si ještě rychle uchvátili šampaňské. Jakmile personál odešel a dveře se zavřely, ukázal Lancaster jednomu ze svých

mužů, aby ztlumil všechna světla až na ta v lustru.

„Vítejte v Chicagu,“ začal. „Díky, že jste se dostavili. Víím, pro některé z vás to byla dlouhá cesta, nejen co se mílí týče, ale i z hlediska důvěry. Cením si toho a jsem ochoten považovat toto za neutrální půdu.“ Otcovsky se usmál jako na skupinu výtečně vychovaných dětiček. „Nejsem žádný zvláštní řečník,“ pokračoval. „Můj předchůdce Bill Warwick, ten panečku dokázal mluvit. Já byl odjakživa spíš do díla než do řečí. Ale umím poslouchat a poznám zdravý rozum, když ho slyším.“

Na konci léta mi zavolal nový vůdce lóže z Ardhamu a řekl, že pro mě má návrh. Bral jsem to skepticky. Pokud znáte historii vztahů mezi Chicagem a Ardhamem, víte, že to nebyla žádná sláva. A tady ten kluk, syn Samuela Braithwhitea, mi do telefonu řekl, že se se mnou chce sejít. No, mohl jsem mu zavěsit. Nebo jsem ho sem mohl nalákat a v zájmu starých časů ho zlikvidovat. Ale rozhodl jsem se ho vyslechnout... a slyšel jsem zdravý rozum.

Jistě, je mladý,“ upozornil Lancaster. „A víím, že některým z vás se proto nebude chtít brát ho vážně. Tohle je koneckonců Řád *prastarého* rozbřesku. Většina z nás raději dá na ty, kdo mají trochu větší životní zkušenosti.“ Prohrábl si šedivější temeno. „A tak vás chci požádat, abyste mu naslouchali tak, jako by mluvil za mě. Protože je to tak. A pokud si náš návrh pořádně vyslechnete, myslím, že i vy v něm objevíte zdravý rozum.“

Pane Braithwhite, máte slovo.“ Lancaster pokynul ke stolu na okraji volného prostoru, očividně čekal, že tam Braithwhite bude, ale jeho gesto směřovalo k prázdné židli. Rozhlédl se na obě strany, snažil se zjistit, kam se poděl. Začínalo to být trapné, pak komické. „Braithwhite?“ řekl. Z davu se ozývala uchechtnutí a hlasitější smích, v němž Ruby poznala Dallas. Lancaster přistoupil k jednomu ze svých mužů a zašeptal: „Kde sakra je?“

A pak se najednou Braithwhite objevil, předstoupil, jako by se zhmotnil ze vzduchu, zaujal volný prostor, který Lancaster právě uvolnil. *Pěkný trik*, pomyslela si Ruby a vycítila, že lidé kolem si myslí totéž. Ušlo to jen Lancasterovi, který se dál mračil na svého člověka, dokud Braithwhite nepromluvil tichým, ale znělým hlasem: „Děkuji vám, mistře lóže.“ Lancaster se prudce obrátil, zaskočený a rozčilený, ale Braithwhite dělal, jako by se nic zvláštního nestalo, a jen uctivě pokývl. Lancaster se ovládl, opětovně pozdrav a opustil parket, šel si sednout na židli, kterou mu Braithwhite nezahřál.

Braithwhite zvedl hlavu a rozhlédl se po shromážděných hostech. Světla v lustru jako by zazářila jasněji, lichotila mu tak jako Lancasterovi ne, odhalovala, že je nejen přitažlivější, ale i jaksi bezprostřednější. Temperamentnější. Lancaster ho nazval mladým, a to taky byl, ale mladý v tomto světle neznamenal vůbec nic špatného.

„Děkuji vám všem, že jste přišli,“ začal Caleb Braithwhite. „Rád bych na úvod objasnil nedorozumění. Všichni víte, že v červnu zemřel můj otec, a jistě už jste se všichni doslechli, jak se to stalo. Pokoušel se provést rituál, o který se prvně pokusil Titus Braithwhite roku 1795. Rituál se nepodařil, tentokrát to dopadlo méně působivě – dům a služebnictvo byly ušetřeny –, ale všichni členové lóže zahynuli, až na jednoho.“ Přitiskl si ruku na hrud’.

Z davu se výsměšně ozval Los Angeles: „Takže nepřežil nikdo, kdo by stál za řeč.“

Braithwhite vzal to rýpnutí s noblesou. „Někteří to možná tak cítí,“ uznal. „Ale opakuji, přišel jsem napravit nepochopení. Ne šířit další nevědomost.“

Jak jsem řekl, slyšeli jste zvěsti o tom, jak můj otec zemřel. Ale to, co jste slyšeli, byl omyl. Rituál neselhal.

Nejspíš měl selhat. Sám otec předvídal možnost úspěchu nanejvýš padesát na padesát. Mé vlastní výpočty byly ještě pesimističtější. Odhadoval jsem pravděpodobnost katastrofy

k osmdesáti procentům, což je značná vyhlídka.

Osmdesát procent,“ opakoval Caleb Braithwhite. „Čtyři z pěti. Dlouho jsem si myslel, že se s tím spokojím, ale nakonec jsem se rozhodl, že je to málo. Potřeboval jsem si to zajistit. Chtěl jsem, aby všichni zahynuli.“

Mezi posluchači to maličko zavířilo, když pochopili význam jeho slov. Ruby viděla, jak se Lancaster zamračil, toto zjevně nepatřilo do proslovu, který schválil.

„Je to tak,“ pokračoval Braithwhite. „Já ten rituál sabotoval. Všechny jsem je zabil, celou tu zatracenou lóži. A víte proč? Protože mě všechny ty hovadiny už unavovaly.“

Chápejte, já otce obdivoval. Respektoval jsem ho – až do jistého bodu. Byl obdařený prvotřídní inteligencí a virtuózním pochopením magie. Jeho chyba spočívala jinde. Byla stejná, jakou trpěl Titus Braithwhite, stejný nedostatek, jaký postihl mnohé z vás. Měl vědeckou mysl, moderní mysl, ale srdce měl staré. Bylo to srdce alchymisty. Srdce čaroděje.“

Další, hlasitější pohyb v davu. Ruby strávila v církvi dost života na to, aby poznala příčinu: rouhání. Lancaster už byl na nohou, vypadal, že se to chystá zastavit, než se dav rozvášní. Ale Braithwhite se teprve rozehrával.

„Adamitský Řád prastarého rozbřesku,“ řekl pohrdavým tónem. „Zní vám to jako vědecká organizace? Protože já vám řeknu, jak to zní mně. Jako vtip.“

Alchymisté!“ zvolal. „Alchymisté, mořící se v těch svých klakách. Žárlí na sebe navzájem. Udržují před sebou tajemství. Pokud se zrovna nezaměstnávají pletichařením, vynalézáte kolo, znovu objevujete esoterickou moudrost, která by už měla být obecně známá. A když zjistíte něco nového, necháte si to pro sebe. Uzamknete si to tady.“ Zaklepal si na čelo. „Nebo to sepíšete do *jediné* knihy a tu knihu schováte. A když vás dostihne pravděpodobnost? Když nějaký rituál nevyjde, když se kniha ztratí, když je zlikvidována mysl, která ji sepsala... příští generace se vrací na začátek.“

Mohl jsem si počkat, až na mě dojde řada. Mohl jsem počkat, až otec vyhodí dům do povětří, stejně jako to udělal před půldruhým stoletím Titus Braithwhite. Nebo až ho některý z jeho spojenců bodne do zad, nebo ho prokleje, nebo ho přenesení do jiné dimenze. Ale cením si svého času a nevidím smysl provádět experiment, jehož výsledek je předem daný. Unavuje mě patřit k Řádu, který chce změnit svět, ale nedokáže změnit ani sám sebe. Ty nesmysly mě už unavují.

A tak jsem se rozhodl otce popohnat, dostat ho na konec cesty, po které putoval, abych mohl razit novou. Moderní. Beze všech těch pitomostí.

A dneska k vám tady mluvím proto, že věřím – doufám –, že někteří z vás jsou snad připraveni taky budovat tu novou cestu. Připraveni dát se dohromady a začít jednat jako vědci. Ne jako alchymisté.“

Odmlčel se a následovalo uznalé, nebo aspoň pozorné ticho.

Ozval se Richmond: „Co máte na mysli, pane Braithwhite? Unii?“

„Unii,“ potvrdil Braithwhite. S úsměvem. „Nebo konfederaci, pokud chcete.“

„To už tady bylo,“ namítl Las Vegas.

„V malém měřítku,“ přisvědčil Braithwhite. „Dvě nebo tři lóže mluvily o spojení, s plány na rozsáhlejší expanzi. Ale nikdy se to nedostalo za ten první krok, protože někdo vždycky začne být moc lačný, nebo usoudí, že druhá skupina chce zradit. A končí to v slzách.“

„A co by mělo být tentokrát jinak?“ chtěl vědět Baltimore. „Myslíte si, že nás dokážete jen tak najednou spojit? Myslíte si, že to bude lehčí?“

„Lehčí ne,“ opravil ho Caleb Braithwhite. „Ale rozhodně to stojí za pokus... Jedna lóže zahrnující celou zemi, tak velká a silná, že každý přírodní filosof hodný toho jména do ní bude

chtít patřit. Jednotlivé kapituly si udrží řízení vlastních záležitostí, ale budete jednat pod jedním souborem pravidel určených radou ředitelů, oprávněných řešit spory. Nebude už žádné tajnůstkaření ani zbytečné zdvojování snah – jako vědci, za které se prohlašujeme, se budeme o informace dělit. Budeme sdílet zdroje a stejně tak riziko. Máte-li nějaký zvlášť naléhavý výzkumný projekt –“ podíval se na starší a křehčí hosty, „– budete moci požádat o pomoc. A společně rozhodneme, jak využít dosažené objevy. Jak změnit svět, jakmile to dokážeme.“

„A kdo bude tuhle vybájenou organizaci řídit?“ zajímalo Los Angeles. „Rada ředitelů potřebuje předsedu, ne?“

„Nebo předsedkyni,“ dodala Dallas.

„Mám jistý nápad,“ usmál se Braithwhite. „Já –“

„To se vsadím, že máte,“ skočil mu do řeči Los Angeles. „Víte, Braithwhite, kolem vašeho otce se točí nejedna historika. Já slyšel zvěsti, že těsně předtím, než umřel, objevil žijícího potomka Tituse Braithwhitea. Přímého pokrevního příbuzného.“ Ruby viděla, jak pár dalších pokyvuje, ale vypadalo to, že pro většinu davu je to novinka. „A mě napadá,“ pokračoval Los Angeles, „že jistě víte, že sakra neprojde, abychom za svého vůdce přijali nulu, jako jste vy. Ale možná jste s Lancasterem upekli plán, jak dosadit do vedení tohoto vašeho ztraceného bratránka.“ Braithwhite nereagoval, ale Lancaster se rozesmál, hlasitěji, než možná chtěl. „Pardon, řekl jsem snad něco směšného?“

„Nemyslím si, že jste směšný,“ řekl Braithwhite. „Ale máte pravdu, vůdce potřebujeme. Nebudu vás urážet předstíráním, že nevím, kdo by ten vůdce měl být. A pokud by *existoval* žijící potomek Tituse Braithwhitea a já si myslel, že když ho odhalím, dokážu některé z vás strhnout na svou stranu, no, pak by mě to vážně lákalo. Ale problém s kouzlem autorit je ten, že je naprosto subjektivní. Ctěná tradice pro jednoho člověka je pro jiného pověra – a v tu chvíli dochází na nože.“

Naštěstí coby přírodní filosofové máme objektivnější model, na který se můžeme spolehnout: opodstatněný nárok. Jsme studenti přírody a příroda má své zákony, které se nedají přizpůsobit ani zlomit ani dojednat, jediné pochopit – a s tím pochopením přichází síla, která se dá předvést. Objektivně.

Takže navrhuji tohle,“ pokračoval. „Chicago bylo dějištěm dvou světových výstav, dvou přehlídek vědeckého pokroku. Uspořádejme vlastní výstavu. Sejděme se zase tady, za pár měsíců, na svatého Jana. Každá lóže přinese ukázkou své nejlepší práce, nejpravější a nejpokrokovější ukázkou svého umění. Všichni předvedeme, co můžeme, a pak se uvidí. Zjistíme, kdo je mezi námi doopravdy nejlepší. Kdo si *zaslouží* vést.“

New Orleans se rozesmál. „Jako Mojžíš a faraónovi mudrci, pane Braithwhite? Jeden had zhltně všechny ostatní? Tohle máte na mysli?“

„Myslel jsem něco méně konfrontačního,“ usmál se Braithwhite. „Ale proč ne? Pokud si myslíte, že máte největšího hada.“

„Bude to zatracený masakr.“ To se ozval Coeur d'Alene, až se k němu překvapeně otočily hlavy, protože to znělo skoro šťastně. „Hadi! Spíš divocí psi. Dřív se roztrháme na kusy, než se shodneme, kdo z nás je nejlepší.“

„Možná,“ připustil Braithwhite. „Souhlasím, že šance na neúspěch je vysoká. Ale když pomyslím na to, co bychom dokázali jako jednotná lóže, řekl bych, že to z dlouhodobého měřítky stojí za to.“

„To nikdy nevyjde,“ varoval Los Angeles.

„Pak sem nemusíte jezdit,“ pokrčil rameny Braithwhite. „Ale pro ty z nás, kdo jsou ochotni

dorazit, tu bude další popud. Už jste se mohli všichni podívat na *Knihu jmen*. Existují její další verze, ale Winthropův exemplář je jedinečný – je zdaleka nejstarší a zahrnuje materiál, který se nenašel v žádném dosud známém vydání.

Ta kniha se nedávno objevila poté, co byla skoro dvacet let ztracená. Po právu náleží chicagské lóži, ale mistr Lancaster mi k ní laskavě umožnil přístup a já nechávám na vlastní značné náklady zhotovit kopie. Jednu pro každého z vás. Budou hotové do svatého Jana.“

„Odměna za účast, pane Braithwhite?“ zeptala se žena z New Yorku a nedokázala potlačit nadšené rozechvění hlasu.

„Tak jednoduché to není,“ odpověděl jí. „Budete muset udělat víc než se dostavit.“

„A co?“ chtěl vědět Des Moines. „Co musíme udělat?“

„Zkusit to,“ odpověděl Braithwhite. Rozhlédl se po místnosti, po všech dohromady, a světlo lustru jako by se zase rozzářilo víc. „Možná se nám nepodaří shodnout se na vůdci nebo na novém souboru zákonů. A sloučení nebude fungovat bez skutečné shody, takže žádat po vás úspěch by bylo nerozumné. Ale snaha v dobré víře, to není nerozumná žádost. A to bude třeba, pokud chcete dostat exemplář knihy. Snaha v dobré víře.“

„A kdo rozhodne –,“ začal Los Angeles, ale Braithwhite ho přehlušil.

„Ale pokud se nebudete obtěžovat to ani zkusit? Pokud přijdete se zlým úmyslem? Pokud *dojde* k masakru? Pak nedostanete nic,“ zahřímal. „A také si nic nezasloužíte. Protože pak jste vážně jenom banda alchymistů.“

Takže tak zní úmluva,“ uzavřel to, „a já vám děkuji, že jste mě vyslechli. Než pozveme zpátky číšníky, předložím vám ještě jednu věc k uvažování.“

Můj otec rád říkával, že historie nepostojí na místě. Svět se od dob Tituse Braithwhitea pořádně změnil a ještě se pořádně změní. Zbývá rozhodnout, jaké slovo, pokud vůbec nějaké, budete mít v těchto změnách vy. Chcete si zvolit vlastní budoucnost, nebo se spokojíte s tím, že ji někdo vybere za vás? A pokud si vyberete to první, jste ochotni riskovat? Kým a čím se chcete stát?

Všechny tyto otázky si musíte rozmyslet. Ale přemýšlejte rychle. Protože historie nepostojí – a nám dochází čas.“

Ruby znovu ležela v saténovém ložním prádle, ale tentokrát ve větší posteli. Za nohami postele viděla Caleba Braithwhitea, bez košile, seděl na stoličce u toaletního stolku a holil se.

Tohle mohla vyčítat Hillary. Po cestě zpátky z klubu se Ruby přistihla, že ji okouzluje, jak reflektory míjejících aut osvětlují Braithwhiteovu tvář a jak se mu napínají paže a ramena, když řídil vůz ulicemi města. Poznala, že to, co zažívá, je účinek stejného kouzla, jaké Braithwhite nasadil na dav, aby ho během proslovu přesvědčil. Ale ani vědomí, že je to uměle vytvořené, to kouzlo neumenšilo, a i když by dovedla odolat, rozhodla se, že to neudělá. Takže po návratu do domu v Hyde Parku si Ruby řekla, že ona sama je sice dost chytrá na to, aby se nechala svést kouzlem, ale udělá-li to Hillary, nepočítá se to.

Ted', ve slabém světle svítání, viděla rudé škrábance na jeho holých zádech. Byli zrovna v nejlepším, když elixír přestával působit. Ruby cítila, jak jí pod nehty mokvá krev, ale byli už moc daleko na to, aby toho nechali, a tak prostě vydržela, chvěla se a křičela, zatímco se jí tělo měnilo do původní podoby.

V zrcadle toaletního stolku viděla i další rudé znaky: kruh písmen vytetovaných na Braithwhiteově hrudi, písmena té divné abecedy, v níž byla sepsána *Knihy jmen*. Moje Kainovo znamení, řekl jí. Zajišťuje mi bezpečí.

Zajišťuje mi bezpečí. Přinejmenším tedy zná bibli. Ruby si vzpomněla na jiného bělocha, se kterým krátce chodila, Dannyho Younga. Ten jednoho dne začal vykládat svou teorii, že znamení, kterým Bůh označil Kaina, byla ve skutečnosti tmavá kůže a že všechno, co postihlo černé – otroctví, lynčování, Jim Crow –, vychází z toho, že jsou potomky Kaina. Byl bys lepší křesťan, kdyby ses naučil pořádně číst, vyčetla mu Ruby. Kainovo znamení byla *ochrana*. Pokud by tím znamením byla barva kůže, udělal by ho Bůh bílého, ne černého.

Braithwhite ji teď pozoroval v zrcadle. „Lituješ toho? Rozmyslela sis to?“

Rozmýšlí si to pořád. „Chtěl jsi mi říct něco o té práci,“ připomněla mu a její tón napovídal: A nečekej, že tohle bude její pravidelná součást.

„Volno skončilo, co?“ Odložil břitvu, otřel si tvář a s úsměvem se obrátil. „Obdivuju vaši pracovní morálku, slečno Dandridgeová.“

„To je fuk, co obdivuješ,“ odbyla ho Ruby. „K věci.“

„Dobře. Asi chápeš, k čemu se teď chystám.“

„Chceš se stát Al Caponem čaroděju.“

„Spíš někým jako Frank Costello,¹¹ když už zabrousíme do oblasti mafie.“

¹¹ Jeden z nejvýznamnějších mafiánských bossů první poloviny dvacátého století. Na rozdíl od Al Caponeho se po celý život vyhýbal vězení, netrpěl syfilidou ani demencí a dožil se 82 let (Al Capone pouhých 48). Poznámka překladatelky.

„Abbott nebo Costello,¹² to je mi jedno,“ odbyla ho Ruby. „Ale tvůj kamarád Lancaster si myslí, že by tím velkým šéfem měl být on. A možná jsi mu slíbil, že ho v tom podpoříš?“

¹² Budd Abbott a Lou Costello, duo amerických komiků ze čtyřicátých a padesátých let. Poznámka překladatelky.

„Slíbil‘ je silné slovo. Řekněme, že si myslí, že by ve vedení měl být on, a já mu to nevymlouval.“

„To se ale musíš snažit víc. Po tom včerejším projevu by i úplný trouba poznal, že chceš korunu pro sebe. A Lancaster trouba není.“

„Není,“ uznal Braithwhite, „ale myslí si, že mě porazí, kdy se mu zachce, takže si mě nechá u sebe tak dlouho, dokud mu budu užitečný. Nechává mě svými lidmi hlídat. Vím o nich, a když potřebuju, umím jim uniknout, ale vždycky se to nehodí – a kdybych to dělal moc často, začne si dělat starosti. Takže by mi moc pomohlo mít příštích pár měsíců někoho, kdo by za mě některé věci zařizoval.“

„Někoho, kdo může být bílý nebo barevný,“ uhodla Ruby, „podle potřeby.“

„Podle potřeby. Nezní to jako něco, co dokážeš?“

„Záleží na tom, co bych vyřizovala. Ale pokud řeknu ano, jak by to fungovalo?“

„Lancaster o mně ví víc, než by se mi zamlouvalo,“ řekl Braithwhite, „ale o tomhle domě neví. A kdyby si ho z nějakého důvodu prověřil, zjistil by, že patří slečně Francine Chaseové. Slečna Chaseová je dlouhodobě nemocná a sousedé ji nevidají, ale nedávno hledala inzerátem služku, která by s ní bydlela.“

„Hmm,“ uvažovala Ruby. „Takže se sem nastěhuju a co pak? Budu prostě čekat, až budeš něco potřebovat?“

„Domluvíme si doby, kdy budeš dostupná, pro případ, že zavolám nebo přijdu. V zásadě ne víc než dvě tři hodiny denně. Zbytek času budeš mít sama pro sebe, můžeš si dělat, co chceš – a jako *kdo* chceš. Jediné další pravidlo se týká toho, jak budeš přicházet a odcházet. Coby Ruby budeš vždycky používat hlavní vchod. Ale jako –“

„Hillary.“

„Jako Hillary budeš chodit přes střechu. Za rohem je další prázdný dům, kam se po střeše

dostaneš. Tamtudy bude chodit Hillary.“

„A jak dlouho to takhle bude fungovat? Dokud nedostaneš korunu?“

Braithwhite přikývl. „Řekl bych tak šest měsíců až rok, podle toho, jak to dopadne na svatého Jana a co se stane pak.“

„A potom?“

„Potom, pokud se rozhodneš, že nechceš v našem vztahu pokračovat, si půjdeme každý po svém. A jako odstupné dostaneš tohle.“ Otevřel zásuvku stolku a podal jí papíry k domu. „Není to tu tak velké jako Winthropův dům, ale aspoň tu nestraší. A spolu s tím i zásobu elixíru. Takže co ty na to, Ruby?“

Hleděla na listinu, cítila strach a snažila se ho nedat najevo. Pomyslela si: *vím, co bych si říkala, kdyby se mi někdo jiný svěřil, že dostal takovou nabídku.* „Pověz mi jedno. To, co jsi řekl v tom proslovu, to o změně světa – tohle chceš udělat, pokud se dostaneš k moci?“

„Nemusíš se ničeho bát. Ty a tví lidé budete chráněni.“

„Mí lidé?“

„Lidé, o které ti jde,“ vysvětloval Braithwhite. „Tvá rodina. Tví přátelé. O všechny bude postaráno, slibuju... Takže co ty na to, Ruby?“

„Který to byl, ten špatný, Jekyll, nebo Hyde?“ zeptala se Ruby.

Bylo nedělní poledne a ona obědvala ve Winthropově domě se sestrou a Atticusem, po kostele se k nim sama pozvala. Letitia z toho měla očividnou radost a Ruby se cítila provinile.

„To druhé já byl pan Hyde,“ odpověděl Atticus. „Ten chodil ven a prováděl všechny ty věci, co na ně byl doktor Jekyll moc slušný.“

„Jo, ale špatní byli oba,“ ozval se pan Fox, jeden z Letitiiných nájemníků, který hrál šachy se svou dcerou na druhém konci jídelního stolu. „Byl to jeden člověk.“

„Ale copak...“ Ruby se snažila vybavit si příběh, který četla kdysi dávno ve škole. „Copak ti dva spolu nakonec nebojovali? Pan Hyde někoho zabil, že? A doktor Jekyll se ho pak zkusil zbavit.“

„Hyde se vymkl kontrole,“ líčil Atticus. „Hyde sice *byl* Jekyll, ale Jekyll beze všeho dobra, co v něm bylo, a většiny sebekontroly. Tak se stalo, že umlátí sira Carewa k smrti. Jekyll přestal brát elixír a pokusil se žít spořádaně, ale bylo pozdě – Hyde už se vynořoval sám.“

„Ale lidé přehlížejí,“ dodal pan Fox, „že celou tu část příběhu popisující vztah mezi Jekylllem a Hydem vypráví doktor Jekyll. A Jekyllovi se nedá věřit.“ Při řeči vzhlédl od šachovnice a jeho dcera využila příležitost a postrčila svou královnu na jiné políčko.

„Takže co myslíte?“ zeptala se Ruby. „Že doktor Jekyll lhal o tom, jaký je ve skutečnosti pan Hyde?“

„Já tvrdím, že lidé dovedou být hodně vynalézaví, co se týče vyhýbání se odpovědnosti. Ten chlapík se přizná k vraždě a k celé hromadě dalších špatností, jaké nedovede ani popsat, a má tohle komplikované vysvětlení, proč to technicky vzato nebyl on. Prý toho lituje, ale až do samého konce se pokouší uniknout odpovědnosti.“ Pan Fox pokrčil rameny. „Pan Hyde možná byl čiré zlo. Ale doktor Jekyll tomu chtěl věřit, i když Hyde byl jenom on sám s jinou tváří.“ Obrátil se zpátky k šachovnici a pevným tahem přesunul dceřinu královnu zpátky tam, kam patřila.

„Proč tě tak zajímá pan Hyde?“ zeptala se Letitia.

„Jenom tak,“ odušila Ruby.

O dva dny později seděla Ruby sama v kuchyni domu v Hyde Parku a čekala, že Braithwhite

zavolá.

Od té doby, co přijala tu práci, pro něj vyřídila čtyři „záležitosti“. Dvakrát se ve vlastním těle vydala do centra na nákupy pro neexistující slečnu Chaseovou. Pokaždé zamířila k oknu ve druhém patře obchodního domu Carson. Odtamtud bylo vidět na jedno z míst, kam Lancaster chodil rád na oběd, a jejím úkolem bylo zjistit, s kým – pokud vůbec s někým – odejde z restaurace. (Poprvé byl sám, ale podruhé se objevil s tím mistrem z vesnice ve Wisconsinu.)

Na třetí pochůzku se vypravila jako Hillary do garáží v centru města, ve čtvrt na tři vystoupala po jistém schodišti, našla Braithwhiteův daimler a odjela do servisu v Oak Parku, který se specializoval na exotické zahraniční vozy. Mechanikové ji čekali, takže nemusela ani pootevřít okénko, jen seděla v daimleru, zatímco vyměňovali olej, kontrolovali pneumatiky a prováděli několik dalších zdoluhavých údržbových procedur. Pak jela zpátky do centra. Zažila jednu špatnou chvíli, zdálo se, že to neoznačené policejní auto, které ji cestou sledovalo, za ní pojede až do garáží, ale nakonec se to ukázalo jako falešný poplach.

Až do včerejška nebyly nejhorší částí té práce pochůzky ani čekání, ale nejistý program. Pravda, jak řekl Braithwhite, většinu času měla pro sebe. Jenže nikdy nevěděla, kdy bude volná, což omezovalo její program i v kůži bělošky. Rychle jí došlo, že druhé zaměstnání nepřichází v úvahu, natož nějaká kariéra. Utěšovala se myšlenkou, že je to jenom dočasné – jenom na pár měsíců, nanejvýš na rok. A aspoň nedělá nic špatného.

A pak došlo na další pochůzku. Včera vyšla zase jako Hillary, ale Hillary v přestrojení. Než se vypravila ven, sepnula si vlasy pod šátek, vzala si sluneční brýle a na nenápadné hnědé šaty si oblékla Rubyin plášť.

V poledne vešla na hlavní policejní stanici a zeptala se služby u přepážky, kde najde oddělení loupeží. Vystoupala do třetího patra, zahrnula doleva, nikoli doprava, jak byla poučena, a dostala se ke dveřím označeným ZVLÁŠTNÍ VYŠETŘOVÁNÍ, JEDNOTKA ORGANIZOVANÉHO ZLOČINU. Místnost za nimi byla právě prázdná, jak Braithwhite předvídal, ale neměla moc času. Po cestě ke kanceláři vzadu, na jejíchž dveřích stálo KPT. JOHN LANCASTER, nahmatala v kapse kabátu to, co jí dal Braithwhite.

Bylo to kolečko z leštěné kosti, velké asi jako půldolar. Na jedné straně byla vyrytá sova s tak velkýma a kulatýma očima, že vypadaly spíš jako dalekohled. Na druhé straně byla další z těch divných písmen, pocákaná něčím, co Ruby chtěla považovat za červený inkoust.

Braithwhite neřekl, na co je ten žeton, jenom že ho má schovat někde v Lancasterově stole nebo v jeho blízkosti. Zjistila, že jedna ze spodních zásuvek není zamčená, a zastrčila do ní žeton až dozadu, za hraničku spisů.

Dostala se zpátky ke schodům a zrovna vykročila dolů, když uviděla, že nahoru vycházejí dva muži. Jeden z nich byl Burke, ten nevlídný hlídač ze slavnosti. Hillary zachovala klid a nereagovala, věřila svému zamaskování a Burke, zabraný do rozhovoru s druhým mužem, se na ni ani nepodíval, když ji míjel. Ale jakmile se dostala na odpočívadlo, slyšela, že Burke zmlkl, a vycítila, že se ohlíží. Stálo ji to veškeré sebeovládání, aby se taky neobrátila. Pokračovala dál po schodech a přes halu, celou dobu za sebou slyšela kroky a čekala, že se jí každou vteřinou snese na rameno ruka. Vyšla na ulici a chytila si taxi, pořád se ani neohlédla, teprve až byl vůz několik bloků od stanice – a tam jí došlo, že unikla, a zmocnil se jí opožděný šok –, neovladatelně se roztrásla a málem omdlela.

Večer přišel Braithwhite do domu osobně, aby jí poblahopřál k dobře vykonané práci. Vzal Hillary na večeri a po ní nezapomněl doplnit Rubyiny zásoby elixíru, přinesl z dílny ve sklepeš sedm nových ampulek. Pak se jí pod kuchyňskými světly zeptal, jestli by třeba nechtěla, aby se

zdržel na noc.

Ne, děkuji, pane Braithwhite, odpověděla mu, myslím, že se vyspím líp sama. Vypoklonkovala ho ven a trochu se popásla na jeho zklamaném výrazu. Jakmile ale odešel, napadlo ji, jestli jí to nenabídl jen proto, aby měla to potěšení ho odmítnout. Aby si připadala, že má všechno víc v rukou. Pomyslela si: šest měsíců až rok trápení a nerváků, co to s tebou udělá? Pokud se ovšem nenecháš dřív chytit.

Ráno se cítila líp. Řekla si, že pokud dnes nebude mít žádnou pochůzku, mohla by se Hillary zastavit v agentuře slečny Lightbridgeové, jen se tam poohlédnout. Prozatím se posadila na sluníčko ke kuchyňskému stolu a četla si z knihy, kterou jí půjčil Atticus.

Ruka Henryho Jekylla byla tvarem i velikostí rukou odborného lékaře – velká, pevná, bílá a hezká. Ale ruka, kterou jsem v té chvíli uviděl docela jasně ve žlutavém světle začouzeného londýnského jitra, jak lehce sevřená leží na ložním povlaku, byla hubená, šlachovitá, kostnatá, sinavě bledá a hustě ochmýřená tmavými chloupky. Byla to ruka Edwarda Hydea.

Sinavě bledá, hmm. Ruby si prohlížela hřbety vlastních rukou. Naprosto tmavé, vůbec ne sinalé, díkybohu bez chlupů.

Konvice začala hvízdát. Zvedla se, vypnula sporák a zašla do spíže pro krabici s čajovými sáčky. Vrátila se, zavřela za sebou dveře spíže, a tu se na druhé straně kuchyně otevřely dveře do sklepa.

Tam Ruby ještě nebyla. Neměla to zakázané – Braithwhite jí řekl, aby dům už brala jako svůj – ale jednou ji přepadla pátravá nálada a zjistila, že jsou zamčené.

Postavila čajové sáčky vedle sporáku a vydala se k těm dveřím. Na zdi za nimi byly dva vypínače, zmáčkla je oba. Přímo nad hlavou se jí rozsvítila žlutá žárovka a dole, za rohem u schodů, se rozzářila ostřejší, jasnější bílá světla.

Ve sklepě byla pořádná zima a tiše tam hučela mašinerie, jako by byl nejenom nevyhříváný, ale přímo chlazený. Ruby zahrnula dole pod schody za roh a uviděla, jak po holé cementové podlaze víří slabé pramínky páry. Sledovala je pohledem až ke zdroji uprostřed místnosti. K šedému obdélníkovému podstavci obklopenému kovovými trubkami pokrytými námrazou.

Na podstavci ležela skleněná rakev. A v ní žena. Bílá žena s rozpuštěnými rudými vlasy. Ležela na zádech, hlava spočívala na rudém saténovém polštáři, tělo přikryté rudou saténovou pokrývkou.

Ruby stála s rukou pořád ještě na zábradlí. Myslela na konvici vařící vody nahoře, na to, že se tam vrátí a zapomene, že tohle viděla. Jako by mohla.

Popošla dál do studeného sklepa. Zastavila se u rakve a shlédla na bledou pihovatou tvář, zároveň známou i cizí. I když už si na ni zvykla, vídala ji dosud jenom v zrcadle.

Žena měla zavřené oči, rty maličko pootevřené. Nevypadalo to, že dýchá – a pokud dýchala, pak tak slabě, že se jí hrud' vůbec nezvedala.

Levou paži měla přikrytou saténovou příkrývkou, ale pravá spočívala na ní dlaní nahoru. Na předloktí měla stříbrné pouto a od něj se táhla nahoru tenká skleněná trubička s rubínově červenou žilkou uvnitř. Trubička se vinula nahoru a kolem a ke kohoutku, který vystupoval z boku rakve.

Kohoutek. Podobný pípě, jakou používá hospodský, když naráží sud.

Další z těch chvil, kdy si Ruby musela vybrat, jestli se zblázní, nebo se s tím prostě vyrovná. Tentokrát to bylo o fous.

Ustoupila o krok pokoušela se zjistit, jak se rakev otvírá. Žádné víko neměla, skleněné

panely tvořící vršek a boky byly spojeny s šedou kovovou kostrou, která vypadala jako z jednoho kusu. Možná se zvedá celá ta věc. Prohlédla horní hranu podstavce, hledala nějakou páčku nebo západku.

„Nedotýkal bych se toho holýma rukama, pokud nechceš mít omrzliny.“

Dole pod schody stál Braithwhite, ještě v kabátu, tváře zrudlé, jako by běžel. Ale usmíval se shovívavě, jako by to byla Ruby, kdo se tu dopustil přestupku – ale jen mírného, jaký milerád přehlédne.

„Co,“ hlesla Ruby, „co je to?“

„Jmenuje se Delilah. Pracovala pro mého otce.“

„Tvůj otec ji tam zavřel?“

„Ne, to já. Dell dostala ránu do hlavy, tu noc předtím, než otec zemřel. Upadla do kómatu. Sehnal jsem jí lékařskou pomoc, ale ani po měsících se neprobrala a začínalo se to s ní horšit. Zanedlouho by zemřela. A tak jsem se rozhodl, že pro ni zkusím něco udělat.“

Ani se netvař, že jsi překvapená, pomyslela si Ruby. *Věděla jsi přece, že ta dohoda smrdí. Věděla jsi to.* „Používáš její krev na výrobu elixíru? Piju –“

„Krev je surovina v procesu výroby,“ řekl Braithwhite. „Vím, že to zní nechutně, ale výsledný elixír je extrakt. Není to krev, jen její esence. Esence Delilah.“

Neubližuje jí to,“ pokračoval. „Vlastně právě naopak. Právě teď je v bezvědomí. Není mrtvá, ale jako by byla. Ale když máš její tělo, zdají se jí sny. Tvoje zážitky a dobrodružství, všechno, co děláš, o tom se jí zdá. Jsi celý život, který teď má, Ruby.“

Ruby nevěřícně zavrtěla hlavou. „Chceš tvrdit, že je to pro ni *laskavost*?“

„Snový život je lepší než nic. Já bych ho bral.“

„Jsi lhář. Jestli jí chceš pomoci, proč nenasadíš magii a nevyléčíš ji?“

„Uzdravování je jiné odvětví magie. Složitější umění a já v něm nejsem školený. Ten elixír je nízké riziko. Probudit Delilah z kómatu by chtělo to, čemu se říká rituál oživení, a kdyby to nevyšlo, zabilo by ji to, nebo ještě hůř. Není to vyloučeno, někdy v budoucnu, až budu mít víc času studovat, ale prozatím je tohle pro ni vážně nejlepší.“

„Myslíš pro tebe.“

„Pro nás, když to chceš tak brát. Ale, Ruby –“

„Ne,“ řekla. „Na tomhle jsem se s tebou nedohodla. Já – zpátky!“ houkla, když k ní popošel. Ale nepřiblížil se. Přешel sklep k vysoké chladicí skříni plátované nerezovou ocelí. Zastavil se před ní a ohlédl se na Ruby.

„Omlouvám se, že jsem ti o tom neřekl dřív. Věděl jsem, že tě to rozčílí, a to jsem nechtěl, ale měl jsem vymyslet nějaký způsob... Takže: můžeš klidně odejít, jestli chceš. Nebudu ti bránit. Ale než odejdeš, měla bys pochopit, co tu necháš.“

Otevřel dveře skříně a ustoupil, aby viděla, co je uvnitř: tucet polic zaplněných jistě stovkami skleněných ampulí, všechny byly plné.

„Vyrobil jsem ten elixír pro tebe,“ pokračoval Caleb Braithwhite. „Mně není k ničemu, a pochybuju, že bych našel někoho, kdo by si ho vzal. O Delilah budu samozřejmě pečovat dál. Probudit ji nedokážu, ale přežije tu dlouho. A přesně to ji čeká: přežívání. Ne žití.“ Sáh do skříně, vytáhl jednu ampulku a zavřel dveře. „Připadá mi to jako hrozné plýtvání.“

Ruby zase zavrtěla hlavou, ale neřekla nic ani neutekla, i když se k ní Braithwhite blížil.

„Měla by sis to rozmyslet, Ruby. Běž se projít. Vezmi si den volna.“ Jemně ji chytil za zápěstí a vtiskl jí ampulku do otevřené dlaně, přidržel ji tam, dokud ji neobemkla prsty. „Chápu, připadá ti, že bys měla říct ne. Ale pomysli na důvod. Jestli tuhle jedinečnou šanci nevyužiješ, uděláš to

proto, že je to tak správné? Nebo protože je to bezpečné? Protože jsi zvyklá nebrat si, co chceš...
A vážně tak chceš žít dál?“

„Ty jsi ďábel,“ vyhrkla Ruby.

„Jsem člověk, který ví, co chce – a jak to získat,“ opravil ji Braithwhite. „Ale tady nejde o to, kdo jsem já, ale o to, kým chceš být ty. Tohle si musíš rozhodnout sama, Ruby. Takže si užij den a ptej se sama sebe: Kým chceš být?“

NARROWŮV DŮM

Ráno jsem se podíval z okna a uviděl jsem venku dav asi čtyř set nebo pěti set lidí, jak se blíží přes kopec, a viděl jsem, jak zastřelili nějakého černocho... Kolem osmé se dostali do rezidenční čtvrti a začali plenit domy nás barevných. Když to začalo, vylezl jsem nahoru na půdu. Několik domů kolem zapálili a pak přišli do toho našeho, pustili plyn a dali nábytek na hromadu a škrtili sirkou. Hned jak odešli, vrátil jsem se dolů, vypnul plyn a podařilo se mi uhasit oheň. Vylezl jsem zas na půdu. Asi tak za hodinu táhla kolem další banda, a když viděli, že dům nehoří, přišli dovnitř a zapálili ho. Zase jsem sešel a uhasil to a podruhé jsem se vrátil na půdu. Ale tentokrát to tak kouřilo, že jsem si to rozmyslel a radši vyšel ven, vydal jsem se přes ulici směrem ke slévárně a tam mě chytily čtyři chlapci. Spustili na mě: „Kdes byl, negře?“ a já na to, že jsem se zrovna vrátil z práce. A oni na to: „No, tak to my tě zabijeme.“

*G. D. Butler, pamětník rasových nepokojů v Tulse roku 1921,
Chicago Defender, 11. červen 1921*

Byla neděle na konci ledna, čtvrt hodiny po rozbřesku a Montrose stál u synova cadillaku, kouřil, aby se zahřál, a díval se, jak se z kalného šera na druhé straně silnice noří jakýsi neznámý vetřelec.

Byl třešňově červený, asi půldruhého metru velký a ozdobený slovy PIJTE COCA-COLU V LAHVÍCH. Pod tím známým sloganem byl nápis, vyvedený ledabylým rukopisem: JEN PRO BÍLÉ ZÁKAZNÍKY!

Montrose věděl, že spousta bílých obyvatel tohoto okresu v jižním Illinois by ho nepovažovala za komickou postavičku Jima Crowa, ale spíš za opravdového vetřelce, který tu nemá co dělat. Litoval, že tu není nikdo, s kým by tu záležitost probral. Zvláště by si chtěl od srdce promluvit s majitelem obchodu Gas & Go Johnem Perchem, na jehož pozemku stál ten automat na kolu. Ale světla obchodu nesvítila a cedule na benzinovém stojanu hlásala NA DEN PÁNĚ ZAVŘENO.

Po silnici se blížili dva černí kluci. Bylo jim asi tak deset a měli na sobě barevné zimní kabáty, jeden žlutý, druhý oranžový. Montrose se pokývnutím pozdravil s tím ve žlutém a pak se s novým zájmem podíval na automat na kolu, měřil si ho pohledem jako konfederační voják před útokem ze zálohy.

Chlapci došli jakoby nic až k němu a začali lovit po kapsách nikláky.

Montrose zahodil cigaretu. „Hej!“ křikl na ně. „Co to děláte? Nehažte tam prachy!“ Dlouhými rychlými kroky se vydal přes silnici a chlapci se vylekaně rozhlíželi. „Co to děláte?“

Kluk v oranžovém, očividně ne mozek oné dvojice, vzal tu otázku doslova: „Kupujem si kolu.“

„To nic, pane,“ dodal kluk ve žlutém, bystřejší, ale o nic moudřejší. „Pan Perch nám to dovolil.“

„Ale, vážně?“ podivil se Montrose. „A co na tom záleží?“

„Je to jeho obchod,“ odpověděl kluk v oranžovém maličko pohrdavě, jako by ten zabeďněnec byl Montrose. Natáhl se ke zdírce na mince, ale Montrose ho chytil za zápěstí a ruku mu odtáhl, a když se kluk nadechl, aby se bránil, plácl ho hřbetem ruky přes pusku. Kluk se zapotácel, vyjekl a upadl.

„Jaký to je?“ tyčil se nad ním Montrose. „Líbí se ti dostávat přes držku?“

„Pane, prosím –,“ pípl kluk ve žlutém.

„Ty mlč, nebo ji chytneš taky,“ varoval ho Montrose. Tvrdě zíral na kluka na zemi. „Na něco

jsem se tě ptal.“

Kluk na něj hleděl, vzteklý, ale vylekaný. „Ne,“ zabručel.

„Cože? Neslyším tě.“

„Ne, nelíbí se mi to.“

„Taky si myslím. A co kdybych si otevřel tady u cesty obchod? Myslíš, že by se ti chtělo přijít a koupit si ode mě kolu?“

„Ne!“

„To je první inteligentní věc, co jsem od tebe slyšel.“ Montrose ukázal na automat. „Tohleto, to je jako facka do ksichtu. Pokaždý, když tam hodíš niklák, jako bys řekl panu Perchovi: ‚Děkuju vám, pane, můžu dostat ještě?‘ Člověk, který si sám sebe váží, to nikdy neudělá. Rozumíš mi?“

„Rozumíme, pane,“ řekl kluk ve žlutém.

„Ty kušuj. Chci to slyšet od něho.“

Chlapec v oranžovém zaťal zuby a uvažoval, co by ho stálo, kdyby odmítl. Nakonec ze sebe vymáčkl: „Rozumím. Pane.“

„Tak fajn. A teď vypadněte. A ne abych vás tu ještě nachytl, jinak vám namlátím doopravdy.“

Kluci si šli po svých, ten ve žlutém rychle, jeho kamarád si dal záležet, aby to vypadalo, že nemá naspěch. „Jo,“ zavolal za nimi Montrose. „A příště si dejte pepsi.“

„Já pepsi nerad,“ křikl na něj ten v oranžovém. „Cvoku starej!“ Rozběhl se a druhý kluk s ním. Montrose se za nimi díval. *Nejsem cvok, chlapče, pomyslel si. A jestli starej, no... Je mi jednačtyřicet. Ale jednačtyřicetiletý Jim Crow, ten je starý. Dokonce hodně starý.*

Na druhé straně cesty se objevil Atticus, scházel ze zasněženého svahu a nesl si roli toaletního papíru.

„Neříkej to,“ varoval ho Montrose po cestě zpátky k autu.

„Neříkám ani ň, tati.“

„Jo, a nastup si na druhý straně. Řídím já.“

O dva dny dříve seděl Caleb Braithwhite v boxu v Denmark Vesey's, když tam Montrose po práci přišel. Montrose Braithwhitea neviděl od té noci v muzeu, ale věděl, že je to jenom otázka času.

„Co je zas?“ řekl.

„Zdravím, pane Turnere. Posad'te se, prosím. Můžu vám něco koupit?“

„Já si to zatracený pítí můžu koupit sám.“ Montrose se usadil v boxu. „Co chcete?“

„Mám další projekt a byl bych rád, kdybyste mi s ním pomohl.“

„Jo? A čím mi budete vyhrožovat tentokrát?“

„Ničím,“ povytáhl Braithwhite obočí. „Myslel jsem, že spolu můžeme jednat bez hrozeb.“

„O čem? Abych vám dělal služebného negra?“

Braithwhite se zatvářil dotčeně. „Slyšel jste někdy, že bych tohle slovo řekl?“

„Když jste mě strčil do toho sklepa a dal mi řetěz na kotník,“ ušklíbl se Montrose, „jako byste to řekl.“

„To byla práce mého otce.“

„A to postřelení, to byla čí práce?“

„Můj otec by vás byl střelil doopravdy,“ vykládal Braithwhite. „A zabil by vašeho syna. Místo toho jste díky mně s Atticusem naživu a otec už vám ublížit nemůže.“

„Jo, ale ta historka má pokračování. A ne jedno, jak to vypadá.“

„Omlouvám se, že jsem ukradl Adažinu knihu. Ale potřeboval jsem zapůsobit na kapitána a jeho muže.“

„Hmm. Já a moje rodina nejsme vaši negři, ale chcete, aby si to kapitán myslel.“

„Zařídil bych to jinak, kdybych mohl. Přesto se ale nikomu nic nestalo a musíte uznat, že jste na té akci dost vydělal. I kdyby se vám podařilo přesvědčit Burnsovu rodinu, aby vzala Adažin požadavek vážně, hledala by na tom jejím účetnictví hnidy donekonečna. Já vám prostě dal peníze.“

„Ne.“ Montrose přísně zavrtěl hlavou. „Tak to ne. Nebudete brát splacení devadesát let starýho dluhu jako dobrý skutek.“

„Ale můj dluh to nebyl.“

„Ne, váš dluh je pořád nesplacený. A nemyslete si, že jsem na tohle zapomněl.“

„Myslíte Hannah? Chcete mzdu i za ni?“

„Se *chtěním* to nemá nic společného.“

„Protože to můžu zařídít,“ mínil Braithwhite. „Jistě, při půldruhém století úroků možná bude chvilku trvat dát ty peníze dohromady. Ale pokud to pomůže vynahradit to, jak jsem s vámi zacházel –“

„Vy to nechápete,“ přerušil ho Montrose. „Nemůžete si koupit přátelství za prachy, co nejsou vaše. To není žádná laskavost, splatit, co se dluží.“

„Tak si tedy promluvmě o opravdových laskavostech. Musí být něco, co chcete, pane Turnere. Řekněte si.“

Montrose nespokojeně zasyčel. „Ne, pane Braithwhite, promluvmě si o tom, co chcete vy. O tom se tu doopravdy bavíme a já vidím, že neodejdete, dokud neřeknete svoje. Tak ven s tím, ať vás můžu poslat do háje.“

„Dobře,“ kývl Caleb Braithwhite. „Chci najít Henryho, syna Hirama Winthropa. Zmizel z domova nedlouho předtím, co můj otec zabil jeho otce. Bylo mu tehdy šestnáct a povídá se, že utekl s jednou služkou. A taky ukradl spoustu otcových knih.“

„Knih! Takže o tohle jde, o další kouzelné knihy?“

Braithwhite přikývl. „Můj otec si myslel, že vzal *Knihu jmen*, a chtěl ho najít. Ale Henrymu se kupodivu podařilo dobře zahladit stopy. Jde o to, že pokud můj otec věděl, nebyl Henry v magii zběhlý. Spíš to vypadalo, že přírodní filosofii nesnáší. Takže ty knihy nevezal, aby je používal – odnesl je, aby je nemohl používat Hiram Winthrop. Ale ty knihy byly zároveň velice cenné a můj otec předpokládal, že je Henry nakonec prodá.“

Trh pro takovou literaturu je malý a otec ho neustále sledoval. Trvalo to déle, než čekal, ale před několika lety se na aukci na Manhattanu objevila kniha zvaná *Atlas neprošlapaných stezek* a ta patřovala Hiramovi Winthropovi. Můj otec kontaktoval dražitele a nakonec vystopoval její původ k muži, který si říkal Henry Narrow, ten tu knihu roku 1944 prodal ve Filadelfii. Narrow odpovídal popisu Henryho Winthropa – byl správného věku a žil s černoškou, což byla nejspíš ta uprchlá služka. Ale než se za ním otec vydal, zase zmizel.“

„A tady mám nastoupit já?“ zeptal se Montrose. „Chcete, abych jel do Filadelfie a pomocí svých speciálních negerských schopností zachytil stopu?“

Braithwhite se usmál. „Ne. Do Filadelfie se vydají detektivové Burke a Noble. Odlétají zítra odpoledne. Zatímco se budou zabývat tím, co považují za nové vodítko, chci, abyste vy zajel do Akenu v Illinois.“

Víte, poslal jsem tam vlastního detektiva pátrat po stopách. Nedávno zjistil, že muž jménem

Henry Narrow koupil v létě 1945 dům v Akenu. Zaplatil hotově, o něco nižší sumu, než jakou dostal za *Atlas*.“

„Když víte, kde je jeho dům, co potřebujete ode mě?“ divil se Montrose. „Proč tam prostě nepošlete toho svého detektiva?“

„To jsem udělal,“ potvrdil Braithwhite. „Ale zmizel i s padesáti tisíci dolarů, co jsem mu dal na nákup knih.“

„Takže teď chcete svěřit padesát tisíc táců mně?“

„Věřím vám, že s nimi neutečete. Víím, že peníze nepotřebujete.“

„To ale pořád nedává smysl,“ kábonil se Montrose. „Měl byste jet za Narrowem sám.“

„To bych mohl. Ale možná by se mnou nechtěl jednat, zvláště pokud ví, jak zemřel jeho otec.“

„Já s vámi taky nechci jednat. Ale stejně jste tady. V čem je to s Henrym Narrowem jiný?“

„V ničem. Ale ty ‚speciální negerské schopnosti‘, o kterých jste vtipkoval, ty by mohly v tomto případě vážně fungovat. Žije s černoškou – a bude vědět, že nejste členem Řádu. Myslím, že s vámi bude jednat spíš, než by jednal s nějakým bělochem.“

„Možná,“ připustil Montrose. „Ale to není pravý důvod...“ A pak mu to došlo. „Máte strach. Tvrdíte, že ten člověk není ‚zběhlý v magii‘, ale tehdy mu bylo šestnáct. Kolik mu může být teď?“

„Asi tak pětatřicet.“

„Takže dvacet let se motá kolem tátových kouzelnických knih. Hledáte nějakou určitou?“

„Vezmu všechny, které ještě má,“ řekl Braithwhite, „ale zvláště mě zajímá soubor rukou psaných zápisníků se záznamy výzkumů jeho otce.“

„Výzkumný zápisníky jeho otce. A nemáte strach, že se do nich možná někdy podíval a třeba se i něco naučil?“

„To není tak snadné.“

„Jasněže ne. Ale dvacet let... Možná, že váš detektiv nezmizel s prachama. Možná z něho Henry Winthrop udělal ropuchu.“

„To by byl skvělý kousek,“ uznal Caleb Braithwhite. „Ten bych se sám rád naučil.“

„To se vsadím.“

„A teď nastala ta chvíle, kdy mě s tím pošlete do háje?“

„Ne,“ řekl Montrose. „Jestli máte z toho chlapa strach, možná ho vážně chci poznat. Ale řekněme, že ho přesvědčím, aby mi ty zápisníky prodal. Co mi zabrání, abych je nehodil do nejbližšího ohně?“

„Nic,“ odpověděl Braithwhite. „To by pro mě ještě nedopadlo tak špatně. Abychom si rozuměli, já je chci, ale ještě důležitější pro mě je, aby je nedostal nikdo jiný.“

„Jako třeba Lancaster?“

„Zvláště on. Podívejte se, pane Turnere, když jsem se vás předtím ptal, co chcete, odpověď už jsem znal. Chcete, abych zmizel. Z Chicaga, ze života vaší rodiny.“

„To jste pochopil správně.“

„Jde o to, že když teď odjedu z města, budete vydaní na milost kapitánu Lancasterovi a zbytku Řádu. Vy jste jim fuk. Ale Atticus pro ně má jistou cenu, kvůli vztahu k Titusu Braithwhiteovi. Ne jako člověk, chápejte, ale jako jakýsi živý fetiš. Teď, když vědí, že existuje, už na něj nezapomenou. Nikdy.“

„Jo, a za to můžu poděkovat vám.“

„Za to děkujte mému otci. Ale už se stalo. Mně jde o to, že pokud věci půjdou tak, jak si myslím, brzo budu ve vedení Řádu. Nejen jedné lóže, ale celého Řádu, po celé zemi. Kapitán

Lancaster bude mimo hru a já se postarám, aby vaše rodina měla klid. Máte mé slovo.“

„Hm-m,“ zahučel Montrose, ale nevěřil tomu ani na vteřinu. „A když dostanete ty záznamy, urychlí se to?“

„Neuškodí to.“

„Kdežto když vám je nedám, možná podříznu krk vlastnímu synovi.“

„Tak bych to neřekl, ale Atticusovi byste tím nepomohl.“

„A samozřejmě, kdybych ty zápisky spálil a vy stejně vyhrál, pak budete král a nic mi nebudete dlužný.“

„Myslím, že ano.“

Montrose se usmál. „Vidíte? Já věděl, že se v tom schovává nějaká hrozba.“

Aken v Illinois bylo malé město na řece Ohio na půli cesty mezi Cairem a Metropolisem. Slunce stálo těsně nad střechami, když projížděli centrálním obchodním a správním okrskem, který v tu hodinu působil jako město duchů. Zastavili na červenou před akenskou radnicí a Atticus si stísněně připomněl světla ve tři ráno v Bidefordu v Massachusetts. Ale Montrose, ještě rozpálený ze setkání s chlapci u automatu, vztekle hleděl na prázdné chodníky, jako by někoho – kohokoli – vyzýval, jen ať si troufne přijít a podívat se na něj spatra.

Blikla zelená. Zahnuli doleva a vydali se na západ po Elm Street, hledali číslo 213.

Nedalo se to minout. Dům sám nebyl ničím pozoruhodný, ale majitel toho vedlejšího postavil na střechu své garáže stojan s blikající neonovou šipkou ukazující na číslo 213. Na ceduli stálo TADY MILUJOU N GRY. Otec i syn zaraženě vzhledli a Montrose si říkal: *Když už si člověk myslí, že ho nic nepřekvapí...*

Dveře čísla 213 se rozletěly a vyřítit se malý statný běloch, v ruce třímal pohrabáč od krbu. Hnal se k nim po chodníku, ale prudce se zarazil kousek od cadillaku a svěsil ruku se zbraní, jako by se najednou zastyděl.

Atticus stáhl okénko. „Henry Narrow?“ zeptal se.

„David Landsdowne,“ opravil ho muž. „Vážený pán.“

„Nejste vy právník?“ Atticus vzhledl k ceduli. „A náhodou od NAACP?“

Landsdowne přikývl. „Přede dvěma lety jsem byl hlavní odborný poradce v procesu ohledně sjednocení školního systému našeho okresu. Clark, můj soused, chce, aby každý věděl, na který dům má házet kamení... Za tohle se omlouvám,“ řekl a zvedl pohrabáč, „ale když mi před domem zastaví auto, co neznám, obvykle to znamená malér.“

„Není třeba se omlouvat,“ vyklonil se Montrose z místa řidiče.

„Nechtěli byste, pánové, zajít dovnitř na kávu?“

„Ano, pane,“ řekl Montrose. „Bude nám ctí.“

Dali si kávu v obýváku Davida Landsdownea. Zatímco podával smetanu a cukr, vysvětloval, že manželka Judith odjela do kostela v Mt. Vernonu, což je půldruhé hodiny jízdy na sever.

„Po tom procesu nás náš pastor poprosil, ať už o nedělích nechodíme. Měl strach, že po mně někdo vystřelí a omylem pošle do nebe jeho. Judy si našla novou kongregaci a loni tam začala zase chodit, ale já už si mezitím nějak odvykl.“

„Uvažoval jste někdy, že se přestěhujete?“ zeptal se Atticus.

„Vždycky když vyměňuju sklo v okně. Ale jsem tvrdá palice. Být tu Judy, ta by vám řekla, jak umíněný umím být.“ Landsdowne se usadil v křesle u krbu, pohrabáč už odpočíval zase ve stojánku. „Takže ten Henry Narrow... To je nějaký váš starý přítel?“

„Ne, pane,“ odpověděl Montrose. „Nikdy jsme toho člověka nepotkali. Přijeli jsme zjistit,

jestli bysme si od něj nemohli koupit nějaký knihy.“

„V tom případě doufám, že nejedete zdaleka. Ptal jsem se, jestli jste přátelé, protože Henry Narrow je mrtvý – a už nějakou dobu. Zavraždili ho i s rodinou roku 1945, hned potom, co skončila válka.“

„Zavraždili?“ opakoval Atticus. „V tomhle domě?“

„Ne, tady Narrowovi nikdy nebydleli. Ta adresa, co hledáte, Elm Street 213, je na druhém konci města, u hřbitova. Tohle je sice dvě stě třináctka, ale *West Elm Street*. Lidi odjinud si ty dvě ulice běžně pletou. Díky tomu jsem taky Henryho Narrowa poznal. Viděl inzerát realitky na starý dům vdovy Metzgerové, přijel se na něj do Akenu podívat a skončil na mém prahu.

Měl s sebou ženu a syna. Toho kluka, Henryho mladšího, představil jako syna, ale tu ženu, Pearl, jako jeho chůvu. Byla to černoška. Dost světlé pleti. Ten chlapec byl ještě světlejší, skoro vypadal na bělocha, zvlášť když stál vedle otce. Ale měl něco z nich obou, a když je člověk viděl pohromadě, bylo jasné, že jsou rodina, i když třeba ne podle práva.

Nic mi do toho nebylo,“ pokračoval Landsdowne, „ale vypadali jako milí lidé a bylo třeba brát v úvahu blaho té ženy a dítěte. A tak než Judy nachystala klukovi koláč, vzal jsem si Narrowa stranou. Řekl jsem mu, že v tomhle státě sice neexistuje žádný zákon proti míšení ras, proti smíšeným rodinám, ale tady v Akenu k nim asi nebudou moc vstřícní. Taky jsem mu řekl, že podle mě má právo žít, kde chce, takže pokud se rozhodl zabydlet se tady, pomůžu mu něco najít. Ten dům vedle, kde teď bydlí Clark, se měl prodávat a já si říkal, že by se soused možná dal přesvědčit a prodal jim to. Možná s kapkou nátlaku.

Ale dům vdovy Metzgerové, to bylo jiné kafe. Ta část města, řekl jsem mu, není jenom nepohostinná, ale přímo nebezpečná. V těch místech bydlí starosta a šéf policie a to jsou demokrati ze staré školy¹³ – takoví, co si rádi po setmění oblíkají bílá prostěradla.“

¹³ Přestože dnes je v realitě USA vstřícnější k Afroameričanům právě Demokratická strana, kterou také Afroameričané většinou volí, historicky je tato strana spojena s Jihem, a tudíž s rasovou segregací. Naopak dnes konzervativnější a Afroameričany většinou nevolená Republikánská strana má své kořeny na Severu a historicky to byla ona, kdo brojil proti otrokářství. Viz ostatně dále v textu narážka na to, že současný starosta je republikán, takže se situace snad zlepší. I za občanské války stál v čele Unie republikán Lincoln, zatímco v čele Konfederace demokrat Davis. Poznámka redaktora.

„A co na to Narrow?“ zajímal se Montrose.

„Poděkoval mi za varování. Tak, jak to lidi dělají, když si to nemíní vzít k srdci. Vysvětlil mi, že on a jeho rodina se rádi drží sami pro sebe, takže nevdá, když se s nimi sousedé nebudou chtít přátelit. ‚Pane Narrowe, možná jsem se nevyjádřil jasně,‘ řekl jsem mu. ‚Když vás ti lidé nebudou mít rádi, nebudou se vám jen vyhýbat.‘ Ale on vedl svou, že už s takovými má své zkušenosti, že mezi nimi vlastně vyrostl. A pak řekl něco divného. Zeptal se mě, jestli o někom z těch lidí, o kterých jsem mluvil, náhodou nevím, jestli studuje filosofii. Řekl jsem, že ne, že i v tom je ten problém – oni nestudovali nikdy nic. ‚Tak to je v pořádku,‘ on na to. ‚Budeme se jim držet z cesty a oni zase nám.‘

Viděl jsem, že nemá smysl ho přesvědčovat. A říkal jsem si, že je to stejně jedno, že ten, kdo zastupuje dědice vdovy Metzgerové, se na Narrowovy jenom podívá, uvidí to, co já, a odmítne jim to prodat. Ale v tom jsem se spletl. Podle auta, co jím přijel, byste to nepoznali, ale Narrow měl hodně peněz. Později jsem se doslechl, že dům koupil za hotové, a makléř, Frank Barrington, si z toho obchodu odnesl zvlášť velkou provizi. A co se týče dědiců vdovy, nejbližší žije v Bloomingtonu, takže jim bylo fuk, co si myslí sousedi.

Musel být červenec, když se nastěhovali. K tomu požáru došlo v srpnu. Byl to ten samý týden,

co se vzdali Japonci, takže to v novinách zapadlo. Psalo se tam, že Narrow zapomněl zakrýt krb dole, než šel nahoru do postele, a od uhlíku chytil kobereček. Všichni tři byli uvězněni nahoře a umřeli, asi se nadýchali kouře. Už ale nevysvětlili, proč by Narrow za teplého letního večera topil v krbu.

Asi o týden později jsem mluvil s jedním přítelem, Lewisem Petersem, byl úředníkem v koronerově úřadě. Zeptal jsem se ho, jestli neví něco, co se do novin nedostalo. Nechtěl o tom mluvit, ale já se nedal odbýt, a nakonec mi vyklopil, že se ráno po požáru stavil v márnici pro nějaké listiny a viděl mrtvolu Henryho Narrowa. Prý byl zčernalý od kouře, ale ve spánku měl díru, co vypadala jako od kulky.

Řekl jsem mu, že jestli je to pravda, musí to nahlásit. „Není komu,“ bránil se. „A stejně není žádný důkaz. Těch těl se už zbavili.“

„Myslíte si, že to byl ten starosta a šéf policie?“ zeptal se Montrose.

„Myslím,“ přisvědčil Landsdowne. „Ne že bych to mohl dokázat. Ale pokud to byli oni, nakonec přece jenom zasáhla spravedlnost.“

Dům byl poškozený, ale ne zničený, a protože nebyli k nalezení žádní příbuzní Narrowových, povedlo se starostovi získat dům pro město a dát ho do dražby. Ta dražba měla tak bídou propagaci, že se vyskytl jenom jeden dražitel, švagr šéfa policie, a dostal ten dům za hubičku.

Ten švagr, policejní šéf a starosta to jeli oslavit do restaurace v Cairu. Dost pili a v jednu ráno se rozjeli zpátky do Akenu. Řídil ten švagr. Na Elm Street jel moc rychle a před domem Narrowových to napálil do stromu. Auto vzplanulo a všichni tři uhořeli.

Po pohřbech se začalo říkat, že za tím nebyl alkohol. Prý řidič strhl volant, aby se vyhnul chlapci a černošce, kteří vyběhli do ulice. Netuším, jak by to mohl někdo vědět, protože nebyli žádní svědci nehody, ale povídalo se to... a brzo začali i další lidé tvrdit, že ty dva viděli.“

„A vy tomu věříte?“ zeptal se Atticus.

Landsdowne zavrtěl hlavou. „Já myslím, že zapracovalo zlé svědomí. Ty řeči věci prospěly – spousta dalších obyvatel Elm Street usoudila, že už se jim v těch místech tak nelíbí, a pár těch nejhorších z Akenu nadobro odešlo. Podle mě ale pořád málo. Ovšem náš současný starosta je republikán, takže snad je nějaká naděje.“

„A co Narrowův dům?“ zeptal se Montrose. „Ještě stojí?“

„Je z něj ruina,“ odpověděl Landsdowne. „Po požáru už ho nikdo neopravil. Ať tam straší, nebo ne, myslím, že všechno, co mělo nějakou cenu, už odtamtud dávno zmizelo.“

„Možná se tam stejně zajedeme podívat. Když už jsme tady.“

„Dobře. Přinesu mapu a řeknu vám, jak se tam dostanete. Nabídl bych vám, že vám to ukážu sám, ale asi budete v těch místech vítanější beze mě.“

„Hill Street,“ řekl Montrose a vztekle hleděl na ceduli boční ulice před nimi.

„Neměli jsme naposled zahrnout radši doprava?“ zeptal se Atticus.

„Já *umím* číst v mapě.“

„Neřekl jsem, že ne, tati. Ale podle mě pan Landsdowne říkal, ať tady zahrneme doprava.“

„To jsi slyšel?“ Montrose se podíval na dům na rohu vedle nich. „No, aspoň že jsme

ve správný čtvrti.“ Ze sněhu na předzahrádce trčela figurka černého žokeje.¹⁴

¹⁴ Lawn jockey – postavička sluhy v úboru žokeje držící kovový kruh k uvázání koně nebo lucernu. Některé byly ztvárněny s černou tváří a přehnanými rysy, vykulenýma očima a výraznými rty, nahrbeným servilním postojem. Považovány za rasistický symbol. Poznámka překladatelky.

Atticus se na něj taky podíval. „Možná bysme měli jet domů.“

„Ne. Jednou jsme se sem dostali, tak to najdeme.“ Montrose zahrnul doprava na Hill Street, říkal si, že objede blok. Ale po krátkém svahu ulice najednou končila vstupem do akenského hřbitova.

Montrose zařadil zpátečku a auto zaprskalo a znehybnělo. V duchu zaklel a natáhl se k zapalování.

„Počkej chvíli, tati,“ zarazil ho Atticus. Na hřbitově nějaký Korejec tlačil kolečko podél řady hrobů, sbíral staré květinové věnce a koštětem smetal sníh z náhrobních kamenů. „Půjdu se toho chlapíka zeptat, jestli neví, kde je Elm Street.“

„Ne, zůstaň v autě.“ Montrose otočil klíčkem v zapalování. Motor cadillaku zasípal, ale nenaskočil. Atticus otevřel dveře a vystoupil. „Atticus!“

„Hned jsem tu, tati.“ Proběhl branou hřbitova.

Montrose znovu zkusil zapalování. Motor dál sípal. Opřel se, zaklel tentokrát nahlas a praštil do knoflíku zapalovače na desce.

Lovil právě v kapse košile cigaretu, když tu se cadillac otrásl, jako by někdo skočil na zadní nárazník. Montrose se ohlédl, nikdo tam nebyl. Slyšel ale hihňání.

Vystoupil z auta. Na střeše cadillaku přistála sněhová koule a pak uviděl chlapce. Stál o pár metrů dál na druhé straně auta, bylo mu sedm nebo osm a měl světlou pleť, velké hnědé oči a tmavé kudrnaté vlasy.

„Hej!“ houkl na něj Montrose. Vykročil kolem auta a vztek udusila starost, když mu došlo, jak je ten chlapec oblečený, v denimové haleně a ničem jiném. Žádný zimní kabát. Žádné boty ani ponožky. Dokonce ani tričko pod tou halenou. „Hej,“ opakoval Montrose mírnějším tónem. „Co tady děláš? Kde máš mámu?“

Chlapec se zasmál a bosýma nohama se rozběhl sněhem. Montrose za ním. Běželi podél vnější zdi hřbitova, Montroseovy nohy se brodily hluboko v závěji naváté u kamenné zdi, kdežto chlapec utíkal zlehka vpředu, tu a tam se zastavil a ohlížel se. Dostali se na roh hřbitova a chlapec se smíchem zmizel do houští zasněžených větví. Montrose se hrnul za ním a najednou zjistil, že se řítí ze svahu. Přistál tvrdě na dně, napůl pohřbený ve sněhu.

Napůl pohřbený. Levou ruku měl až po loket v hromadě sněhu, ale pravá ležela na vyhřáté zelené trávě. Letní trávě.

Montrose zvedl hlavu a zahleděl se přes tu trávu na zadní část velkého žlutého domu, jasně se rýsujícího pod žhavým poledním sluncem. Na zadních schodech na verandu čekala na chlapce černoška v kostkované zástěře a ten se k ní rozběhl.

Montrose se vyškřábal na nohy, rozkročený mezi zimou a létem. Otočil se po směru chodu hodinových ručiček a stanul pevně na trávě, sníh na levé botě a nohavici v tom horku rychle tál. „Paní?“ zavolal na ženu, ale ta vzala chlapce za ruku a vedla ho dovnitř. Neodpověděla a chlapec taky ne.

Montrose se ohlédl přes rameno na zimu, pořád na dosah ruky. Pak vykročil k domu. V půli cesty se zase ohlédl a sníh už zmizel, svah ke hřbitovu pokrývalo jen zelené křoví a květiny.

Vyšel po schodech na verandu. Zadní dveře domu byly pootevřené, Montrose se zastavil na prahu. Upoutala ho řada písmen adamitské abecedy vyřezaná do pravého sloupku futer. Pohlédl dál doprava a uviděl stejný nápis vyřezaný do okenního parapetu.

„Paní?“ Zaklepal na napůl otevřené dveře. Nikdo se neozval, ale dveře se otevřely dokořán a on vešel dovnitř, do kuchyně.

Ta žena stála u dřezu, drhla hrnec. Montrose vycítil, že většinu úsilí věnuje tomu, aby ignorovala jeho přítomnost. Chlapec, usazený u stolu se sendvičem a sklenicí mléka, s úsměvem

vzhlédl, jako by s Montrosem sdílel nějaký soukromý vtípek.

„Paní?“ řekl Montrose znova. A pak, když neodpovídala: „Paní Narrowová?“

Konečně zvedla oči. Ale to, co řekla, nebylo určeno jemu. „Henry,“ pronesla. „Někdo přišel.“

V otevřených dveřích za chlapcem se objevil bílý muž. Zvědavě si Montrose prohlížel, jako by návštěva v domě byla vzácnost. „Co si přejete?“ zeptal se.

Montrose si připomněl rodinný portrét z Winthropova domu a nepochyboval, že je to syn Hirama Winthropa. Ale tobě není pětatřicet, pomyslel si. Na druhou stranu, nemělo by být – bylo ti teprve dvacet a něco, když jsi umřel.

Jakým jménem ho oslovit? Montrose zvolil přímý přístup: „Pane Winthrope.“

Žena, která se mezitím zase věnovala dřezu, s leknutím vzhlédla. Chlapce přešel úsměv a muž zvažněl. „Řekněte, co tu chcete, pane,“ vyzval ho a Montrose ucítil v zádech zimní chlad, ledové úponky se mu plazily od límce a hrozily, že ho přimrazí na místě.

„Jde o mého syna, pane Winthrope,“ pronesl Montrose pevným hlasem navzdory chladu.

„Jmenuju se Montrose Turner a poslal mě sem muž jménem Braithwhite, který chce něco, co patřilo vašemu otci. Ale já pro to nepřišel, přišel jsem kvůli svému chlapci, Atticusovi.

Braithwhite s ním má své plány a já nevím, jak ho zastavit. Ale myslím, že vy byste to dokázal. Takže jsem vás přišel požádat o pomoc a jsem připravený se dohodnout. Pokud to půjde. Pokud budete ochoten.“

Chlad pominul. Léto se vrátilo. Ale žena a chlapec se dál dívali a čekali, dokud Henry senior nepřikývl.

„Dobře, pane Turnere. Račte do salonu. Promluvíme si.“

Posadili se ke stolu u okna s výhledem dopředu. Zatímco Winthrop naléval čaj, Montrose vyhlédl na trávník. Na jeho okraji u ulice stál mohutný dub s houpačkou z pneumatiky. Montrose tušil, že to musí být ten strom, do kterého narazil švagr policejního šéfa, i když na něm nebylo vidět, že by utrpěl tak strašný náraz.

Možná k té nehodě ještě nedošlo. Kalendář nad krbovou římsou v salonu ukazoval SRPEN 1945 a mezi auty zaparkovanými na ulici Montrose neviděl žádný vůz poválečné výroby. Nějaká umíněně racionální část jeho mozku se ale pořád snažila protestovat. Tohle všechno je špatně, varovala ho. Nepatříš sem, vysedáváš tu v letní minulosti s mrtvým mužem. Měl by ses zvednout a vrátit se, kudy jsi přišel, a to hned. A rozhodně, rozhodně bys neměl jíst ani pít nic, co ti v tomhle domě podají.

Ale Montrose neměl v úmyslu odejít s prázdnýma rukama a bylo by neomalené odmítnout Winthropovu pohostinnost, a tak přijal šálek, který před něj postavil, a koláček z křehkého těsta. Obojí bylo pozoruhodně mdlé – bez chuti, upřímně řečeno –, ale když polkl, jaksi ho to opojilo, uspalo to rozum a umožnilo mu vnímat rozhovor s mrtvým mužem jako součást přirozeného řádu věcí.

„Henry Winthrop,“ řekl mrtvý muž. „Už je to dlouho, kdy mě naposled někdo takhle oslovil. Říkáte, že vás poslal Braithwhite? Samuel Braithwhite?“

„Jeho syn Caleb. Samuel Braithwhite je mrtvý.“

„Vážně? O tom jsem neslyšel.“ Roztržitě se podíval z okna. „Nemáme tu moc zpráv.“

„To ne,“ přisvědčil Montrose a zabloudil pohledem ke kalendáři nad krbem. „Ale můj syn, pane Winthrope...“

„Řekl jste, že s ním má Braithwhite své plány. Jaké?“

„To nevím přesně. Jeho otec chtěl Atticuse využít jako oběť při rituálu. Caleb je mazanější –

prozatím si ho chce nechat v zásobě, podle mě jako trofej, aby zapůsobil na své čarodějnické přátele. Ale myslím, že nakonec přijde s nějakým vlastním rituálem. Chci se ho zbavit, než k tomu dojde.“

„Chcete ho zabít?“

„Jo, kdybych mohl. Ale on je nějak očarováný a já na něj nemůžu vztáhnout ruku. Braithwhite tomu říká imunita.“

Winthrop přikývl. „Můj otec to měl taky. Je to zoufalé.“

„Dá se to nějak obejít?“

„Je hodně způsobů,“ přisvědčil Winthrop. „Ale já žádný neznám.“

„A znáte někoho, kdo je zná?“

„Nikoho žijícího.“

„A co zápisníky vašeho otce?“ zeptal se Montrose. „Pro ty mě sem poslal Braithwhite a moc mu jde o to, aby je nedostal nikdo jiný. Co myslíte, mohlo by v nich být něco o tom, jak zrušit tu imunitu?“

„Mohlo by být.“

„Byl byste ochotný se jich vzdát?“

Winthrop neurčitě pokrčil rameny. „Možná. Bůh ví, že mi nepřinesly nic dobrého. Jistě,“ dodal, „musel bych za ně dostat něco pořádného.“

„Mám peníze,“ nabídl Montrose. „Mám je tam v autě –“

„Ne, peníze ne. Peníze jsou mi k ničemu.“

„Tak co teda?“

„Pocity,“ řekl Winthrop.

„To nechápu.“

Winthrop znovu vyhlédl z okna. „Nechybí nám tu jenom zprávy,“ posteskl si. „Ale všechno. Všechno to slunce... Ale nikdy se doopravdy nezahřeju.“ Obrátil se zpátky k Montroseovi. „Ani neochladím. A tohle –“ Ukázal na čaj a koláč. „Nedobré. Cukr v sobě nemá žádnou sladkost. Sůl nemá chuť. A stejné je to s city. Jistě, můžeme předstírat, ale jsou to jenom vybledlé ozvěny. Opravdu něco zase cítit, zažít silné emoce, i kdyby jenom na chvíli... To by byl pro mě dobrý obchod.“

Pohled na nelíčenou touhu ve Winthropově tváři znovu probudil Montroseův vnitřní hlas. Zmiz, nabádal ho. Tohle není člověk, je to upír a má hlad, uteč od něj.

„Pořád tomu nerozumím,“ zamračil se. „Jak mám udělat, abyste něco cítil?“

„Povězte mi příběh,“ pobídl ho Henry Winthrop. Zvedl hlavu, jako když zvíře větrí kořist. „Vyprávějte mi o svém otci.“

„Ne. Ne, to neudělám.“

Ale mrtvý muž si nedal říci.

„Rowland, že?“ zeptal se. „Tak se jmenoval? Dick Rowland?“

Montrose zavrtěl hlavou, vnitřní hlas říkal: *Uteč!* „Můj otec byl Ulysses.“

„Kdo teda byl Dick Rowland?“ chtěl vědět Winthrop.

Montrose se pokusil vstát, ale nohy mu znehybněly a uvěznily ho v křesle.

„Kdo to byl? Řekněte mi to.“

Nedalo se než odpovědět. „Byl to čistič bot. A leštič bot.“

„Pracoval spolu s vaším otcem?“

„Ne. Můj otec měl vlastní obchod. On a Rowland se neznali, leda snad od vidění.“

„Ale nějaké spojení mezi nimi bylo,“ stál na svém Winthrop. „Co to bylo? Co se stalo?“

„Rowland byl obviněný,“ odpověděl Montrose, potom co se ještě jednou marně pokusil vstát.
„Z čeho?“

„Jak to tak bývalo,“ začal Montrose. Spolu s tím, jak se v něm rozhořel vztek, rozplynula se i nechuť mluvit. „Bylo to na Den obětí války v roce 1921. Dick Rowland šel do Drexler Building v centru Tulsy na záchod pro barevné v horním patře. Zakopl a strčil do obsluhy výtahu, bílé dívky jménem Sarah Pageová. A ona řekla, že ji napadl.“

„A napadl ji doopravdy?“ zajímal se Winthrop.

Montrose mu věnoval znechucený pohled. „Za denního světla ve veřejný budově na Main Street že by napadl bílou holku? Co za sebevraha by tohle udělalo? Ale to je jedno. Ona se rozječela a on vzal nohy na ramena a od té chvíle byl vinný.“

Policisti ho zatkli hned ráno druhý den. To odpoledne vyšel v *Tulsa Tribune* článek o ‚útku‘ a v něm se psalo, že dívka měla rozervané šaty. Později přiznali, že si to vymysleli, ale jakmile to vyšlo, začaly kolovat řeči o lynčování.

Šerif měl Dicka Rowlanda zavřeného ve vězení v budově okresního soudu. Do soumraku se venku shromáždil veliký dav bílých lidí. Ale černoši, co bydleli ve čtvrti Greenwood, se o tom lynčování taky doslechli, a někteří se rozhodli vzít zbraně a jít to zarazit. Mezi nimi i můj otec. Nikdy jsem se ho nemohl zeptat, co se stalo, ale později jsem se doslechl, že jeden z těch bílých u soudní budovy se pokusil sebrat černochovi pistoli. A vypukla bitva.

Černí byli v menšině asi tak jeden ku dvaceti a ti, co přežili první přestřelku, se stáhli zpátky ke Greenwoodu. Bílí se táhli za nimi, po cestě nabírali další zbraně a munici. Vlámali se do železářství a zastaváren, brali všechno, co nebylo přibitý.

Můj otec se vrátil zpátky domů kolem jedenácté. Měl pořezanou ruku a celý rukáv od krve, ale podle mě si to ani neuvědomoval. Nařídil mámě, ať začne cpát do auta všechno, o co nechce přijít. Sám že jde zase ven – mužští z Greenwoodu budovali obrannou linii u železniční tratě, tam chtěli tu bílou lůzu odrazit –, ale jestli to nevyjde, musíme být připravení honem zmizet.

Máma nechtěla, aby tam šel, ale on neměl na vybranou. Řekl: ‚Oni drancují majetek vlastních lidí. Co si myslíš, že udělají, jestli se dostanou až sem?‘

Řekl jsem tátovi, že chci jít s ním pomoci bránit čtvrť. Bylo mi sedm, myslel jsem, že už jsem velký chlap. Otec to samozřejmě odmítl, a když on řekl ne, tak to platilo. Ale já se nadchl a nedal jsem pokoj, a od té doby mám od něj na památku tohle.“ Naklonil hlavu a ukázal jizvu v koutku levého oka.

„Řízl mě prstenem. Táta měl pověst prud'ase a *uměl* být dost hrr, ale i přitom se ovládal. Když bylo třeba, tak mě praštil, ale nikdy předtím na mně nenechal žádnou stopu, a ani ten večer to nechtěl udělat. Ucítil jsem, jak mi po tváři teče krev, a došlo mi, jaký má strach. Do jakého maléru jsme se dostali.“

A *pak*,“ pokračoval Montrose, „se ozval můj bratr George a řekl, že musí jít ven a přinést knihu mé prababičky...“

„Její knihu?“ zeptal se Winthrop.

„Účetní knihu. Byla v sejfu v tátově obchodě. Táta řekl Georgeovi, že když bude nejhůř, zachrání ji sám, ale George si nedal říct, že prý je to jeho starost. Čekal jsem, že to brácha taky schytá, ale táta svolil. Nemohl jsem tomu uvěřit – a pak přiskočila máma a chtěla to Georgeovi zakázat, ale táta ji okřikl.“

A tak se táta a George vypravili ven spolu a máma se pustila do práce. Poslala mě a sestru po domě, ať sbíráme věci a balíme svatební servis. Měl jsem vztek jako hrom. George si může jít do přední linie a já balím *talíře*!

Jak jsme nosili věci ven do auta, slyšeli jsme v dálce střelbu. Máma z toho byla už hrozně rozčilená a já taky, ale každý jinak. Nacpali jsme auto až po střechu a pak se stalo, že máma a Ophelia v domě uvažovaly, co ještě vzít, a já zůstal venku sám a poslouchal tu střelbu. Už jsem se neudržel. Zrovna jsem odnesl do auta tátovu krabici s nářadím, a tak jsem popadl kladivo a rozběhl se k té bitvě.

Když jsem se dostal na Archer Street, skoro jsem to tam nepoznal. Obránci Greenwoodu rozstříleli všechny lampy a měli nahoře odstřelovače, hlídali trať. Bílí je nemohli vidět, ale pár jich proklouzlo na druhou stranu s hadry napuštěnými benzinem a se zapalovači. Všechny kůlny na greenwoodské straně kolejí hořely a pár větších domů taky.

A já tam stál na ulici s kladivem, uprostřed všech těch ohňů a kouře a tmy, kulky lítaly sem tam. Mužští na mě křičeli, ať odtamtud sakra vypadnu, ale já, celý vedle, jsem se vydal po té ulici a hledal tátu.

Viděl jsem auto plný bělochů, přejelo koleje a dostalo se do palby. Reflektory a přední sklo vybuchly. Řidič tam hodil zpátečku a honem couval. Já poskakoval a křičel – vyhráváme! A najednou se objevil táta a popadl mě. Tentokrát mě nepraštil. Zvedl mě a zatřepal se mnou – Montrose zvedl ruce nad hlavu – „*takhle* nějak.

Uslyšel jsem ránu, jako kdyby vybuchla bomba. Táta se mnou přestal třást, přitiskl si mě k sobě a rozběhl se. Víte, je to divný, ale jak jsme se dostali z toho kouře a plamenů, bylo to skoro příjemný, jak mě tak nesl... Někdy se mi o tom zdá a v těch snech se nestřílí. Je to prostě normální jarní večer a táta mě nese domů, třeba z kina nebo ze zápasu. Tak, jak by to mělo být.

Už jsme byli jistě v půlce cesty domů, když se za náma objevilo auto. Řítilo se a já viděl, že je celé rozstřílené, díry po kulkách v kapotě, všechno sklo vysypané. Chtěl jsem něco říct, ale nestihl jsem to. Zezadu se vyklonil běloch s pistolí a dvakrát vypálil. A to už auto projelo a zmizelo do tmy – nikdy jsem nezjistil, co se s ním stalo a kdo byl ten člověk.

Myslel jsem, že nás ty střely minuly. Věděl jsem, že mě nezasáhly, a táta se hnal dál. Uběhl ještě asi blok a pak se najednou zastavil. Opatrně mě položil, dal mi ruku na rameno, jako by se chtěl přidršet. A zhroutil se.

Byli jsme na trávníku před něčím domem. Lidi uvnitř mě slyšeli křičet, na verandě se rozsvítilo. Uviděl jsem, že táta má ránu v boku, z pusy se mu valila krev. A ve tváři měl takový divný výraz. Hrůzu. Hrůzu z celého vesmíru. Byl jsem moc malý, abych to pochopil. Myslel jsem si, že se bojí, protože umírá, ale tak to vůbec nebylo. Teprve když jsem měl sám syna, tehdy jsem pochopil, co cítil.

Nebál se o sebe. Báł se o mě. Chtěl mě chránit. A ochránil mě. Zachránil mi život, dostal mě z té střelby. Ale noc ještě neskončila a on věděl, že už mi dál nepomůže. To byla ta hrůza, to nejstrašnější: mít dítě, co ho chce svět zničit, a vědět, že mu nemůžete pomoci. Není nic horšího. Nic horšího.“

Montrose vzhlédl najednou vlhkýma očima, jako by se probрал z transu, a uviděl ženu ve dveřích kuchyně, chlapce svírala pevně v náruči. Viděl, jak ji to zasáhlo, a chtěl se omluvit, že do jejího domu přinesl takovou historku. Ale její manžel se naklonil, pořád dychtivý a odhodlaný slízet z tohohle talíře každý drobeček až do posledního.

„A pak umřel?“ zeptal se Henry Winthrop.

„Jo,“ potvrdil Montrose. „Pak umřel.“

Za oknem bylo pořád léto, ale obloha se změnila na růžovou a zlatou a po trávě se rozlézaly stíny. Montrose, pořád ztracený v té hořící noci v Tulse, se ani nedivil, že už nastupuje večer.

Henry Winthrop si povzdechl: „Kéž bych měl taky takového otce.“

„Já už ho pak taky *neměl*,“ zdůraznil Montrose. „O to tu sakra jde.“ Otřel si oči spodkem dlaně. „A co váš příběh? Jaký byl váš otec?“

„Zvídavý,“ odpověděl Winthrop. „Mohl bych ho popsat i jinak, ale abyste ho pochopil, musíte začít tímhle. Jeho nenasytnou zvědavostí. Chtěl vědět všechno o všem, což je pořádný náklad. Mnohem víc, než se dá dokázat za jediný lidský život. A tak, aby si dopřál čas, jaký potřeboval, rozhodl se, že se stane nesmrtelný – a tak všemocný, jak jen to půjde.“

Na jedné straně to bylo komické. Lidé, se kterými se můj otec spojil, se považovali za racionální. Za vědce. Za *přírodní* filosofy. Mluvit o nadpřirozenu bylo známkou prostoduchosti. Chtěli se stát bohy, ale odmítali myšlenku Boha coby přizemní pověru.

Můj otec nebyl tak ortodoxní jako většina ostatních. Přizemnost mu nevadila, pokud nesla výsledky. To ho dovedlo k mé matce. Byla čarodějka,“ vysvětloval Winthrop. „Neskromně si tak říkala. Věřila v bohy a v zázraky a v magii a ukázala otcovi, že to, co chce, je přinejmenším teoreticky možné. A taky za to zaplatila – nejdřív zdravím a pak životem.“

„Prý měla obrnu,“ vzpomněl si Montrose.

„To se říkalo,“ potvrdil Winthrop. „Ale nebyla to nemoc, co ji dostala na kolečkové křeslo, byl to špatný překlad. Kosmický žert. Jste obeznámený s jazykem Adamovým, pane Turnere?“

„Vím o něm,“ řekl Montrose opatrně.

„V Matoušově evangeliu je verš, kde se tvrdí, že požádáte-li Boha o chleba, nedá vám kámen,“ řekl Winthrop. „To proto, že Bůh v Novém zákoně je osoba – otec – který o vás dbá. Ale když použijete jazyk Adamův, obracíte se na přírodu, a příroda nedbá o nic, ta prostě udělá, co se jí řekne. Pokud zkomolíte svoje instrukce – přehodíte písmenko, dáte přízvuk na nesprávnou slabiku –, dostanete, co jste žádal, ale možná to nebude přesně to, co jste chtěl.“

„O co žádala vaše matka?“

„O průchod,“ odpověděl Winthrop. „Otec během poznávání vesmíru narazil na problém, že většina z něj je mimo jeho dosah. S matčinou pomocí se vypravil hledat prostředky, jak přemostit vzdálené body ve vesmíru. Povedlo se jim to, ale jeden z těch experimentů matku zmrzačil. Požádala přírodu o schopnost kráčet mezi světy a příroda jí dala nohy z kamene.“

Po té nehodě začal být otec opatrnější. Měl hluboký respekt k technice a do svého bádání už zapojil i přístroje. Začal do nich více investovat. Chtěl zajistit, aby v případě dalších nezdarů odneslo škodu něco jiného než on sám. Stroje jsou dobrá náhrada – a pro případy, kdy nestačily, si navíc pěstoval skupinu mladých nadšených učedníků.

Matka otcovi dál pomáhala s výzkumem, ale jejich vztah se změnil. Nejdřív si myslela, že to byla prostě smůla, že to odnesla zraněním. Ale když viděla, jak nasazuje své nové pomocníky, aby se sám kryl před nebezpečím, začalo jí to vrtat hlavou.“

„A vy jste patřil k těm učedníkům?“

„Ne. Matka s tím nesouhlasila. Přiměla otce slíbit, že mě do své práce nikdy nezatáhne, a protože pro něj byla pořád moc užitečná, dodržel slovo. Jistě, chtěl jsem mu pomáhat. Který kluk nechce pracovat se svým tátou? Ale donutila to slíbit i mě. A pokaždé, když jsem projevil zájem o přírodní filosofii, ukázala mi ty svoje nohy.“

„Jak umřela?“

„Snažila se vyléčit,“ odpověděl Winthrop. „Když mi bylo patnáct, rozhodla se otce opustit – ale aby se ho zbavila, musela se nejdřív zbavit kolečkového křesla. Byl jsem zrovna pryč, v internátní škole, když uspořádala rituál regenerace. Požádala přírodu, aby jí vrátila nohy, a příroda jí dala nohy. Nevím přesně, kolik, ale bylo to víc, než by její srdce a nervový systém“

zvládly. Otec tvrdil, že netrpěla dlouho.

Pohřbená byla v zavřené rakvi. Pak jsme se přestěhovali do nového domu. Otec mluvil o novém začátku. Řekl, že ze mě chce udělat partnera při výzkumu. Ale tehdy už bylo pozdě. Zatímco on se sháněl po prastarých tajemstvích vesmíru, já ve škole studoval jinou, modernější podobu filosofie. Otec zuřil. Řekl, že neplatil všechno to školné, aby tam ze mě udělali socialistu. Obviňoval matku, která tu školu vybrala, že mě schválně zkazila. V tom měl pravdu.

Nevěděl ale, že mi matka napsala dopis, než zemřela. Tušila, že ten rituál možná nepřežije. Chtěla se postarat, abych já přežil otce. A tak mi nechala podrobné instrukce, jak utéct, kde vzít potřebné peníze, jak si vybudovat novou totožnost a jak při tom útěku otci ublížit, pomstít se za ni.

Trvalo mi rok, než jsem uprchl. Potřeboval jsem čas na přípravu a měl jsem strach. Otec mě pečlivě hlídal. Odmítl mě pustit zpátky do školy, místo toto najal soukromého učitele, toho mrzutého starého Prusa... Celé měsíce jsem trčel zavřený v našem novém domě. Tak jsem poznal Pearl. Vždycky jsme se společně vyplížili na střechu, když jsem měl studovat.“

„Napadlo vás někdy,“ neodpustil si Montrose, „že zaplítat do toho rodinného dramatu služku možná není fér?“

„Byli jsme mladí a zamilovaní,“ pokrčil rameny Winthrop. „A já tehdy uvažoval tak, že jí nepomůžu, když ji nechám v otcových službách. Pearl chtěla z toho domu utéct stejně jako já. Poznat svět.“ Usmál se a Montrose spolkl kousavou poznámku. Z kuchyně, které si ani jeden nevšiml, se ozvalo mlácení nádobím.

„Počkali jsme si na noc, když byl otec mimo město,“ pokračoval Winthrop. „Po večeři jsme vyklouzli ven, šli na stanici Dearborn a koupili si jízdenky do Los Angeles. Dali jsme si záležet, aby si nás úředník v pokladně zapamatoval. Ale do vlaku jsme nenastoupili. Šli jsme do garáže, kde stál starý matčin vůz. Nejezdilo se s ním už víc než deset let, ale platila za jeho údržbu. Klíčky byly v přihrádce v palubní desce.

Rozjeli jsme se na východ. První rok jsme strávili v New Yorku. Tam jsme se vzali a ze mě se stal Henry Narrow. Než se narodil malý Henry, přestěhovali jsme se do Filadelfie. Pracoval jsem v knihkupectví a Pearl dělala chůvu a o víkendech učila v nedělní škole. Žilo se nám tam dobře.“

„Jo?“ zeptal se Montrose. „Proč jste teda jeli do Illinois?“

„Pearl se stýskalo po matce,“ vysvětloval Winthrop. „Každou sobotu ve Filadelfii jsem si vzal *Chicago Tribune* z předchozí neděle a pátral po zprávách o otci. Ale jeho nekrolog mi unikl, takže to trvalo roky, než jsem zjistil, že je mrtvý. Když jsem to řekl Pearl, chtěla se vrátit a hledat svou mámu. Nepovažoval jsem to za dobrý nápad. Smrt v případě mého otce nemusela znamenat konečnou záležitost, a i kdyby s ním byl vážně amen, měl přátele a nepřátele a ti mě pořád mohli hledat. Kvůli tomu, co jsem si odnesl.

Ale Pearl se stýskalo po matce. Neřekla mi to, ale kontaktovala své příbuzné, jestli o ní něco nevědí. Nevěděl nikdo nic a ona si dělala starosti. Nakonec jsme se domluvili na kompromisu. Vrátime se na Středozápad a usadíme se na nějakém klidném místě, kde nás otcovi bývalí společníci nenajdou, ale dost blízko k Chicagu, abych tam mohl zajíždět a pátrat po její matce. Původně jsme si chtěli najmout něco víc na severu, ale po cestě z Filadelfie jsme se zastavili v Paducahu za Pearlíným bratrancem. Měla z toho setkání vážně radost a já tam náhodou padl na inzerát na tenhle dům, jen o kousek cesty dál za řekou. A peníze jsme měli, tak mě napadlo, proč ne?“

„Proč ne?“ žasl Montrose. „Po tom, co vám řekl pan Landsdowne? Co jste si proboha myslel?“

„Myslel jsem si, že jsme chránění,“ odpověděl Winthrop prostě. „V matčině posledním dopise byly instrukce ke dvěma kouzlům. Jedno mělo zmást pronásledovatele, když budu na cestě. A druhé se dalo použít na jakýkoli dům, ve kterém se usadím, odrazovalo ty, kdo by mi chtěli ublížit. Byla to jediná kouzla, jaká jsem znal, ale vlastně jsem nechápal, jak fungují – a moje matka nevěděla o Pearl. Předpokládala, že uteču sám a že hlavní hrozba pro mě bude otec a lidé jako on.“

„Čarodějové,“ dodal Montrose. „To kouzlo chránilo dům jen proti čarodějům?“

„Řekl bych, že ano. Ale dosud to nevím jistě. Ale mé nepochopení bylo mnohem zásadnější. Udělal jsem stejnou chybu jako matka. Požádal jsem o něco a nepochopil pravou povahu své žádosti.“

Chápejte, otec byl taky můj ochránce. Nechránil mě tak, jako vás ten váš, z lásky. Chránil mě jen tak mimochodem, kvůli tomu, kým a čím byl. Dokud jsem byl pod jeho střechou, musel jsem se bát jedině jeho. Snažil jsem se od něj osvobodit a zároveň jsem se přitom vystavil světu, ale neuvědomoval jsem si to. Myslel jsem, že svoboda znamená svobodně si dělat, co chci. Myslel jsem... myslel jsem, že mám imunitu.“

„To si myslí každý kluk,“ řekl Montrose. „Ale pak se dostanete do světa, a když jste měl s sebou ženu... Nepoznal jste, že to neplatí?“

Winthrop zavrtěl hlavou. „Ve Filadelfii nás nikdo neobtěžoval. No, možná tu a tam někdo řekl něco hrubého – Pearl na to byla mnohem citlivější než já. Ale nikdo na nás nikdy *nezaútočil*. Předpokládal jsem, že matčino kouzlo funguje. Neviděl jsem důvod, proč by nemělo stejně dobře fungovat i tady.“

„To jste teda byl pořádný hlupák.“

„Ano, byl jsem hlupák,“ uznal Henry Winthrop. „V tom byl ten problém. Měl jsem kouzla, která mě chránila před filosofy a moudrými muži, ale ne před vlastní hloupostí... a před rukama prost'áčků.“

„*Narrowe!*“

Ten výkřik přišel zvenku, kde už mezitím padla noc. Jedna určitá noc. Montrose vyhlédl z okna a viděl, jak na trávníku zastavila tři auta a ve světle reflektorů se pohybuje tucet mužů. Dav prost'áčků, ale *ozbrojených* prost'áčků. „*Narrowe!*“ křikl jejich vůdce. „Vylez ven a ty svoje dva negry vem s sebou!“ V letní tmě na druhé straně ulice se shromažďovali další lidé, diváci, mezi nimi i ženy a děti.

Jeden z mužů na trávníku otočil kolečkem zapalovače a přiložil plamen k hadru nacpanému do láhve od coca-coly naplněné benzinem. Montrose bezmocně zíral, jak se láhev řítí k oknu, teprve v poslední vteřině se mu vrátila síla do nohou a on couvl před sprškou roztráštěného skla. Láhev přeletěla pokojem, dopadla ke krbu a kobereček před ním vzplál.

Henry Winthrop se nepohnul, jen vyhledal jeho pohled z druhé strany stolu. Tvářil se zasmušile a lítostivě. „Já to nevěděl,“ řekl. „Přísahám, že jsem to nevěděl.“ Pak venku v noční tmě praskla pistole a Winthropova hlava sebou cukla dozadu, bezvládně se zhroutil na židli. Montrose vstal, odkopl vlastní židli a postavil se zády ke zdi u okna.

Šířící se oheň odřízl dveře do kuchyně a kouř z hořícího koberečku se vlnil u stropu. Montrose si přikryl pusou a nos kapesníkem. Chystal se skočit do plamenů, když tu najednou uviděl, jak žena a chlapec stojí bok po boku u krbu jako mrtvolky se zavřenýma očima a rukama složenýma na prsou.

Venku někdo znovu vypálil. Montrose se instinktivně přikrčil. Když se vzpamatoval, žena a chlapec byli pryč a na jejich místě, přímo v ohni stál mohutný muž hodně tmavé pleti. Měl

otevřené oči plné hořkého vzteku, který Montroseovi připomínal jeho vlastní.

„Otče?“ Montrose svěsil ruku s kapesníkem. „Tati?“

Ulysses Turner horečně pohyboval rty, ale všechna slova spolykaly plameny. Montrose se naklonil, pokoušel se je zachytit, ale žár ho držel zpátky, a tak tam jen bezmocně a nechápavě stál, zatímco se pokoj plnil kouřem a rámusem střel vypálených prostřáčky.

„Tati?“

Atticus sledoval tátovy stopy ve sněhu až dozadu k Narrowově domu, vyšel na verandu a opatrně překročil mezeru mezi prkny. Zadní dveře byly zatlučeny dvěma latkami, ale byly otevřené, takže se stačilo sehnout a mohl vejít.

„Tati?“ zavolal ve zničené kuchyni.

„Tady jsem.“

Část podlahy před vstupem do salonu se propadla a stejně tak i strop. Ve světle procházejícím škvírami v zatlučených oknech Atticus viděl na druhé straně pokoje otce, seděl na vratké židli, které chyběla zadní noha. Nakláněl se dopředu a v natažených rukou svíral nějaký balík.

„Tati? Jak ses sem dostal?“ Žádná odpověď. Atticus se vrátil do kuchyně a našel si cestu do salonu druhými dveřmi z haly. Zastavil se před otcem a viděl, že balík v jeho náruči je soubor zápisníků, srovnaných a převázaných silným provazem. Knihy byly pokryté popelem, ale provaz vypadal čistý a nový.

„Co to máš, tati? Je to –“

Montrose vstal a vratká židle odletěla dozadu. „*Nic*,“ podíval se prudce a naléhavě synovi do očí. „Nenašli jsme *nic*. Narrowovi jsou mrtví, jejich dům vypálený a my nenašli ani ň. Tohle řekneme Braithwhiteovi. A taky tomu sami *uvěříme*, takže když nám nakoukne do hlav, neuvidí nic jiného. Rozumíš mi? Posloucháš mě?“

„Jo, tati, chápu.“

„To bys *měl*.“ Montrose si unaveně povzdechl. Vnímal váhu každého ze svých černých roků... ale pořád aspoň vnímal. „Musíme pryč. Tohle je místo pro mrtvé a my sem nepatříme.“ Přitiskl si zápisníky na prsa. „Ještě ne.“

HORACE A ĎÁBELSKÁ PANENKA

Ten exemplář, jak West několikrát zaznamenal, měl úchvatný nervový systém.
H. P. Lovecraft, Herbert West – Reanimátor

„Ta ženská mluvila, jako by byla posedlá,“ vykládal Neville. „Jako v tom *Tajemným cestovateli*, když ten démon posedl holku toho archeologa, jak se jí změnil hlas. To bylo přesně jako tohle, až na to, že říkala takový slova, co se v rádiu nesmí říkat.“

Jeho děda Nelson na jihu v Biloxi slavil pětapadesát, vysvětlil. Rodina se mu chystala zatelefonovat a poblahopřát večer, až budou nižší sazby. Ale pak při večeři Nevilleova sestra rozbila sklenici a pořezala si nohu. Rodiče ji odvezli na pohotovost a Neville měl doma hlídat druhou sestru. Neville si vzal do hlavy, že dědečkovi zavolá sám, aby věděl, že na něj nezapomněli. Byla to hloupost – táta bude zuřit, že musí platit dva hovory, i když v nižší sazbě –, ale Neville ještě nikdy meziměstsky nevolal, a protože mu bylo čerstvě třináct, chtěl se pustit do dospělých věcí.

A tak zvedl telefon a nechal se spojit s operátorkou v Biloxi. Tady Neville Porter a chci spojit s panem Porterem, řekl Neville. Operátorka, podle hlasu stará běloška a nejspíš trochu nedoslýchavá, se optala: S jakým účastníkem chcete mluvit? S panem Porterem, opakoval Neville. Jeho *křestní* jméno, chtěla vědět operátorka. To je jedno, řekl jí Neville, je to soukromý dům. Je tam jenom jeden pan Porter.

A v tu chvíli se vynořil démon.

Ted' mě dobře poslouchej, ty zatracenej negříku, řekl. Jestli si myslíš, že budu říkat nějakými čmoudovi „pane“, tak si to pořádně rozmysli. Jak se jmenuje křestním? N-N-Nelson, vypravil ze sebe Neville. Démon se vysmál jeho koktání a donutil ho, aby se omluvil a oslovil ho „paní“, než hovor konečně spojil. To už se Nevilleovi s dědou ani nechtělo mluvit. Nechtělo se mu mluvit s nikým.

„Proč jsi to prostě nezavěsil?“ chtěl vědět Curtis. „Myslím tý babě, ne dědovi.“

„Nemohl jsem,“ vysvětloval Neville. „To by bylo neslušný.“

„Jo? Ona byla neslušná na tebe. A co by s tím nadělala, když je tisíc mil daleko?“

„Není tisíc mil od mého dědy. A co kdyby se vážně naštvála a domluvila se s jinejma operátorama tam u něj? Myslíš, že by mu ještě někdy spojili nějakej hovor?“

Curtis se vztekle napřimil. „To nemůžou!“

„Je to Mississippi, pitomče,“ poučil ho Neville. „Můžou udělat, co se jim zachce.“

Horace, který šel vedle nich, souhlasně přikývl. „Táta mi vykládal o jednom městě tam dole na jihu. Jeden rok tam černoši vedli kampaň, aby dostali lidi k volbám, a správa silnic zavřela všechny cesty mezi čtvrtí barevnejch a radnicí. Odříznout někomu telefon, to je proti tomu prd.“

„No, to já bych je zažaloval, kdyby mi ho odřízli,“ prohlásil Curtis, jehož otec byl právník věnující se vymáhání škod.

„Zažaloval?“ žasl Neville. „Myslíš, že bys mohl žalovat? Bože, co jsi za vola?“

„Vždycky můžeš žalovat!“ stál na svém Curtis.

„Ale ne v Mississippi, tam ne. Zákony tam nejsou pro barevný, tam dole ne... Žalovat!“ Neville znechuceně zavrtěl hlavou. „Za chvíli by ses houpal na telefonním stožáru.“

„Nemusíš to říkat tak spokojeně!“ řekl Curtis.

„Já nemluvím spokojeně, mluvím moudře,“ opravil ho Neville. „Moh bys to taky někdy

zkusit.“

V dálce teď viděli jasně žlutou markýzu, která označovala jejich cíl, White City Comics Emporium. Neville, který ještě pořád vrtěl hlavou a nevěřicně mumlal „Žalovat!“, přidal do kroku a pak se rozběhl, aby chlapce, ubírající se na svou obvyklou pouť po škole, dohnal.

Horace držel krok s Curtisem. „Nenech se od Nevillea otrávit,“ řekl. „Takový historiky slýchám od táty pořád a vím, že je to pravda, ale některý jsou tak šílený, že se mi ani nechce věřit... Znáš Joea Bartholomewa?“

„Piráta Joea?“ Curtis přikývl. „Jasan.“

„Víš, že když byl malej, přišel při bouračce o oko. A taky o mámu. A táta mi řekl, že paní Bartholomewová možná nemusela umřít, ale oni žili v Alabamě a nemocnice tam neošetřovala barevný. Museli volat sanitku z jiný nemocnice, asi tak o sedmdesát mil dál, a než přijela, bylo pozdě.“

„To jako fakt?“ žasl Curtis. „Teda, já vím, že všechno je segregovaný a tak, ale i když máš smrt na jazyku?“

„Na to jsem se táty taky ptal. Jako jestli aspoň *zkusili* zavolat do té bílý nemocnice, jestli by třeba výjimečně nepřijeli? Máma Piráta Joea byla učitelka ve škole, tak jsem si říkal, možná... Ale táta řek, že s Jimem Crowem to takhle nefunguje.“

„Čéče.“ Curtis si přešel po kabátu v místech, kde měl jizvu po slepém střevě. „Byls tam někdy?“

„Tam dole na jihu? Ne, nikdy.“

„To je teda divný. Když je tvůj fotr cestovní agent a tak.“

„Agent *bezpečnýho* cestování,“ připomněl mu Horace. „Já to zkoušel. Před pár rokama jel táta služebně do Atlanty a já chtěl jet s ním, ale máma to zakázala.“

„Asi měla strach, co by se stalo, kdybyste nabourali. Nebo kdybys dostal astmatickej záchvat.“

„Jednou se tam vypravím,“ sliboval si Horace. „Než se přestěhuju do New Yorku a začnu dělat v komiksech, chci vidět jih na vlastní oči. Můžeš jet se mnou, jestli chceš.“

„Potkat se s Jimem Crowem zblízka? Děkuju, nechci. To budu radši dřepět doma a zůstanu blbej.“

„Hej, hej, děcka!“

To chraplavé volání se ozvalo z obchodu se zatlučeným průčelím, který právě míjeli. V otevřených dveřích stál běloch a usmíval se. Měl na sobě pomačkaný oblek a na tváři strniště, vypadal jako zanedbaný byznysmen. „Chcete si vydělat prašule?“ zeptal se. „Pojďte sem jeden na chvilku a dostanete dolar.“

„Za co?“ chtěl vědět Curtis.

„Chci vám osahat hlavu.“

„Co?“ vykvikl Horace.

„Jenom sem některej pojd'te a já ho pohladím po kebuli.“ Muž natáhl pravou ruku, sevřenou do pěsti, a zatrásl s ní. Uslyšeli v ní chrastit kostky. „Pro štěstí.“

Neville, který je nakonec neopustil, je dohonil. „Buďte *moudří*,“ zasyčel a táhl Horace a Curtise pryč. „Nezastavujte se.“

„Ty fakt nejdeš dovnitř?“ nechápal Neville.

„Nemůžu,“ řekl Horace. „Slíbil jsem to tátovi.“

Skrz výklad obchodu s komiksy viděl, že se vrátil pan D'Angelo. Před týdnem, když sem Horace přišel s Reginaldem Oxbowem, byl pan D'Angelo nemocný a prodavač na záskok na ně

celou dobu, co byli v obchodě, upřeně zíral. A když pak přišli k pokladně zaplatit nákup, donutil je sundat kabáty, jestli nic neukradli.

Ten večer k nim přišel strýček a Horace se u večere zmínil, co prodavač udělal. Strýc Montrose se rozzuřil. „A ty sis od něj stejně ty komiksy koupil, i po tom, co ti provedl?“

„No jo.“ Horace se pokoušel vysvětlit, že tomuhle člověku obchod nepatří, takže si je vlastně *od něj* nekupoval. Ale strýc Montrose to nerozlišoval. Střelil po tátovi pohledem, který říkal: Co toho kluka učíš?

Takže teď měl obchod zapovězený, dokud si táta nenajde čas a nezajde sem a nepromluví si s panem D'Angelem o jeho zaměstnanci. Horace věděl, že by to mohlo být horší. Strýc Montrose mohl řeči vynechat a rovnou nastolit bojkot natrvalo.

„Kdybys mohl dovnitř,“ zeptal se ho Curtis, „co bys chtěl?“

Horace pokrčil rameny. „Myslel jsem třeba novýho *Superboye*.“

„To jsem si taky říkal,“ přikývl Curtis. „A ještě něco?“

„Hlavně jsem si to chtěl omrknout, víš, co došlo tenhle tejden.“

„Tak se na nás koukej přes výlohu. Když uvidím něco dobrýho, ukážu ti to.“

Neville s Curtisem šli dovnitř a Horace zůstal stát u výlohy a podupával, aby se zahřál. Nestál tam dlouho, za chvíli uslyšel, jak se někdo blíží zezadu. Napadlo ho, že by to mohl být ten člověk s kostkami, a zvedl si ruku k hlavě, aby se ochránil, ale když se obrátil, byli tam dva bílí muži, oba hladce oholení. Ten vlevo si rozhalil kabát a ukázal policejní odznak na vestě. „Horace Berry?“ zeptal se. „Jsem detektiv Noble a tohle je detektiv Burke. Máme na tebe pár otázek.“

Vzali ho do jídelny o kousek dál v ulici. Na číšnici jen blýskli policejními hvězdami, zatlačili Horace do boxu a usadili se kolem, detektiv Noble zleva a detektiv Burke zprava, tak blízko, že se nemohl pohnout, aby do některého nenarazil, ale pořád tak daleko, že musel neustále otáčet hlavu, aby viděl na toho, který mluví. Aby to bylo ještě horší, u pultu přímo naproti seděl host s doutníkem. Sotva si Horace všiml oblaku kouře nad jeho hlavou, cítil, jak se mu začínají svírat plíce. Věděl, že potřebuje dýchat pomalu a zůstat klidný, aby se vyhnul astmatickému záchvatu. Zrovna teď těžký úkol.

„Tak, Horaci,“ začal detektiv Noble. „Chtěli jsme si s tebou promluvit proto –“

„– že si myslíme, že bys nám mohl pomoci s vyšetřováním,“ dořekl detektiv Burke.

„Rádi bychom věděli, co nám řekneš o tomhle.“ Detektiv Noble před něj položil na stůl výtisk *Meziplanetárních dobrodružství Orithyii Blue*. „Poznáváš to?“

Horace vzal sešit. Jedenáctka, speciální vánoční číslo. Byla pokrčená a potřhaná a inkoust na obálce se rozmazal. Po zadní straně jako by přejela zablácená pneumatika.

„Našlo se to u jedné nehody,“ informoval ho detektiv Noble.

„Nehody! Nestalo se nic mámě?“

„Tvé mámě?“ řekl detektiv Burke. „Ta je v pořádku, pokud víme.“

„Proč se na ni ptáš?“ chtěl hned vědět detektiv Noble.

„Jenom tak,“ odušil Horace. Sklopil oči a předstíral, že si prohlíží stopu pneumatiky.

Detektiv Noble ho chytil dvěma prsty pod bradou a zvedl mu hlavu. „Horaci, poslouvej mě,“ pobídl ho. „Jistě nám nechceš lhát.“

„To přece neuděláš,“ přidal se k němu detektiv Burke. „Lhaní nemá budoucnost.“

„Svěřím ti malé tajemství,“ rozhodl se detektiv Noble. „Policajti – *chytří* policajti – to dělávají tak, že když se na něco ptají, často znají odpověď předem. Ale stejně se zeptají, protože chtějí vědět, jestli ten, s kým mluví, spolupracuje –“

„– nebo se je snaží podfouknout,“ dokončil detektiv Burke.

„Ty nás nechceš podfouknout, vid', že ne, Horaci?“ zeptal se detektiv Noble.

„Ne!“ vydechl Horace. „Ale já nevím... nevím, o co tady jde.“

„Nemusíš vědět, o co tu jde,“ řekl detektiv Burke. „Musíš nám jenom odpovědět na otázku.“

„Ale,“ pokračoval detektiv Noble mírnějším hlasem, „něco bychom ti možná mohli říct, abychom vykročili správnou nohou.“ Podíval se na svého parťáka. „Můžeme mu něco prozradit, ne?“

Detektiv Burke pokrčil rameny. „Něco málo možná jo.“

„Tak dobře.“ Detektiv Noble se obrátil zpátky k Horaceovi. „Jde o příbuzenstvo. Posledních pár měsíců jsme s detektivem Burkem prováděli střežení. Víš, co to je?“

„Pozorovali jste někoho?“

„Přesně tak. Muže jménem Caleb Braithwhite. Říká ti to jméno něco, Horaci?“

Horace zavrtěl hlavou. Uvědomoval si, že ho teď oba detektivové sledují tuze napjatě.

„Zkrátka,“ pokračoval detektiv Noble, „sledovali jsme pana Braithwhitea a lidi, se kterými se stýká. Lidi jako tvého bratrance Atticuse a strýce Montrose a tátu.“

„Mýho tátu? Co –“

„A protože to rádi děláme pořádně,“ pokračoval detektiv, „sledovali jsme i lidi, kteří by se *mohli* stýkat s panem Braithwhiteem, i když jsme je nikdy neviděli společně. Tvoje máma patří do této kategorie. Takže to je první věc.“

„A druhá,“ chopil se slova detektiv Burke, „je ta nehoda...“

„Došlo ke střelbě,“ upřesnil detektiv Noble. „Ale s komplikacemi.“

„Jo, divnými komplikacemi. Tři lidé mrtví, dva další se pohřešují a na místě zůstaly stopy nejméně jedné další osoby, která odtamtud utekla. A tohle –“ poklepal prstem na komiks, „– se našlo na zemi poblíž obětí.“

„Jenže se to stalo ve Wisconsinu, mimo naše působišť,“ vysvětloval detektiv Noble. „Ale ti, co to vyšetřují, se kamarádí s naším šéfem a rádi si vyměňují službičky a informace, takže mu ukázali tenhle komiks, ze kterého nebyli moudří.“

„Normálně bychom to taky nechápali,“ řekl detektiv Burke. „Ale tady nastává ta věc s příbuzenstvem...“

„Orithyia Blue, to není běžné jméno,“ chopil se slova detektiv Noble. „Orithyia byla královnou Amazonek. Ale ne moc známou. Jediná Amazonka, kterou v dnešní době lidé znají, je Wonder Woman. A pokud znají nějakou královnou Amazonek, je to nejspíš matka Wonder Woman. Jakže se jenom jmenovala?“

„Hippolyte,“ doplnil detektiv Burke.

„Správně. Hippolyte, s e na konci. Ale dá se to vyslovit i s a.“

„Orithyia Blue,“ řekl detektiv Burke. „Hippolyta Berryová. Zajímavá podobnost.“

„A je to ještě zajímavější,“ usmál se detektiv Noble, „když víš, stejně jako my, že tvá matka bývala Hippolyta Greenová.“

„Blue a Green.“ Detektiv Burke se zašklebil. „Dvě barevné ženy.“

„A taky víme, že tvá matka hodně cestuje,“ vykládal detektiv Noble, „a víme, že v noci jednadvacátého prosince byla mimo město, což bylo zrovna tehdy, když se stala ta věc ve Wisconsinu. Nenapadlo by nás, že je fanyнка komiksů, ale pak nám tvá učitelka, paní Freemanová, řekla –“

„Vy jste mluvili s paní Freemanovou?“

„Jak jsem řekl, jsme puntičkáři. Paní Freemanová nám řekla, že jsi hotový umělec. Takže

vidíš, kam nás to přivádí,“ uzavřel to detektiv Noble. „A teď, když jsme ti to všechno vyklopili, Horaci, je načase, abys nám to oplatil. Tohle je tvoje práce, že?“

Nemělo smysl zapírat. „Ano, pane.“

„Dal jsi to mámě, než odjela na cestu?“

Horace přikývl.

„Víš, kam jela?“

„Do Minneapolisu.“

„Takže mohla projíždět Wisconsinem.“

„Asi jo.“

„A co se stalo?“

„Nevím.“ A když se k němu detektiv Burke najednou naklonil, opakoval: „Já nevím!“

„Něco ale víš,“ přimhouřil oči detektiv Burke.

„Říkala... říkala, že ho ztratila!“

„Kdy?“

„Když se vracela,“ odpověděl Horace. „O Vánocích. Zeptala se mě, jestli jsem ten sešit vzal z auta, a já řekl, že ne, a ona, že ho musela ztratit. Trápilo ji to.“ Sotva to z něj vypadlo, hned toho zalitoval. „Ale ona by nikdy...“

„Nikdy by co?“

„Neudělala nic špatného!“

„Možná ne sama od sebe,“ mínil detektiv Noble. „Ale pokud ji pan Braithwhite požádal, aby pro něj něco udělala –“

„Já neznám žádného pana Braithwhitea! Já –“

„Uklidni se, Horaci, my ti věříme. Ale sám vidíš, že teď máme problém. Detektiv Burke a já potřebujeme odpovědi. Mohli bychom se prostě zeptat přímo tvé mámy, ale pokud pracuje pro pana Braithwhitea, možná by s námi nechtěla mluvit –“

„A to by všechno zhoršilo,“ mračil se detektiv Burke. „A brzy.“

„Uděláme, co musíme udělat,“ řekl detektiv Noble. „Ale já si myslím, že by sis třeba mohl s mámou promluvit místo nás. Udělej to nenápadně. Zeptej se jí, jestli nenašla ten ztracený komiks, a pak ji zkus rozpovídat o té cestě do Minneapolisu.“

„A až zjistíš, co se dá,“ dodal detektiv Burke, „jen tak náhodou zmiň jméno pana Braithwhitea. Třeba řekni, že jsi o něm slyšel mluvit tátu. Uvidíš, jak zareaguje.“

„A pak přijdeš za námi,“ zakončil to detektiv Noble. „A všechno nám řekneš. Co ty na to, Horaci? Myslíš, že bys to mohl udělat?“

Moc se mu chtělo říct, že ne. Kromě toho, že nechtěl zradit máminu důvěru, vycítil, že je to všechno divadýlko a že se detektivové už rozhodli, co udělají. A pokud mají v plánu ublížit Horaceově mámě, nic, co udělá nebo neudělá, na tom nic nezmění. Takže by měl odmítnout a hrdinsky nést následky. Ale na to nebyl dost statečný a jenom představa, že by odmítl, mu spustila další varovné křeče v plicích.

„Můžu to zkusit,“ vyrazil ze sebe pisklavě. „Si s ní promluvit.“

Detektiv Noble se zatvářil smutně. „Ach, Horaci. Zklamal jsi mě.“

„Varovali jsme tě, ať nám nelžeš, Horaci,“ zasmušil se detektiv Burke.

„Já nelžu!“ vyhrkl Horace. „Promluvim si s mámou. Já –“ Ale nedořekl a rozkašlal se. Host s doutníkem vstal od pultu, blížil se k boxu a tlačil před sebou silný pach kouře.

„Takže?“ zeptal se.

„Promiňte, kapitáne Lancastere,“ řekl mu detektiv Noble. „Podle mě s námi Horace nechce

hrát.“

„Myslí si, že to bude jenom předstírat,“ oznámil detektiv Burke. „Ošidí nás, abychom ho pustili, a pak se rozběhne domů varovat mámu a tátu.“

„No tak dobře,“ rozhodl kapitán Lancaster. „Uděláme to jinak.“ Popotáhl z doutníku, a když se špička rozhořela, ucítil Horace, jak mu začalo cukat levé oko. „Postavte ho,“ nařídil kapitán.

Detektivové popadli Horace pod pažemi, vytáhli ho ze sedadla a přes stůl. Kopal a pokoušel se křičet, ale plíce nenabíraly vzduch, a pak, když ho složili na podlahu před boxem, poznal, že je to stejně jedno. Číšnice a všichni ostatní hosté zmizeli. Zůstal sám s detektivy, kapitánem a hořícím koncem doutníku.

Horace máchal hlavou, až se mu motala, chtěl ze sebe udělat pohyblivý cíl, ale Lancaster ho nemínil oslepit. Podržel si doutník v pravé ruce a mohutně si odplivl do levé. Vrazil si doutník zpátky mezi zuby, spojil ruce a rychle je promnul. Horace ztuhl, když viděl, jak kapitánovi vychází mezi dlaněmi něco jako pára.

Pak nařídil: „Držte mu hlavu pevně,“ a Horace se začal zase bránit. Ale detektiv Burke mu zaryl prsty zezadu do lebky a kapitán natáhl horké poplivané ruce a masíroval mu hlavu, jako by si umínil vytrít z ní poslední kousek štěstí.

Tu noc se mu zdálo o hlavách.

Byl to starý sen. Když bylo Horaceovi sedm, jel se strýčkem do jednoho skladu v Gary v Indianě. Bylo to obrovské vetešnictví, specializované na průmyslové zařízení z druhé ruky, a Montroseovi šéfové ho tam poslali podívat se po použitém tiskařském lisu.

Zatímco strýc Montrose jednal, Horace zkoumal výběr náhradních strojních součástek. Větší kusy ležely volně na policích nebo na zemi, menší v dřevěných bednách. I ty bedny byly použité a na některých zůstaly štítky výrobků, které původně obsahovaly. Jak tak Horace bloumal, začínal si vymýšlet příběh o prodejně výživy pro roboty, o „kovopotravinách“, kde by se prodával salát z listů větráků a ovoce z vakuových trubek.

Ve stínu vzadu v nízké polici zahlédl bednu označenou GEORGIJSKÉ NEGŘÍ HLAVY s obrázkem pihovatého černošského chlapce s předkusem. Někdo zřejmě považoval za vtipné utrhnout část štítku s chlapcovým tělem, takže zůstala jenom usmívající se hlava a slaměný klobouk se širokou střechou.

Bílý muž, který něco hledal ve stejné řadě polic, si všiml, že Horace zírá na bedničku. „To jsou vodní melouny,“ poučil ho. „Malé, asi jako tvoje šiška. S tmavými pruhy a chlupy u stvolu. Proto se tomu říká negří hlavy. Dají se jíst i se semínky.“

Po cestě domů Horace usnul v autě a zdálo se mu, že je v oddělení ovoce a zeleniny velkého supermarketu a kouká do vitríny, kde jsou v úhledné pyramidě naskládané hlavy černých kluků.

Samotné ty hlavy ani nebyly tak děsivé. Nebyly to *useknuté* hlavy, jen jim prostě chyběla těla. Byly živé a nezdálo se, že trpí. Většina vypadala, že se nudí, nebo spala. Strašidelné na tom bylo to, že to nikomu ze zákazníků v obchodě nepřipadalo ani trochu divné. Tlačili vozíky kolem vitríny a ani se tam nepodívali, a pokud ano, hleděli na hlavy bez zájmu, jako by to vážně nebylo nic než hromada melounů. Horace se pokoušel promluvit, že tohle jsou přece *klukovské hlavy*. Ale zároveň se bál na sebe upozornit, věděl, že by se pak stalo něco strašného.

Ten sen se mu od té doby mnohokrát vrátil, obyčejně tehdy, když měl z něčeho strach. V posledních verzích bývala často ve vitríně i jeho hlava.

Tentokrát mu zůstala na ramenou, ale z hromady na něj hleděly tváře Nevillea, Curtise a Reggieho, syna reverenda Oxbowa.

Bylo po zavírací hodině. Světla supermarketu se ztlumila a nebyli tam žádní zákazníci, což ještě nikdy dřív nebylo. Nervózně se díval dozadu do obchodu. Něco se tam pohybovalo a kradmo šelestilo ve stínech. Ať to bylo cokoliv, tušil, že se s tím nechce setkat tvář v tvář. Potřeboval se dostat pryč.

Ale když se podíval do přední části obchodu, nebyl tam žádný východ, jenom řada neprůhledných, mléčně bílých oken. Ve světle zvenku se za sklem rýsovaly siluety dvou mužů. Detektivové Burke a Noble čekali na parkovišti. Kdyby rozbil sklo a chtěl utéct, chytí ho.

Jenom se pořádně rozběhnout, říkal si Horace. Proskočit a běžet dál, to jistě nečekají. Zacouval a chystal se vyrazit, když ho něco přimělo znovu pohlédnout na ty hlavy. Neville a Curtis a Reggie na něj prosebně hleděli. Neopouštěj nás, říkaly ty obličej. Nenechávej nás tu.

Ta věc zezadu obchodu se blížila, cupitala uličkou k oddělení ovoce a zeleniny. Horace horečně pátral po něčem, v čem by hlavy odnesl. Na nízké polici pod pultem prohýbajícím se broskvemi uviděl proutěný koš. Ale když se ho pokusil vzít, ucukl mu z dosahu. Sehnul se a naklonil se dopředu, tvář přitiskl na pult, rukama naslepo hmatl v polici.

Světla zhasla. Něco se nad ním pohnulo a na rameno mu spadla shnilá, mazlavá broskev a rozpadla se. Horace znechuceně vyjekl a hrabal se dozadu, aby unikl lavině broskví, která následovala. Zvedl ruce, snažil se chránit, čekal, že na něj ze tmy něco slétne. Pak si uvědomil, že mu rameno tíží něco víc než jen pozůstatky puklé broskve – tížila ho *obě* ramena. Zezadu se natáhly silné ruce, přikryly mu uši a pevně je sevřely. A zakroutily. Horace ječel, až se probudil, ale teprve potom, co mu ty ruce otočily hlavu úplně dokola, škusby a utrhyly mu ji od těla tak hladce, jako když se od stonku odděluje zralý plod.

Když přišel na snídani, rodiče se hádali. Horaceova máma se rozhodla na poslední chvíli odjet na víkend do New Yorku navštívit matku. Ale Horaceův táta počítal s tím, že zastoupí Victora Franklina v cestovní kanceláři na Grand Boulevardu, protože Victor byl ve Filadelfii na sestřině svatbě.

Normálně by se do toho Horace nepletl. Ale jestli má máma odjet z města sama – a znělo to, že je rozhodnutá –, musí ji varovat, že po ní jde policie.

Pokoušel se jí to říct už včera. Jakmile ho detektivové pustili, rozběhl se přímo domů. Kůži na hlavě měl jako v ohni, jako by kapitánovy sliny obsahovaly kyselinu z baterie, a sotva se dostal domů, strčil hlavu pod kohoutek studené vody. Pálení pominulo, ale zůstalo svědění, na které nestačila ani hromada mýdla a vody.

Svědění na hlavě doprovázelo svědění v krku a v plicích. Jak zjistil během večera, při každém pokusu říct mámě nebo tátovi o setkání s policií se to svědění zhoršilo. Dostal ze sebe nanejvýš pár slov a hned se rozkašlal. Čím víc se pokoušel mluvit, tím hůř kašlal, až si připadal jako kočka, která ze sebe dává klubíčko chlupů.

Doufal, že ho spánek vyléčí. Ale svědění naopak zesílilo, stačilo už jen *pomyslet* na to, že něco řekne, a začalo to.

„Nechápu, proč bych to měla být já,“ říkala právě máma. „Nemůžeš tam poslat Atticuse?“

„Atticus se vrátí z Michiganu až zítra ráno,“ namítl otec, „a řekl bych, že se bude chtít po cestě vyspat.“

Kašel.

„No a co Quincy?“

„Toho potřebuju v kanceláři v Douglasu. Co kdybys prostě počkala, až se Victor v úterý vrátí, a jela za matkou potom?“

„Příští týden se má zhoršit počasí, a když přijde bouře, nepojedu nikam.“

Kašel, kašel. Horace sáhl po sklenici.

„Georgi,“ řekla matka. „Já prostě potřebuju vyrazit na cestu. Víš, jak to se mnou je. Poslední dobou se tu cítím uvězněná.“

„Rozhodně něco cítíš, a ne jenom poslední dobou,“ odsekl otec. „Je něco, co jsi mi ne—“

Horace se prudce rozkašlal a rozprskl mléko po celém talíři míchaných vajíček a dost i po stole.

„Dobrý bože,“ lekla se matka.

„Horaci,“ zpozorněl otec. „Jsi v pořádku?“

Ne, nebyl. Ale začínalo mu docházet, že se s tím nedokáže svěřit.

Horace patřil do jedné ze střídajících se směn chlapců, kteří po škole vyřizovali donášky z potravinářského obchodu Rolla Danvera na rohu. Pracoval třikrát nebo čtyřikrát týdně a vydělal si rovný niklák za každou donášku plus to, co dostal na dýšku. Obvyčně si rád pospíšil a urval první odpolední štaci, ale dneska nechal kluky jít napřed, aby mohl dodělat projekt, který začal ve třídě. Rodiče se dopracovali ke kompromisu: matka zůstane v kanceláři na Grand Boulevardu dneska a zítra, do New Yorku odjede zítra večer a na pondělí si táta někoho sežene. Mezitím Horace, který se snažil mámu nějak varovat a neříct to nahlas, napadlo zakódovat vzkaz do komiksu. Nejspíš by bylo rozumnější napsat to přímo, ale Horace byl zvyklý komunikovat takhle.

Neměl čas nakreslit celý sešit, a tak se spokojil s jednostránkovou ilustrací. Orithyia Blue byla vpředu uprostřed, plula otevřeným vesmírem, rozptýlená vlastními myšlenkami, dosud nevyplněnými v bublině vedle hlavy. Hned za ní byli jasně vidět dva ničemní lovci lidí, stačilo by, aby se podívala do zpětného zrcátka. Na jejich obličejích si dal Horace obzvlášť záležet.

Kresba byla hotová. Ještě musel vymyslet, co budou ti dva říkat – a co si myslí Orithyia. Seděl v malé zadní komoře obchodu, skicák na kolenou, a pokoušel se vymyslet správná slova, což pro něj byl odjakživa oříšek. Hlava ho dál svědila a ztěžovala mu soustředění. Horečně se poškrábal, aby se mu na pár vteřin ulevilo, a přiložil špičku tužky k bublině lovce lidí Noblea.

Horaci.

Vzhlédl, myslel si, že ho oslovil Rollo. Ale ten byl vpředu u pultu, telefonoval s nějakým zákazníkem a nikdo jiný v obchodě zrovna nebyl. Horace sklopil pohled zpátky ke skicáku.

A zase vzhlédl. Tentokrát to nebyl zvuk, ale pocit – nepříjemný dojem, že na něj někdo hledí.

Na polici vysoko naproti němu byly hadry, kartáče a spousta čisticích prostředků včetně plechovky leštěnky na kov, kterou Rollo cídil pokladnu. Plechovka byla ozdobena obrázkem černošského sluhy, menšího příbuzného strýčka Bena z obalů rýže a tety Jemimy ze sirupů, kterému Horace říkal bratránek Otis. Na Otisovi bylo něco *špatně*, měl ve tváři něco zlověstného, což Horaceovi napovídalo, že za tím podlézavým úsměvem kuje pikle, jak skoncuje s rodinou, které právě leští stříbrné nádoby. Horace použil skicu Otise coby základ pro Iaga, vražedného androidního pikolíka v devátém díle o Orithyii Blue.

Dneska to vypadalo, že má Otis v očích kousek víc života, a jeho pohled, obvyčně upřený na nablýskanou konvici v rukou, směřoval ven, takže tíha jeho rozšklebené zloby padla na Horace.

Absurdní. Ale jakmile se ta myšlenka uhnízdila Horaceovi v hlavě, už se jí nezbavil: Otis na něj zírá.

Obrátil židli a zastrčil ji opěradlem pod převislou polici. Znovu si položil skicák na klín

a pokusil se zas soustředit.

Zrovna dostal nápad a dotkl se tužkou papíru, když uslyšel tiché škrábání na polici nad sebou. Na skicák se snesl pramínek prachu a potřísnil stránku. Horace hleděl na ta smítka a hlava ho svědila imaginárními prachovými roztoči. Pak se škrábání ozvalo znovu, hlasitěji. Horace zaklonil hlavu, zvedl ruku, zaclonil si oči a do prsou ho praštila láhev čističe odpadů.

Vyskočil ze židle, pustil skicák a tužku na zem a přitiskl se ke zdi vzadu. Plechovka bratránka Otise zůstala na polici přesně tam, kde byla – ale Otisův škleb byl ještě širší, jako by chtěl říct: Co to do tebe vjelo, kluku?

„Horaci!“ zavolal Rollo. „Jsi na řadě!“

Venku v chladu se svědění na hlavě proměnilo v mrazivé brnění, které mu vysílalo do těla vlny neomezené paranoie. Jak Horace vlekl koš s dodávkou po ulicích, zbarvených dorůžova zapadajícím zimním sluncem, zjistil, že se jeho úzkost soustředí na nejrůznější objekty, třeba na houpačku na hřišti, jejíž prodlužující se stín připomínal stín vychrtlého bezhlavého obra.

Rollo mu dal k vyřízení čtyři dodávky, poslední byla pro paní Vandenhoekovou, devadesátiletou Holanďanku, která bydlela ve Washington Parku už od doby, kdy to ještě bývala převážně bílá čtvrť. Žila sama v domě obklopeném cihlovými činžáky. Přinášet jí zboží znamenalo cvičení v trpělivosti. Většinu času zřejmě trávila v patře, a když člověk zazvonil, vytáhla okno a vyhlédla. Nic neřekla, jen podezíravě zamžourala ven, jako krátkozraký obránce hradu, který se rozhoduje, jestli spustit padací most.

Nakonec sešla dolů a odemkla asi tak půltucet závor na předních dveřích. Při první výpravě dolů si s sebou nikdy nevezla peníze, a za žádného počasí nepustila poslíčka do domu. Místo toho ho nechala čekat venku, odnesla si potraviny a vypravila se na nějaké zastrčené místo, kde si schovávala peníze (Horace si představoval podzemní trezor, tři nebo čtyři patra pod zemí, hlídáný holandskými trolly). Poté co měl člověk dost času popřemýšlet si o ubíhajícím mládí, se vrátila ke dveřím, tentokrát je otevřela jen na řetěz a podala poslíčkovi to, co dlužila za nákup, plus desetcent spropitného.

Horace si dnes uvědomoval rychle se blížící západ slunce, a tak porušil protokol a zeptal se paní Vandenhoekové, jestli jí nemá nákup zanést dovnitř. Odměnila ho svým typickým švidravým pohledem, jako by se nabízel, že zajde dál a podřízne jí krk, a pak udělala to co vždycky. Zatímco se štrachala do trezoru, položil Horace koš na zem, nervózně se otáčel a škrábal se na hlavě. Jeho úzkost si brzy našla nový cíl, na který se mohla zaměřit: vánoční výzdobu paní Vandenhoekové.

Ta výzdoba se na její předzahrádce objevovala koncem listopadu a zůstávala tam celou zimu. Sestávala z dřevěných jesliček, pokřivených časem a počasím, a po kolena vysoké sošky holandského Santy, Sinterklaase, který jel na bílém koni a měl podobný klobouk jako papež. Mezi Sinterklaasem a jesličkami stála druhá soška, která by se dala splést s postavíčkou černého žokeje, navlečeného do renesančního úboru. To byl Černý Petr, skřítek tmavé pleti, který dělal pro Sinterklaase špinavou práci, slídil a trestal zlobivé děti.

Horace se o Černém Petrovi nedozvěděl od paní Vandenhoekové, ale od Rolla, který sloužil ve druhé světové a po ní cestoval po Evropě. V prosinci 1945 byl v Amsterdamu a jednou ráno se probudil a zjistil, že se ulice hemží lidmi nalíčenými načerno. „Jezdili ve vojenských džípech,“ líčil Rollo, „takže to vypadalo, jako by tam vtrhla armáda minstrelské show.“

Černý Petr paní Vandenhoekové vypadal jako skutečný černochoch, ne zpěvák z minstreleu nalíčený korkem, ale zároveň, jak si teď Horace všiml, hodně připomínal bratránka Otise, aspoň

očima a pusou. Chvilí se marně snažil si té podobnosti nevšimat a pak se radši posunul, až měl výhled zakrytý hlavou Sinterklaasova koně.

Uplynula minuta. Horace podupával a dýchal si do rukou a škrábal se na hlavě a v duchu paní Vandenhoekovou popoháněl.

Pak na sobě zase ucítil pohled. Podíval se na vánoční výzdobu a viděl, že Černý Petr popošel zpoza koně. Horace si namlouval, že to *on sám* se pohnul, ale problém byl v tom, že Petr se nejenom posunul, ale i *otočil*, takže místo aby hleděl do ulice jako normálně, teď zíral – a šklebil se – přímo na Horace.

Ozval se klakson a Horace odhlédl. Bylo to jenom na vteřinku, ale když se vrátil pohledem, Černý Petr už tam nebyl.

Svědění na hlavě se rozšířilo, kradlo se mu dolů po zádech. Začal se obracet, ale za kotník se mu zaháklo něco, co hodně připomínalo malou nožku. Svalil se na záda na pěšině k domu a vyjekl. Dveře se rozletěly, stála v nich paní Vandenhoeková, vztekle šilhala, v pevně zatáaté pěsti svírala peníze za nákup a desetcent dýška, který, jak Horace tušil, dneska nedostane.

Co se týkalo Černého Petra, ten byl zpátky vedle Sinterklaase a tvářil se jako učiněné neviňátko, až na náznak šklebu, který viděl jenom Horace.

V sobotu přinesli Curtis a Neville do kostela ďábelskou panenku.

Kostel Mount Zion býval synagoga, než se změnilo obyvatelstvo, a předtím to byl shromažďovací prostor pro nějakou asketickou sektu bílých protestantů. Budova neměla věž, ale měla podkroví, přístupné po příkrém úzkém schodišti za oltářem. Kvůli nízkému stropu se nehodilo pro nic jiného než na skladování, takže bylo celé roky opuštěné, dokud Reggie Oxbow tátu nepřemluvil, aby mu tam dovolil udělat klubovnu.

To podkroví bylo Reggieho osobním panstvím, ale jeho vláda nebyla zadarmo. Čekalo se, že dohlédne na mladší sestru June, které všichni říkali Štěnice. Štěnice a její kamarádky dostaly přidělenou malou část prostoru u schodů, zbytek byl vyhrazen jen a pouze Reggiemu a jeho kamarádům.

Hráli tam nahoře spoustu her. Paní Oxbowová měla v suterénu kostela obchod pro charitu a Reggie se Štěnicí měli právo si jako první vybrat ze všech darovaných hraček. Reggie si nashromáždil úchvatnou sbírku použitých stolních her. Chlapci si vymýšleli i další a vybírali k tomu figurky z Monopolů, které měli navíc.

Posledních pár týdnů byli posedlí hrou, kterou nazvali Kreeg. Byla to zkratka pro *Das Kriegsspiel*, válečnou hru. Horace našel návod v krabici cizojazyčných knih v knihkupectví Thurbera Langa. Text byl v němčině, ale z obrázků vydedukoval, že jsou to pravidla k přehrávání Napoleonových tažení s kostkami a vojáčky.

Přemluvil Rolla, který z války ještě uměl trochu německy, aby jim s překladem pomohl. Pravidla pak přinesl Reggiemu. Toho to zpočátku moc nenadchlo, prohlásil vážně, že ho nebaví hrát si na Napoleona. Pro věc ho získal až Curtis, kterého napadlo, že můžou zachovat pravidla a změnit téma hry. A tak se koně a lodě z Evropy změnili na osminohé thoaty a letouny Barsoomu, kontinentální síly se staly různými marťanskými rasami a zrodil se Kreeg. V první hře Rudí Marťané pod vedením Johna Cartera bránili dvojměsta Menší a Větší Helium proti spojeným silám Zelených, Žlutých a Černých Marťanů. Byla to nevyrovnaná bitva, ale zároveň i velké nadšení, zvláště pro Reggieho, jehož Zelení Marťané byli hlavní silou v drtivém vítězství nad Nevilleovými Rudými.

Tu sobotu, když Reggie s Horacem vylezli po schodech do podkroví, objevili Nevillea

a Curtise nad posledními tahy nového scénáře. Na kartonových krabicích, které představovaly krajinu Marsu, byly rozestaveny spojené síly plastových vojáků, hrací autíčka, šachové figurky a žetony z Monopolů a Parcheesi. Obvykle by se rozdělily do svou soupeřících bojových skupin, ale dneska se sjednotily proti jedinému nepříteli, ošklivé černé panence, kterou Horace nikdy předtím neviděl.

„Co to má sakra bejt?“ podivil se Reggie.

Za ním vzhledla Štěnice od hry Hadi a žebříky a vážně pronesla: „Je to *d'ábel*.“

Podle krabice, v níž dorazila (a na které teď stála jako socha na podstavci s roztaženými prsty na nohou), to byla Plně pohyblivá d'ábelská figurka afrického Pygmeje. Trpasličí šaman, osmnáct palců vysoký, z čehož nejmíň třetinu dělala přerostlá hlava. Vlasy měl spletené do krátkých copánků zatížených úlomky kostí a další, velká kost mu trčela z nosu. Oči se ztrácely pod huňatým obočím, pusa se silnými rty se otvírala v zubatém šklebu a plazila jasně rudý jazyk. Holé paže a hrud' pokrývaly rituální kmenové jizvy. Na řemínku kolem krku panence visela miniaturní lebka a další byla na vršku hole, kterou třímala. A jako kapesní hodinky jí od opasku sukénky z trávy visela drobná scvrklá hlava.

Bylo to tak odporné, až to bylo legrační, ale po setmění by to možná taková švanda nebyla. Jakmile to Horace uviděl, jeho první myšlenka byla, jaké by to asi bylo najít tuhle panenku pod vlastní postelí nebo ve skříni. To by ho asi smích přešel.

„Není to paráda?“ radoval se Neville. „Vytáhl jsem ji z popelnice za krámem charity u našeho domu. Nestála mě ani floka.“

„Na co jsi ji nosil *sem*?“ zeptal se Reggie. „Zapomněl jsi, že je to chrám boží?“

Neville protočil oči. „Kostel je *dole*.“

„Kromě toho,“ dodal Curtis, „tohle není opravdovský d'ábel. Je to robot.“

„Ale?“

„Robot,“ pokračoval Neville, „postavený Rasem Thavasem,“ – šíleným mart'anským vědcem –, „aby zmátl Zelené Mart'any. Je vyrobený tak, aby vypadal jako obří mart'anský kmenový duch, ale Tars Tarkas zjistí, že je to stroj, a přiměje Johna Cartera, aby shromáždil všechny Mart'any k boji proti němu.“

„Má tři sta padesát bojových bodů,“ vysvětlil Curtis. „Takže je fakt těžký ho zabít. A má všechny možný speciální zbraně –“

„– jako třeba že vysílá z očí paprsky rozpadu,“ doplnil Neville. „A ovládá vražedný dusot.“

„Co to melete?“ nechápal Reggie.

„Je to bitva,“ vysvětloval Curtis. „Nová. Vymysleli jsme ji.“

„Ne, ne, ne... Dneska nehrajem žádnou novou bitvu, a už vůbec ne s panenkou od čerta. Hrajeme Obklíčení Helia.“

„To už jsme hráli. Asi tak milionkrát.“

„Jo, protože je to sranda.“

„Možná pro tebe,“ odfrkl si Neville. „Mě už to neba.“

„Jo, Reggie,“ přidal se Curtis. „Zkusíme dneska tohle. Bude to fajn, uvidíš.“

„Ne. Ani nápad.“ Reggie vkročil do bitevního pole a rozmetl mart'anskou pěchotu vlastním vraženým dusotem. „Nachystáme to na Helium. A dej ten d'ábelskej krám pryč.“

„E-ee,“ zafuněl Neville a už do sebe s Reggieem bušili a ječeli a Curtis se je snažil roztrhnout. Normálně by se do toho vložil i Horace, ale dnes ne. Musel se dívat na panenku.

Neville strčil do její krabice a postavička se zakymácela a málem spadla. Jenomže nespadla, *zadržela se*, kotníky a kolena pod trávovou sukénkou se napjaly a udržely rovnováhu. Zatímco

na sebe kluci křičeli, panenka otočila velkou hlavu dozadu a zabodla se pohledem Nevilleovi do zad, zvedla šamanskou hůl, jako by ho chtěla začarovat.

„Hej, lidi,“ pokusil se Horace říct, „ta panenka se *hejbá*,“ ale vyšlo z něj jen sípání beze slov. Panenka ho ale slyšela a otočila hlavu zpátky. Upřela na něj oči a jemu se zdálo, že jí kolem nich tančí hvězdy, snad předzvěst náporu paprsků rozpadu. A pak ho zase začala pálit hlava, hůř než dřív, a plíce mu taky hořely.

Curtis si první všiml, jak zoufale lapá po dechu. „Horaci?“ řekl. Horace se chytil střešního trámu nad hlavou a druhou rukou se pokusil ukázat, myslel si: Koukejte, koukejte, *koukejte na tu panenku*... Ale nikdo z nich se nepodíval, snad kromě Štěnice. Měl pocit, že ji slyšel zalapat po dechu, než omdlel.

Pak d'ábelská panenka zašermovala šamanskou holí a v očích se jí zablesklo. Horace obrátil oči v sloup, zhroutil se a rozdrtil pod sebou celou armádu.

Probudil se na lůžku v nemocnici. Za oknem byla tma a v pokoji svítila lampička na stolku u postele. Horace nejprve viděl jen setmělý strop nad sebou a dostal strach, že se zase ocitl v tom supermarketu s hlavami. Posadil se a lapal po dechu.

„Klid,“ ozval se táta. Naklonil se k němu ze židle u postele a stiskl mu rameno. „Jak ti je?“

„Divně.“ Plíce ho bolely, ale sáhl si na temeno hlavy, jako by pravá příčina bolesti byla tam. „Co se stalo?“

„Dusil ses a málem jsi přestal dýchat,“ vysvětloval George. „Reverend Oxbow se rozhodl, že nebude čekat na sanitku. Naložil tě do auta a přivezl na pohotovost dvakrát rychleji.“

Horace přikývl, teď už se mu začínaly vracet záblesky vzpomínek: jak ho v polovědomí nesou chladem, sklánějí se nad ním ustarané obličejy, jehla se noří do paže a na tvář se snáší maska. Pak si vzpomněl na d'ábelskou panenku.

„Horaci?“ řekl otec, poplašený jeho výrazem. „Horaci, není ti nic?“ Natáhl se po bzučáku, aby přivolal sestru.

„Nic mi není! Promiň... já jenom... to nic.“

„Vážně?“

Horace se přinutil přikývnout. „Kde je máma?“

„Na cestě do New Yorku.“

„Už?“ Začínal být zase nervózní. „Já myslel, že jede až večer.“

„To taky měla. Ale ráno jsme měli další diskusi o tom, jestli musí být kancelář na Grand Boulevardu *vážně* dneska otevřená... Byla pryč asi hodinu, když mi reverend zavolał.“

„Vzala si s sebou ten obrázek, co jsem jí namaloval?“

„To nevím. Nedíval jsem se, jak se balila.“

„Měli bysme jít domů,“ naléhal Horace. „Kdyby zavolala.“

„Tak pr!“ George zas položil synovi ruku na rameno. „Doktor chce, abys tu zůstal přes noc, jen pro jistotu.“

„Ale jestli nám máma bude volat...“

„Dneska večer volat nebude. Znáš ji: teprve když *volá*, máš si dělat starosti. Zkontroluje nás až zítra, a to už budeš doma.“

Někdo proběhl po chodbě kolem. Horace otočil hlavu za tím zvukem. „Zůstaneš tu dneska se mnou, že jo?“

„Jo, jasně... Horaci? Vážně jsi v pořádku?“

„Jsem,“ přisvědčil Horace a dál hleděl do chodby. „Jsem jenom unavený.“

Ráno šel domů. Curtis a Neville ho po kostele přišli navštívit. Přinesli pohlednici s přáním brzkého uzdravení od Oxbowových a pytlík zázvorových sušenek paní Oxbowové. „Reggie by taky rád přišel,“ hlásil Curtis, „ale má zaracha.“

„Za co?“ chtěl vědět Horace.

„Praštil Štěnici a srazil ji ze schodů,“ vykládal Neville. „Nic se jí nestalo, akorát je trochu potlučená, ale reverend se naštvál.“

„Proč to Reggie udělal?“

„Protože zdemolovala klubovnu,“ vysvětloval Curtis. „Neville a já jsme to viděli. Je to jasný, proč ho popadl takovej vztek: jako by úplně zešléla. Všecky hry vyházela na zem, rozkopala a podupala. Dokonce rozbila okno.“

„To se mi na Štěnici nezdá,“ podivil se Horace.

„Jo, ona taky tvrdí, že to neudělala. Ani žádná její kamarádka. Ale kdo jiný by to byl?“

„Jasně. Štěnice to možná neudělala *všechno* sama,“ dodal Neville.

„Jak to myslíš?“

„Ta ďábelská panenka,“ řekl Curtis. „Je pryč. Podle Reggieho ji Štěnice čmajzla.“

„Ale tak to nebylo,“ mínil Neville. „Reggie prostě nechtěl hrát tu hru. Když jsme včera odešli, panenku zahodil a po tom, co Štěnice provedla, to na ni svedl.“

Zdrželi se hodinu. Horace si zbytek dne četl a čas od času vstal a podíval se z okna na ulici dole.

Ten večer máma zavolala z New Yorku. Cestu měla klidnou. Komiks, který jí Horace nakreslil, si s sebou *vzala*, ale ještě se na něj nepodívala – přečte si ho po cestě domů, slíbila. Vyčítala si, že tam nebyla, když se Horaceovi udělalo zle, a řekla, že ten výlet možná zkrátí. Horace nad tím váhal, na jedné straně by chtěl, aby se hned vydala domů, na druhé by byl rád, kdyby zůstala v bezpečí. „Já jsem v pohodě,“ ujistil ji. „Neboj se o mě.“

Nebylo ještě ani osm hodin, když zavěsil, ale táta mu řekl, že je čas jít do postele, potřebuje odpočívat. Horace si lehl, ale nespál. Ležel potmě s otevřenými očima, dokud nezaslechl, že táta zašel do svého pokoje. Pak tiše vstal a šel zkontrolovat, jestli jsou kuchyňské dveře a hlavní dveře zamčené a zavřené na petlici. Došel k oknu v salonu a zase vyhlédl na ulici. Díval se dlouho.

Nakonec usnul, ale zdálo se mu, že nespí – že prostě celou noc chodil kontrolovat dveře a okna. Ráno byl utahaný. Otec si toho u snídani všiml a nabídl mu, ať zůstane ze školy doma. Ale Horace si myslel, že mu bude líp mezi lidmi než samotnému doma. Řekl tátovi, že chce jít.

„Dobře, ale hezky v klídku,“ nabádal ho George. „Dneska žádné roznášky. Po škole rovnou domů.“

Ve škole si zkusil promluvit s Reggieem o ďábelské panence. Ale Neville a Curtis ho museli předejít, protože Reggie neměl náladu se o tom bavit. „To já ne, to Štěnice!“ odbyl ho. „A dej mi pokoj!“

Ten večer měl otec schůzi svobodných zednářů. „Uvažoval jsem, že vynechám,“ vysvětloval George, „ale strýc Montrose se mnou chce o něčem mluvit. Možná se tam po schůzi zdržíme. Řekl jsem Ruby, aby tu s tebou zůstala, co budu pryč. Nechci slyšet žádné odmouvání – já vím, myslíš si, že jsi velký a hlídat nepotřebuješ, ale nechci, abys byl dneska večer sám.“

Horace rozhodně nic nenamítal.

Ruby přišla v sedm. Horace ji rád viděl, a nejenom proto, že nechtěl být sám. Měl ji odjakživa rád. Připadalo mu, že je kromě rodičů jedna z mála dospělých, kdo bere vážně jeho umělecké ambice, nikdy je nepovažovala za fantazírování, ani ho falešně neujišťovala o zářné budoucnosti.

Živit se tvorbou komiksů bude těžký, řekla, a možná se ti to nepovede, ale pokud to chceš v životě dělat, nesmíš se od toho nechat nikým odradit.

Seděli v kuchyni, pili horkou čokoládu a hráli scrabble. Normálně by to byl parádní večer, ale Horace se nemohl soustředit. Pořád vstával, chodil kontrolovat přední dveře a vyhlížel z okna salonu a potřetí byl pryč tak dlouho, že na něj Ruby zavolala, jestli je v pořádku.

Vrátil se do kuchyně a podařilo se mu vydržet v klidu celých deset minut. Ale pak ho napadlo, že něco zaslechl na požárním schodišti. Zvedl se, otevřel dveře a vykoukl. Nic tam nebylo. Ani v ulici – aspoň nic neviděl.

Když se zase usadil u stolu, zamračila se Ruby: „Co to do tebe vjelo?“

Horace se na ni podíval. Plíce měl teď v pořádku, ale cítil, že astma číhá, aby zasáhlo a ochromilo ho, jakmile prozradí, co nemá.

„Horaci? Nechceš mi něco říct?“

Horace se nadechl a zase vydechl. Zavrtěl hlavou.

A shlédl na řádek svých písmen:

OELCZPII

Přesunul písmena:

POLICIEZ

Nadechl se a vydechl. Vzhlédl a viděl, že ho Ruby pořád pozoruje, a bez rozmýšlení vyhrkl: „Ruby, můžu ti říct tajemství?“ Plíce se mu při tom posledním slově stáhly, ale otázka už byla venku.

„Jasně,“ přisvědčila Ruby. „Můžeš mi říct tajemství. Můžeš mi říct všechno, co chceš.“

Příští půlminutu nebyl schopen ničeho, jen se soustředit na dech. Pak se mu plíce uvolnily, ale ne úplně, a Horace věděl, že příště by to bylo mnohem horší.

A tak mlčel. Přesunul písmeno Z z řádku a obrátil desku, aby Ruby viděla zbytek.

„O tom je to tvoje tajemství?“ zeptala se Ruby.

Horace se nadechl a vydechl. Přikývl.

Zeptala se tiše: „Máš strach, že někdo poslouchá?“

Horace zavrtěl hlavou.

„Ale nechceš to říkat nahlas?“

Horace přikývl.

„Dobře...“ Ruby rozhodila svá písmena na desce, vysypala i pytlík s písmeny a všechna posunula na Horaceovu stranu stolu. „No tak mi to napiš.“

Netrvalo to dlouho. Sestavil DETEKTIVOVÉ a PTALI SE a MÁMA CESTA VÁNOCE a WISCONSIN a ještě pár slov a spojení, ale jakmile se dostal k BRAITHWHITE, přešli na hru s otázkami ano/ne a Ruby, která uměla odjakživa dobře hádat, věděla přesně, na co se má ptát. Horace horečně přikyvoval, párkrát zavrtěl hlavou, sestavil pár dalších odpovědí z písmen a pak, když už byla většina tajemství venku, cítil, jak astma ustupuje a že může mluvit. Doplnil ještě pár podrobností.

Neřekl jí všechno. Vylíčil, jak mu kapitán Lancaster vetřel plivanec do hlavy a něco o tom, jak to na něj působilo, ale když došlo na část o bratranci Otisovi a Černém Petrovi a zvláště o ďábelské panence, zarazil se, měl pocit, že by to znělo moc bláznivě. A tak jen řekl, že kromě těch problémů s astmatem se „cítí divně“ a „má divný sny“.

„Věříš mi, že jo?“

„Jo, jistěže ti věřím,“ přisvědčila Ruby.

Horace se zhroutil úlevou. „Co mám dělat? Chci vámě pomoct, ale nevím, o co tu jde.“

„Jenom počkej. Já znám někoho, kdo může pomoct.“

„Fakt? Koho?“

Ale Ruby zavrtěla hlavou. „To zatím neřeknu. Kdy se máma vrací z toho výletu?“

„Ještě nebyla rozhodnutá, když jsem s ní naposled mluvil. Možná zítra večer.“

„Dobře, takže s ní si nemusíš dělat starosti,“ uvažovala Ruby. „Jenom se do ničeho nepouštěj. Až se vrátí tvůj táta, zkusím se domluvit se svým... kamarádem. Měla bych ho zastihnout ještě dneska večer, ale jestli ne, jistě s ním budu mluvit zítra ráno.“

„A on bude vědět, co dělat?“

„To doufám,“ řekla Ruby. „Ty dej jenom pozor po cestě zítra do školy a pak –“

„Pak mám práci. Dneska jsem musel vynechat, ale slíbil jsem Rollovi, že zítra přijdu.“

„Dobře, uděláme to takhle,“ rozhodla Ruby. „Ty půjdeš k Rollovi a já tam za tebou přijdu. Ale dávej si na ulici pozor, Horaci, a jestli uvidíš ty dva detektivy nebo kapitána Lancastera, uteč. Neboj se, že budeš mít malér – jenom udělej, co bude třeba, zmiz, a vyřešíme to pak. Jasný?“

„Jasný.“ Horace musel najednou mrkat, aby zahnal slzy. „Děkuju ti, Ruby. Já jsem se toho hrozně bál a nevěděl jsem, co mám –“

Tentokrát to slyšeli oba. Žuchnutí na požárním schodišti, jakoby těžký krok. Ruby si položila prst na rty a ukázala na vypínač na zdi za Horacem. Vstal a zhasl světlo. Ruby se tiše zvedla, došla ke dřezu a naklonila se, aby viděla skrz mříže na okně.

„Co je to?“ zašeptal Horace, ale Ruby mu naznačila, aby mlčel. Popadla z odkapávače nůž a přistoupila ke dveřím, Horaceovi mávla, aby couvl. Otevřela dveře a vyšla ven a Horace si přikryl obličej rukama. Ale Ruby se po chvíli vrátila a vrtěla hlavou.

„Nikdo,“ řekla. „Nikdo tam nebyl.“

Bylo půl sedmé druhý den večer a Ruby se ještě pořád neobjevila.

Před dvaceti minutami Horace vyřídil poslední dodávku. Rollo mu dovolil, že může jít domů, ale on se ještě zdržel, okouněl vpředu v obchodě, aby nemusel hrát s bratránkem Otisem hru na to, kdo první uhne pohledem – a mohl jedním okem hlídat chodník. Když se vracel z poslední pochůzky, zachytil záblesk malého černého stvoření. Mohla to být kočka nebo velká krysa, zaběhlo to pod zaparkované auto půl bloku za ním. Teď vyhlížel ven a přistihl se, že se soustředí na tmavé místo pod rozbitou lampou na druhé straně ulice.

„Budeš tam ještě dlouho zaclánět?“ zhlédl Rollo od Zanea Greye, do kterého se pokoušel začíst.

„Promiňte,“ řekl Horace. „Můžu si zavolat, Rollo?“

„Jestli je to místní hovor, tak jo.“

Vytočil číslo, které mu dala Ruby, ale tam to jenom zvonilo a zvonilo. Pak ho napadlo zavolat domů, ale ani tam to nikdo nebral. Vyzkoušel číslo do cestovní kanceláře a ozvala se jenom služba pro nepřítomné. „Nechci nechat vzkaz,“ řekl té ženě.

Zavěsil, stál a kousal se do spodního rtu. Otec říkal, že možná bude mít po práci ještě nějaké vyřizování. Horace nad tím neuvažoval, protože si myslel, že bude s Ruby, ale teď se mu fantazie rozběhla, představoval si, jak vychází po schodech do tmavého bytu, sám.

Telefon zazvonil a Horace nadskočil.

Rollo ho zpražil pohledem a vzal to. „Danversovy potraviny, u telefonu Rollo Danvers.“ Chvilí poslouchal a natáhl se po notesu na objednávky. „Ano, tam dodáváme,“ potvrdil a naškrábal adresu. „Je to dům, nebo byt?... Dobře... A nic jiného nechcete?... Jistě, bez

problému... Na jaké jméno zní objednávka?... Haló?“ Rollo se zamračil, pokrčil rameny a zavěsil.

Odtrhl vrchní lístek z notesu a sáhl za sebe pro karton chesterfieldek. Posunul lístek a cigarety po pultu. „Dodávka na South Park Way,“ oznámil mu. „Pak můžeš jít rovnou domů a peníze mi přineseš zítra.“

Horace hleděl na karton cigaret a myslel na tu temnou lampu venku. „Já nevím, Rollo,“ vysoukal ze sebe.

„Co nevíš?“

Horace zvedl ruku. Poškrábal se na hlavě. „Ale nic.“

O patnáct minut později se zastavil pod lampou, aby si zkontroloval adresu na lístku s objednávkou. Po jeho levici, na druhé straně dvouproudové silnice, se táhl třisetdesátiačkový park, který dal jméno čtvrti Washington Park. Mezi stromy probleskovalo pár světel, ale tato část parku byla většinou neosvětlená a působilo to, jako by člověk stál na břehu velkého temného jezera.

Nebyl to park, co mu dělalo starosti. Zasunul papír zpátky do kapsy kabátu, ohlédl se po chodníku směrem, kterým přišel, a zvláště dával pozor na obrubník u zaparkovaných aut.

Stejně jako desetkrát předtím, když se ohlédl, neviděl nic.

Šel dál na jih a prohlížel si řadu nízkých domů. Na konci našel číslo, které hledal. Bylo nastříkáno na kusu překližky přitlučené přes dveře. Horace hleděl na nápis K DEMOLICI, nalepený na desce, a pomyslel si: *Možná si Rollo špatně zapsal číslo.* Ale svrbění na hlavě tvrdilo něco jiného.

Ozvalo se *lup!*, jako by praskla žárovka, a lampa, pod kterou stál, zhasla. Horace se obrátil za tím zvukem a automaticky sjel očima k obrubníku u lampy. Nic tam nebylo. Ale pak zvedl hlavu a ruku a poškrábal se a na chvíli se mu výhled zamlžil. Když se zase vyjasnil, viděl, jak ve tmě svítí rudé oko.

Ne, nebylo to oko, byl to doutník. Pod lampou stál kapitán Lancaster, krutou tvář zahalenou kouřem a osvětlenou žhavým koncem doutníku. Bylo na něm něco neskutečného, jakási vosková ztuhlost, vypadal spíš jako figurína než jako člověk. Ale ani tak nebyl o nic míň děsivý.

Uteč, slyšel Horace v duchu Ruby. Obrátil se a lampa na rohu směrem k jihu zhasla. Ale jako by bylo světla víc než míň, objevila se ve výhledu další postava. Detektiv Noble.

Horaci.

Škubl hlavou doprava. Na předních schodech domu odsouzeného k likvidaci se zhmotnil detektiv Burke, skoro tak blízko, že by se ho mohl dotknout. Stejně jako Lancaster vypadal ztuhlý jako strašák na poli, ale oči měl živé a šklebil se jako bratránek Otis. V bílém obličejí byl ten výraz ještě znepokojivější.

Horace zamířil jediným možným směrem. Jak tak couval do ulice, přejela po něm světla reflektorů, ale nespustil oči z detektiva Burkea. To už se řidič auta, které se na něj řítilo, opřel do klaksonu a Horace se prudce obrátil a uskočil z cesty, brašna s knihami se rozlétla za ním. Auto, které nezpomalilo, do brašny narazilo a odrazilo ji, až praštila Horace do tváře. Odpotácel se přes obrubník do parku.

Zpoza stromů se ohlédl. Kapitána a detektivy spolkla tma a Horace neviděl, že by se na ztemnělé ulici něco hýbalo. Ale *něco* tam rozhodně bylo a vydávalo to zvuky ve tmě. Blížilo se to.

Obrátil se a rozběhl se dál do parku, mířil ke světlu lampy vpředu za stromy. Než se tam

dostal, byl už udýchaný a přehřátý. Shodil brašnu a opřel se o lampu, která vysílala ledově bílé světlo na zmrzlé hřiště. Rozepnul si kabát. Nadechl se a vydechl, už neslyšel nic, jen svůj namáhavý dech.

Zaskřípalo dřevo a kov a jedna z houpaček se pohnula, neviditelná váha stlačila jeden konec dolů, ze druhého sjela hromádka sněhu, jak se zvedal. Horace se odlepil od lampy a vítr, který necítil, rozhoupal zavěšené houpačky.

Další na řadě byl kolotoč. Zasténal a začal se otáčet sám od sebe, nejdřív pomalu, a jak nabíral rychlost, shazoval kusy sněhu a ledu.

Horace na něj hleděl, přikovaný na místě pohybuje se stíny kovových záchytných tyčí.

Něco s žuchnutím přistálo na druhém konci otáčející se platformy. Horace zahlédl, jak kolem projela ďábelská panenka, malou ručkou se držela tyče. Seskočila a on couvl a zakopl o brašnu.

Upadl na záda do sněhu a chvíli měl oči v jedné úrovni s panenkou, která se řítila přímo na něj. Překulil se, odkopl brašnu a honem se vyškrábal zase na nohy.

Kolem hřiště se táhla stezka a za ní byla malá betonová bouda s nápisem ZÁCHOD. Horace se k ní rozběhl a modlil se, aby nebyla zamčená. Nebyla, důvod zjistil až uvnitř: měla pokažený zámek. Postavil se zády ke dveřím a zapřel se, přitom zoufale pátral kolem po nějaké zbrani nebo cestě ven.

Nenašel nic. Záchod byla jenom betonová cela bez oken, nic než umyvadlo, pisoár a jedna kabinka. Byla osvětlená žlutou žárovkou visící nad prázdným rámem zrcadla nad umyvadlem. Žárovka zablikala, když se na ni Horace podíval.

Na dveře za jeho zády dopadla těžká rána. Zapřel se patami ještě víc. Následovaly další nárazy, až dveře v rámu nadsakovaly, ale Horace držel pevně, neotevřely se. Následovala pauza.

Pak se ozvalo tiché škrábání. Nepatrný zvuk, ale stejně jako nehty po tabuli to vysílalo mrazení do zad a po těle naskakovala husí kůže. Zaťal zuby a pevně zavřel oči. *Dovnitř se nedostaneš!* pomyslel si.

Škrábání přestalo. Otevřel oči.

Něco bylo v kabině. Za dřevěnou přepážkou uviděl pár mužských bot a roztřepené manžety kalhot. „*Hej, kluku,*“ ozval se chraplavý hluboký hlas, „*chceš si vydělat dolar?*“

To ne, pomyslel si Horace, ale dveře kabinky se otevřely a stál v nich ten chlap s kostkami. Ze strniště se staly rozježené vousy pokryté špínou, vlasy a oblečení měl taky umouněné a smrděl, jako by sem prolezl záchodovou rourou. Kůži měl červenou a rozpraskanou, plnou strupů. „*Nech mě, ať ti pohladím kebuli,*“ natáhl k němu nemocnou ruku. „*Pro štěstí.*“

Horace se stáhl. „*Vy nejste opravdovský,*“ zasípal, ale chlap k němu šouravě popošel a Horace se v panice obrátil a pokusil se protlačit dveřmi, zapomněl, že se otvírají dovnitř. Pak za sebou uslyšel další krok, ucítil, jak mu po hlavě přejely strupaté prsty, a to už rozrazil dveře a vyřítit se ven.

Ještě ani nebyl pořádně ze dveří, když se mu zapletly nohy a sjel po břicho na zem. Praštil se bradou do tvrdého ledu, až se mu před očima roztančily jiskřičky. Další led a sníh se mu vtiskl na propocenou košili a okamžitě mu vysál teplo z těla. Ale nebyla to jenom studená země, co ho zmrazilo. Když se mu před očima rozjasnilo, zjistil, že se ocitl prakticky tváří v tvář ďábelské panence.

V ostrém světle lampy vypadala její plet' bílá a kmenové jizvy se na ní ostře rýsovaly, kůstky ve vlasech se leskly. Oči jí plály kalnou rudou, a sotva zachytila Horaceův pohled, začala se kolébat v jakémsi hypnotickém šamanském tanci.

Vstávej, nabádal se Horace. Je to jenom pitomá panenka, proti ní jsi obr... Vstávej! Vstaň a rozdupej ji! Ale nemohl pohnout ani jediným svalem a uvažoval, jestli mu ta ďábelská hračka teď zastaví srdce, nebo ho bude jenom takhle držet, dokud doopravdy nezmrzne.

Pak panenka zvedla šamanskou hůl a držela ji v napřažené ruce se spodním koncem namířeným na Horaceovu tvář jako hrot kopí. Horace cítil, že mu začíná zase cukat oko. Pomyslel na Piráta Joea, jak sedí napůl slepý ve vraku auta, vedle něj umírá jeho máma a pomoc nepřichází – ne včas, ne v téhle zemi Jima Crowa. Obalilo ho zoufalství, chladnější než zem, na které ležel, ale cítil v sobě i žhavou jiskru vzteku nad tím, jaká je to nespravedlnost. Jak vztek vytlačoval strach, kouzlo, které ho drželo v šachu, sláblo. V té chvíli si uvědomil, že má pod pravou rukou kus ulomené cihly.

Ďábelská panenka přitančila blíž, máchala mu holí po očích a Horace se napřáhl a praštil ji cihlou. Panenka odlétla a kouzlo se přerušilo. Horace vyskočil, sevřel cihlu a chystal se bojovat. Ale panenka se už vzpamatovala, vzhlédla k němu a *zasyčela*. Horaceův vztek se proměnil na popel a odvaha se rozplynula jako kouř.

A pak už zase utíkal, hnal se po stezce s ďáblem v patách. Cítil, jak se mu plíce nafukují, věděl, jak to skončí, ale zastavit se nemohl.

Stezka ostře zahnula a Horace před sebou uviděl pouliční lampy. Vracel se zpátky k South Park Way. Pomyšlení na domov, kde na něj čeká táta a možná i máma, mu na chvíli dalo naději.

Ale na stezce se tyčila další postava: bílý policista. Nebyl to kapitán ani detektiv, ale uniformovaný strážník, slídívá očka upíral na Horace, který se k němu řtil. „Hej, kamaráde. Kam tak pospícháš?“

Není opravdový, pomyslel si Horace a běžel dál. Ale policista natáhl nohu a podrazil mu nohy.

„Říkám, kde hoří?“ Policista se nad ním zastavil, jak tak ležel natažený na stezce a lapal po dechu. „Odkud se to ženeš, co? Cos tam dělal?“

Horace se překulil na bok. Viděl ďábelskou panenku, stála v kroužku světla lampy v zatáčce cesty. Pokoušel se na ni ukázat, ale policista ho hrubě popadl pod pažemi, zvedl ho a přirazil ke stromu. „Odkud běžíš?“ chtěl vědět. Horace, který už nemohl ani sípat, zvedl ruku a chabě ukázal, myslel si: Koukejte, koukejte, *koukejte*... Ale policista se ptal pořád dokola na to samé a byl čím dál vzteklejší.

Panenka naklonila hlavu na bok a Horace viděl, jak policista *taky* naklonil hlavu na bok. Panenka se natáhla a sevřela scvrklou lebku, která jí visela u sukénky. Policista sáhl k opasku a otevřel pouzdro na zbraň. Pak už Horace vnímal jenom jeho, jak vytáhl revolver a natáhl ho. „Zeptám se tě ještě jednou,“ řekl policista. „Cos tam dělal?“

Horace otevřel a zavřel pusy, ale nic z ní nevyšlo.

Ústí revolveru se stalo centrem celého světa.

Pak se celá scéna nějak zrychlila. Jakýsi neviditelný kabel připojený k policistovým zádům škulb a vytáhl ho do vzduchu, až se rozletěl do stromů na druhé straně stezky. Horace sklouzl na zem. Pořád ještě nemohl dýchat, a zatímco se mu do očí kradla tma černější než noc, napadlo ho, jestli přece jenom nebyl střelený, jestli to člověk necítí takhle.

Doprostřed hrudi se mu přitiskla teplá ruka a plíce se mu uvolnily. Škulb sebou a rozechvěle do nich nabral vzduch. Skláněl se u něj další bílý muž, mladík v obleku.

„Klid,“ konejšil ho. „Klid, klid... Omlouvám se, že jsem tě do toho zatáhl, ale potřeboval jsem to vylákat ven.“ Lehce pohnul rukou a poplácal na karton cigaret v kapse Horaceova kabátu.

„Tohle mi pohlídej.“

Vstal, nechal Horace pod stromem dál lokat čerstvý vzduch a obrátil se k ďábelské panence,

kteřá se přiblížila po stezce a stála teď jen o pár metrů dál. Měla ruce nad hlavou a hrozivě máchala šamanskou holí, ale bílý muž se tvářil spíš pobaveně než ohroženě. Sklonil se, vzal ji za vlasy a držel ji ve vzduchu, zatímco kopala nohama.

„Fascinující,“ pronesl Caleb Braithwhite, chytil panenku oběma rukama a urval jí hlavu.

Horace musel znovu držet, zatímco mu bílý muž osahával hlavu. Aspoň že to tentokrát bylo v příjemnějším prostředí: doma, v kuchyni, s tátou, který seděl u stolu vedle, a s mámou stojící u dřezu se založenýma rukama.

Caleb Braithwhite skončil prohlídku a opřel se na židli. „Je to znamení, ano. Překvapivě vysoká úroveň magie.“

Horaceově matce bylo fuk, jak vysoká úroveň to je. „Někdo poznamenal hlavu našeho syna?“

Braithwhite přikývl. „Existuje odvětví magie, které se zabývá ožíváním neživých předmětů: panenek, soch, občas i mrtvol. Nepatří to k mé specializaci, ale vím, že Hiram Winthrop to studoval. Zdá se, že Lancaster taky. Tolik bych od něj nikdy nečekal.“

„Já to nechápu,“ ozval se Horaceův otec. „Co to má co společného s tím znamením?“

„Znamení je katalyzátor,“ vysvětloval Braithwhite. „Můžete to brát jako jakousi účelovou kletbu. Využívá to vlastní smysly a emoce subjektu, aby si to našlo věc k oživení – nejlépe to, čeho se subjekt bojí.“

„A to, co se oživí, se ho pak snaží zabít?“ chtěl vědět Horace.

„V zásadě ano. Máš štěstí, že Lancaster udělal to znamení slinami,“ řekl mu Braithwhite. „Znamení krví jsou mnohem silnější a skoro se nedají odstranit.“ Sáhł do pytle, který s sebou přinesl, a vytáhl stříbrnou lahvičku. Otevřel ji, namočil do ní kapesník. Pokoj se naplnil ostrým octovým pachem. „Bude to trochu štípat.“ Naklonil se a začal Horaceovi třít hlavu kapesníkem. Vážně to štípalo, ale Horaceovi se přitom ulevilo, dýchalo se mu líp než za posledních pár dní.

„Ale proč?“ chtěl vědět George. „Proč šel Lancaster po Horaceovi?“

„Je to jeho způsob, jak mi poslat vzkaz,“ vysvětloval Braithwhite. „Myslí si, že ho chci zradit, a má pravdu – ale jak to vypadá, ta příhoda, která ho vyprovokovala, neměla se mnou nic společného.“ Podíval se na Horaceovu mámu. „O slunovratu pronikla vaše žena na pozemek patřící lóži Řádu prastarého rozbřesku ve Wisconsinu. Lancaster si zjevně myslí, že to udělala na můj rozkaz.“

George se obrátil k manželce. „Hippolyto? O čem to mluví? Cos to udělala?“

„Nedívej se na mě takhle, Georgi Berry,“ odsekla Hippolyta. „Jak dlouho znáš tady pana Braithwhitea, a nic jsi mi neřekl?“

George otevřel pusku a zase ji zavřel. „O tom si ještě promluvíme.“

„Ano,“ souhlasila Hippolyta. „To rozhodně.“

„Jde o to,“ chopil se zase slova Braithwhite, „že si Lancaster myslí, že jsem začal jednat. Když se mu nepovedlo vašeho syna přimět, aby mu dělal zvěda, rozhodl se ho zabít – částečně aby potrestal vaši ženu, že se se mnou spikla, ale spíš mi tím chtěl dát najevo, že má nade mnou navrch. Což je dobrá zpráva.“

„Proč myslíte?“ zeptal se George.

„Kdyby měl Lancaster vážně strach, pokusil by se zabít mě, ne vašeho syna. Ale on si hraje a to znamená, že si myslí, že mě může porazit.“ Braithwhite se usmál. „Spletl se ve mně stejně, jako se Hiram Winthrop spletl v mém otci. Podcenil mě.“

„A co teď? Zabijete ho?“

„Já ne,“ odtušil Braithwhite. „My.“

KAINOVO ZNAMENÍ

Nyní budeš proklet a odvržen od země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá svou sílu. Budeš na zemi psancem a štvancem.

Genesis, 4:11–12

Shromáždili se pozdě večer v chrámu svobodných zednářů, maskovaní slabým, ale neustávajícím sněžením. George a Hippolyta a Horace dorazili jako první. Rodiče k tomu přistupovali vážně, ale Horace skoro nedovedl zakrýt vzrušení z toho, že může do tajné schůzovní místnosti.

V úžasu hleděl na dva spirálovité sloupy, na oltář s výtisky bible svaté a koránu, rozloženými vedle sebe, a na model Tutanchamónovy hrobky, zapomenutý a zapadající prachem v rohu. „To je nějaká hra?“ zeptal se na ten model. Ale táta neodpověděl a máma řekla jenom: „Pamatuj, co jsem ti řekla.“

Pak dorazili Pirát Joe a Abdulláh, za nimi Mortimer Dupree. Atticus, Letitia a Montrose se objevili o pár minut později. Poslední přišel Quincy Brown, strážce dveří lóže, a zaujal své místo přede dveřmi, vyzbrojený mečem. Byl to ceremoniální meč, ale Quincy, bývalý kapitán šermířského týmu na Wayneově univerzitě, si s ním uměl dobře poradit – a dnes večer měl pro jistotu v kapse i pistoli.

Ostatní se posadili do kruhu pod spirálovitými sloupy jako čarodějové, kteří se chystají k rituálu s velmi nejistým výsledkem.

Montrose začal. Vypověděl, jak ho loni v červnu kontaktoval Caleb Braithwhite, jak ho nalákal do Ardhamu a uvěznil ve sklepě. Pak se chopil vyprávění Atticus, popsal své putování do Ardhamu s Georgem a Letitií a co se stalo, když tam dorazili.

Když se Samuel Braithwhite a synové Adamovi znovu proměnili v hromádky popela, pustila se do vyprávění Letitia, s nemalou pýchou vysvětlila, jak se z ní stala majitelka strašidelného domu. Náladu jí zkazilo, když Atticus doplnil, komu Winthropův dům patřil doopravdy. Sama Letitia se to dozvěděla před necelými čtyřicetimi hodinami a pořád ještě se vztekala, že jí to Atticus neřekl dřív.

Nebyla jediná naštvaná, že se nic nedozvěděla. Hippolyta soptila, když George popsal výpravu svobodných zednářů do muzea pro *Knihu jmen*. Ale hned potom se pomstila vyprávěním vlastního příběhu, který dosud nikdo kromě George neznal. Ten moudře mlčel, zatímco mluvila, a nechal Montrose se podívat „Tos tam šla sama uprostřed noci?“, zatímco Horace žasl: „Jiná planeta? To jako *fakt*?“

Hippolytě se sice nechtělo porušit slib mlčení, který dala Idě, ale řekla jim to, protože to byl smysl této sešlosti. Svěřit se se vším, protože každý detail se může projevit jako významný. Nakonec se posluchači zajímali nejvíc ne o starou ženu trčící na druhém konci vesmíru, ale o pět mrtvých bílých mužů.

„Bože svatý,“ žasl Mortimer Dupree.

„Jo,“ dodal George. „Tady vidíte, proč je Lancaster paranoidní, když si myslí, že za tím stojí Braithwhite.“

„Ale není to jenom paranoia,“ řekl Montrose. „Braithwhite to vážně hraje na dvě strany...“ A vypověděl příběh o výpravě do Narrowova domu. Hippolyta těžce nesla zprávu o osudu Pearl a Henryho juniora. „To ubohé dítě,“ posteskla si. „Chudák Ida.“

Pak přišel na řadu Horace. Popsal, jak byl proklet, sledován a málem zabit, znovu se ho

zmocnilo vzrušení, takže tu zkušenost popsal spíš nadšeně než vystrašeně. Ale dospěli se tvářili smrtelně vážně.

George nakonec popsal, jak Braithwhite očistil Horace od Lancasterova znamení, a co řekl potom. „Takže takhle to je,“ uzavřel to. „Braithwhite jde do války a chce naši pomoc.“

„Nechce naši pomoc,“ opravil Montrose bratra. „On ji čeká. Braithwhite si myslí, že mu patříme.“

„Jo,“ potvrdil Atticus, „a i když porazí Lancastera, nebude to konec. Tvrdí, že nám pak dá pokoj, ale...“

„Řekl vám, co má v plánu?“ chtěl vědět Abdulláh.

„Ještě ne,“ odpověděl George. „Ale někoho posílá, aby nám vydal pokyny.“ Podíval se na hodinky. „Měl by tu být každou chvíli.“

Zanedlouho se ozvalo zaklepání na dveře. George je otevřel a Quincy strčil hlavu dovnitř a zašeptal něco, na což George reagoval: „Kdože?“ Pak ustoupil, otevřel dveře a vpustil dovnitř Braithwhiteova posla.

„Ruby?“ žasla Letitia.

A tak si vyslechli další příběh. Ruby jim popsala, jak přišla o práci a jak na silvestra, údajně náhodou, potkala Caleba Braithwhitea.

„A šla jsi s ním do nočního klubu?“ divila se Letitia. „Proto jsi nepřišla na moji oslavu?“

Ruby se do sestry zabodla pohledem. „Řekni mi znova, jak *Bůh* chtěl, abys měla Winthropův dům,“ odsekla.

Rubyino líčení zbytku silvestra bylo silně zkráceno a upraveno. Byl tam tanec a popíjení, ale žádné líbání, a noc sice vyvrcholila nabídkou práce, ale bez elixíru. „Řekl, že pracuje pro vládu a že je v Chicagu kvůli zvláštnímu úkolu. Prý potřebuje hospodyně pro ten bezpečný dům, který si zařídil – někoho diskrétního, kdo o něm nikomu neřekne.“ Ruby pokrčila rameny. „Byla to práce, a dobře placená.“

Její popis práce samotné byl tak blízko pravdě, jak jen to šlo, aniž by se zmínila o Hillary. Dokonce jim řekla o některých pochůzkách, na které ji Braithwhite poslal, ale v této verzi historiky to byly „vlastenecké mise“, o jejichž významu se mohla Ruby jenom dohadovat. „Ti muži, které jsem měla sledovat, vypadali jako zločinci, a tak jsem si myslela, že pracuje pro FBI.“ Nakonec ale začala mít podezření, poté co se jí začal vyptávat na Letitii. A pak, před pár dny, když byl Braithwhite z domu, objevila odemčené dveře dolů...

Její popis sklepa zahrnul místo skleněné rakve nejasný výběr divných přístrojů, které by se hodily spíš do ďáblovy dílny než do vládní práce. „A byly tam taky spisy,“ líčila Ruby. „Měl tam složku s Atticusovým jménem a pak další, a v té bylo všechno o Winthropově domě. Sotva jsem se do ní začetla, Braithwhite se vrátil a přistihl mě. Vylekala jsem se k smrti, ale on se nezlobil. Řekl, že brzo ode mě bude potřebovat ještě větší pomoc a že bude snadnější, když se dozvím pravdu... A tak mě posadil a pověděl mi svůj příběh, svůj *pravý* příběh. Znělo to šíleně, jako něco z Horaceových komiksů, ale přesvědčil mě.“ Rozhlédla se po kroužku. „Myslím, že vy všichni tomu taky věříte.“

„Takže ty víš, co má za lubem?“ zeptal se George. „Co od nás chce?“

Ruby přikývla. „Právě teď telefonuje s kapitánem Lancasterem a dohaduje setkání, kde by řešili svoje rozpory. Ve Forest Glenu je klub, který patří Lancasterově lóži, a Braithwhite tam chce navrhnout setkání zítra večer. Chce vzít Atticuse s sebou.“

„Proč?“ chtěl vědět Atticus.

„To je jasný,“ ozval se Montrose. „Jako dar na usmířenou.“

Ruby znovu přikývla. „Něco takového.“ Podívala se na Atticuse. „Ale nemíní tě nabídnout doopravdy. Je to jenom trik, aby Lancastera trochu ukolébal... A pak nastoupíte vy ostatní.“ Otevřela kabelku a ukázala k oltáři. „Můžu?“

George a Abdulláh odsunuli svaté knihy stranou. Ruby rozložila plán Lancasterova klubu a okolí. Dalších pět minut vysvětlovala Braithwhiteův plán.

„To je spousta koleček, co do sebe musí zapadnout,“ zamyslel se Pirát Joe, když skončila.

„Ano, a jestli jediná věc nevyjde, je s náma všema konec,“ řekl Mortimer.

„Je s náma konec tak jako tak,“ zdůraznil Abdulláh. „I když ten plán vyjde, jenom dáme Braithwhiteovi volný pole.“

„Já myslím, že to vyjde,“ řekla Ruby. „Neznám sice pana Braithwhitea tak dlouho jako někteří z vás, ale viděla jsem dost a vím, že když něco chce, umí si to zařídit. Ale taky jsem viděla dost, abych věděla, že to, co chce, nemůže být nic dobrého. Na bělocha je docela sympaták. Ale je –“

„Dábel,“ dopověděl Montrose.

„Jo,“ přisvědčila Ruby. Ukázala na mapu. „Takže máte pravdu, tohle nestačí. Musíme se zbavit i jeho.“

„Já myslím, že v tom jsme všichni zajedno,“ řekl George, „jenom vědět, jak na to. Problém je ta jeho zatracená imunita. Mocht to nějak obejít...“

„Nevím, jak to obejít,“ zamračila se Ruby. „Ale vím, odkud to pochází.“ Řekla jim o Braithwhiteově znamení.

Letitia přimhouřila oči. „Tetování na hrudi? Jak to, že o *tomhle* víš?“

„Já jsem jenom pomocnice, žádná velká domácí paní. Myslíš, že si oblíká košili jenom proto, že přijdu do pokoje? Jednou jsem to viděla, když se holil, a řekl mi, že je to Kainovo znamení a že ho to chrání. Myslela jsem si, že si dělá legraci, ale když jsem zjistila, že je čaroděj –“

„A to tetování,“ přerušil ji Atticus. „Je rudé? Jako krev?“

„Jo.“

Atticus se podíval na George. „Co ti to Braithwhite říkal? Znamení udělaná krví jsou silnější...“

„... a skoro se nedají odstranit.“

„Skoro se nedají odstranit,“ zdůraznila Hippolyta. „To znamená, že možné to je.“

„Jo, jasně,“ řekl George. „Ale stejně pořád nevíme jak.“

„To nevíme,“ potvrdil Montrose, najednou zamyšlený. „Ale tuším, koho se můžeme zeptat.“

Sníh dál padal. V ulici před Winthropovým domem vládl klid, když po ní Atticus, Letitia a Montrose přijížděli.

Uvnitř tomu bylo jinak. Pan Fox v atriu telefonoval, snažil se překřičet špatné spojení a dceru, která skákala přes švihadlo jen o kousek dál. V jídelně zuřila divoká karetní partie Charlieho Boyda a skupiny jeho přátel. A paní Wilkinsová, probuzená ne tím hlukem, ale myšlenkami na zesnulého manžela, k tomu zmateně bloudila po ochozu a snažila se vzpomenout si, kde vlastně je.

„Paní Wilkinsová?“ zavolala na ni Letitia. „Jste v pořádku?“

„Jeffrey?“ odpověděla a upřela usazené oči místo na Letitii na Montrose. „Jeffrey, jsi *doma*?“

„To je pan Turner, paní Wilkinsová,“ řekla Letitia. „Počkejte tady,“ nařídila Montroseovi a Atticusovi. „Poslední dobou to s ní po soumraku tak bývá...“ Vydala se ke schodům.

Atticus se obrátil k otci. „Tak kde to chceš provést, tati? Ve sklepě?“

„To není na mně,“ odpověděl Montrose a díval se na Hekaté. Zvedl brašnu, kterou přinesl jako dar soše. „Pane Winthrope? Přinesl jsem něco, co vám patří.“ Rozepnul přezku, otevřel brašnu a do vzduchu se vznesl obláček popela. „A mám špatné zprávy o vašem synovi...“ Vytáhl zápisníky a rozvířil další popel.

Atticuse upoutal pohyb popela, užasle sledoval, jak víří ve světle pomaleji a pomaleji a pak se úplně zastavil, ztuhl ve vzduchu. V pozadí viděl, jak ta dívenka, Celia, taky ztuhla s oběma nohama ve vzduchu, pod nimi bylo vidět rozmazané švihadlo. Její otec za ní zůstal stát bez hnutí s telefonem u ucha a rukou přitisknutou k tomu druhému. Charlieho Boyda v jídelně to zastihlo s pusou otevřenou němým smíchem, vynášel na stůl dvě esa. Letitiina noha zůstala viset nad horním schodem a paní Wilkinsová ztuhla ve svém zmatku na ochozu.

„Tati?“ Atticus se lekl zvuku vlastního hlasu v té náhlé nehybnosti. „Jsi –“

„Jo, já jsem pořád tady,“ odpověděl Montrose a rozhlížel se po té zmrzlé scéně. „Asi se nemusíme bát, že by naši domluvu někdo vyslechl.“

Zaslechli, jak ze sklepa stoupá výtah. Zastavil se v prvním patře a dveře se s rachotem otevřely. Atticus obešel fontánu, blížil se k prázdné kleci. Byla osvětlená seshora lampou, kterou sám opravil, ale jak přicházel, všiml si dalšího světla, rudě zabarveného a poblikávajícího jako oheň pekelný, svítilo ze zdola a bylo vidět ve škvíře mezi klecí a šachtou – a to neodpovídalo žádnému přístroji, se kterým tu měl co dělat. „Hm, tati...“

„To nic,“ konejšil ho Montrose a prošel kolem něj. „Tohle už znám. Hlavně tam nic nejez a nepij a budeš v pohodě.“

Příští noc byla chladná, ale jasná. Braithwhite vyzvedl v určený čas Atticuse před Winthropovým domem a společně zamířili do Northwest Side. Po cestě toho moc nenamluvili. Braithwhite upíral oči na cestu před nimi a spokojeně se šklebil, jako by už nad Lancasterem zvítězil. Atticus, vážnější, se pořád ohlížel na zadní sedadlo daimleru, jako by kontroloval, jestli je někdo nesleduje.

Měsíc zrovna začal vycházet, když projeli branou klubu Glastonbury s nápadným označením JEN PRO ČLENY. Hlídač v kamenné strážnici vzal jejich příjezd na vědomí a chopil se telefonu, ale pak se dlouho nic nedělo. Braithwhite bral to zdržení s klidem, jedinou známkou netrpělivosti bylo lehké bubnování prstů do volantu. Atticus se znovu ohlédl přes zadní sedadlo.

Konečně hlídač vyšel a otevřel jim bránu. Braithwhite jel dál, ale brzy zjistil, že cesta je zase zablokovaná, tentokrát detektivy Burkem a Noblem. Nasadil uličnický výraz, sešlápl plynový pedál a přinutil detektivy uskočit před řídicím se autem. Nobleovi se podařilo uhnout důstojně, ale Burke uklouzl na ledu a málem spadl.

Atticus věděl, kdo si odnese jejich nelibost, a věnoval Braithwhiteovi postranní pohled, který říkal: Vážně to bylo nutné? Ale pak ho něco napadlo. „Oni nemají imunitu.“

„Lóže, které znají tajemství imunity, si ji obvykle schovávají pro váženější členy,“ potvrdil Braithwhite. „Drží tak nováčky v lajně.“ Dodal: „Nezapomeňte, že vy taky nejste imunní.“

„Já žádný trable nedělám,“ připomněl mu Atticus.

Noble už byl u okénka řidiče, netrpělivě klepal na sklo. Braithwhite stáhl okénko. „Dobry večer, důstojníku,“ pozdravil. „Co pro vás můžeme udělat?“

„Vystupte z auta,“ nařídil Noble. Sklonil se a podíval se na Atticuse. „Oba.“

Vystoupili. Burke čekal na druhé straně, hned přirazil Atticuse k autu a prohledal ho. Noble vypadal, jako by moc rád naložil stejně s Braithwhitem, ale kvůli jeho imunitě se ho nemohl dotknout. „Kdyby vám to nevadilo,“ požádal a Braithwhite zvedl ruce a nechal se prohledat.

Burke odstrčil Atticuse a posvítíl baterkou na zadní sedadlo daimleru. Detektiv Noble otevřel kufr. „Co je tohle?“ zvedl předmět velký jako slovník, zabalený do dárkového papíru.

„Dar na usmířenou,“ vysvětlil Braithwhite. „Řekl jsem Lancasterovi, že mu přivezu ztracené záznamy Hirma Winthropa.“

Noble roztrhl papír. „Tak dar na usmířenou, jo?“

„Co je tam?“ zeptal se Burke. Noble mu to ukázal, Burke se rozesmál a zeptal se Braithwhitea: „Máte nějaký poslední přání?“

„Pokud bych měl,“ odvětil Caleb Braithwhite, „nechtěl bych ho splnit od vás.“

„Ne,“ přisvědčil Noble. „Lancaster bude chtít tu čest pro sebe.“ Pak pokrčil rameny. „No, je to váš pohřeb... Nechte klíčky v autě, odvedu vás dovnitř.“

„Laskavě mi ho neškrábněte,“ požádal Braithwhite Burkea.

„Poslední přání,“ zabručel Burke. Zabouchl kufr, obešel vůz po straně spolujezdce, chtěl Atticusevi ušetřit další šťouchanec. Ale ten, protože ho to nesnesitelně lákalo Burkea praštit, když teď věděl, že to jde, radši už vykročil k domu.

Noble s Braithwhiteem a Atticusem šli dovnitř a Burke zůstal u daimleru a zamyšleně si mnul bradu.

„Pane?“ zeptal se hlídač od brány. „Je všechno v pořádku?“

„Ne,“ odpověděl detektiv Burke. „Podle mě ne.“ Pokývl na auto. „Zaparkujte to a pak zavolejte do domu, ať sem pošlou víc mužů. A taky k zadní bráně... Já se půjdu projít po areálu. Ten kretén má něco za lubem.“

Hippolyta se vynořila mezi stromy, když měsíc vyklouzl zpoza obzoru. Posledních dvacet minut se prodírala lesem, který hraničil s golfovým hřištěm klubu. Nejednou ve tmě klopýtla, ale orientační smysl ji nezradil a teď se dívala na jih přes zasněžené pole a viděla dům klubu a o něco blíž malou přístavbu, do níž mířila.

Uslyšela za sebou kroky, z lesa se vynořila bílá žena, která ji doprovázela. Jmenovala se Hillary a pracovala pro Braithwhitea. Hippolyta by s sebou měla mnohem raději Letitii nebo Ruby, ale Letitia byla pověřena jiným úkolem a Ruby byla někde ve městě za jakousi pochůzkou, kterou jim nevysvětlila, ale tvrdila, že je naprosto důležitá, aby Braithwhite nezískal podezření.

Hippolyta nahmatala pistoli v kapse kabátu a vydala se přes hřiště, Hillary vedle ní. Brzy se dostaly tak blízko, že přečetly ceduli na přístavbě: ELEKTRINA & ÚDRŽBA – VSTUP ZAKÁZÁN.

Podle Braithwhitea měli být uvnitř minimálně dva muži, v řídicí místnosti v patře. Mají telefonní spojení s domem a nejspíš i vysílačku a hrozilo nebezpečí, že v případě nějakého problému budou mít dost času vyvolat poplach. Proto ta běloška.

„Fajn,“ řekla Hippolyta, když se schovaly na severní straně budovy, mimo výhled z oken nahoře. „Víš, jak je přiměješ, aby ti otevřeli?“

„Mohla bych prostě zaklepat a požádat je,“ uvažovala Hillary. „Ale když budou opatrní, nechají mě čekat venku a mezitím si zavolají. Musíme to provést tak, aby neměli čas přemýšlet. Takže...“ Shodila kabát a odhalila černé šaty bez rukávů, vhodnější spíš na koktejlový večírek než na výpravu lesem. Sklonila se a stáhla si i boty, zůstala stát ve sněhu jen v punčochách, chytila si šaty oběma rukama a roztrhla je.

„Jo.“ Hippolyta pochopila, co má v úmyslu. „To by šlo.“

Strážce brány zatáhl ruční brzdu daimleru a vystoupil. Než by napočítal do deseti potom, co se

dveře zabouchly, ozvalo se tiché cvaknutí, opěrka zadního sedadla se sklopila a odhalila úzký prostor mezi sedadlem a kufrem, ve kterém se schovávala Letitia.

Vystoupila z auta a přikrčila se vedle něj, uvolnila šňůrku sametového váčku. Uvnitř byla zašpičatělá ebenová hůlka, asi stopu dlouhá, s vyřezanými adamitskými písmeny. Na užším konci seděla drobná stříbrná vážka a Letitia si dávala dobrý pozor, aby se jí nedotkla.

Přikrčená se vydala za hlídačem, který už skoro dorazil do strážnice. Počkala, až zajde dovnitř, pak se rozběhla a zabušila na dveře. Když zas vystrčil hlavu, zeptala se „Pan Burke?“ a přejela mu vážkou po tváři. Byl to lehounký dotek, ale hlídač okamžitě obrátil oči v sloup a v bezvědomí se zhroutil k zemi.

„Zajímavé,“ konstatovala Letitia.

Detektiv Noble zavedl Braithwhitea a Atticuse do velkého salonu na západní straně domu. Tam měli zase čekat. Braithwhite si posloužil skotskou z baru a posadil se do jednoho ze dvou křesel, rozestavených před rozpáleným krbem. Atticus, který nepotřeboval vysvětlovat, že ty vymoženosti nejsou pro něj, zůstal stát a prohlížel si police dvou knihoven sahajících až ke stropu. Bohužel patřily k těm dekorativním pseudoknihovnám, jejichž obsah se vybíral jen podle vzhledu vazeb.

Dveře na chodbu se otevřely a v doprovodu doutníkového kouře vplul dovnitř Lancaster.

„To je od vás hezké, že se k nám přidáte,“ zaradoval se Caleb Braithwhite.

„Vážně?“ řekl Lancaster. „Takovým přístupem chcete začít?“ Počkal, až mu Noble podá skotskou, a usadil se do druhého křesla k ohni. „Takže. Přinesl jste tu věc, co jste mi slíbil?“

Detektiv Noble si odkášlal. Vzal Braithwhiteův dárek z baru a podal ho Lancasterovi. Ten odložil pití, vložil si doutník mezi zuby a oběma rukama převzal knihu, jediný svazek vázaný v kůži. Přečetl si zlaté písmo na deskách – *VŠEOBECNÁ ENCYKLOPEDIJE ŽIDOVSKÉ KABALY, Mordechaj Kirschbaum* – a zatvářil se bolestně. Vrátil knihu Nobleovi, vytáhl doutník z pusy, hleděl do ohně, přitom pohyboval čelistí ze strany na stranu, jako by pro ni hledal pohodlnou pozici. „Páni,“ řekl nakonec. „Vy jste se prostě rozhodl, že mě naštvete, co?“

„Winthropovy zápisníky jsem vám přinést nemohl,“ oznámil mu Braithwhite. „Nemám je.“

„Já vám sakra nevěřím,“ odpověděl Lancaster. „A i kdyby ano, neomlouvalo by to tuhle pitomost. Nebo *tuhle*,“ dodal a sáhl do kapsy. Vytáhl kotouč z kosti velký jako mince s vyřezanou podobou sovy a hodil ho do krbu.

„Oplátka,“ odušil Braithwhite. „Vy jste mě taky špehoval.“

„Hlídal jsem si váš zadek, protože vím, že se vám nedá věřit.“

„A chcete tvrdit, že já vám věřit můžu?“

Lancaster zaklonil hlavu. „Neuvěřitelné. Vy se mě pokusíte přečurat, a je to *moje* vina? Já s vámi jednal na rovinu, pitomče. Přijal jsem vás do svého města. Byl jsem ochotný s vámi spolupracovat.“

„To jistě,“ odsekl Braithwhite. „Dokud se budu držet svého vymezeného místa.“

„A co jste čekal? Jste děcko, proboha, ani z poloviny tak starý jako já... Myslíte si, že před vámi padnu na kolena jenom proto, že máte trochu talentu? Kdo si sakra myslíte, že jste?“

„Lepší přírodní filosof, než vy kdy budete,“ odpověděl Caleb Braithwhite.

Lancaster se rozesmál. „Takhle jste mluvil se svým tátou? Je div, že vás rovnou nezabil. Řeknu vám ještě něco. Vašeho otce jsem neznal, ale Bill Warwick jo, to byl jeden z Winthropových druhů a byl u toho, když Winthrop a váš otec měli ten spor. Vyprávěl mi historky o tom, jaký fracek je Sam Braithwhite. Takže gratuluju. Možná jste otce nesnášel, ale

vypadá to, že jste stejný jako on.“

Atticus dělal, co mohl, aby byl neviditelný. Ale teď, když viděl Braithwhiteovu reakci na Lancasterovu poznámku, dovolil si úsměv. Lancaster ztuhl, obrátil se k němu a zabodl se do něj pohledem, jako by se byl rozesmál nahlas.

„Promiňte,“ omluvil se Atticus. „Co kdybych počkal venku, než se vy pánové –“

„Ne, zůstaňte, kde sakra jste,“ nařídil mu Lancaster. Obrátil se k Braithwhiteovi. „Vy oba.“

Hlídač u zadní brány vyšel ven vymočit se do křoví za strážnicí. Zrovna si zapínal kalhoty, když mu vzadu na krku přistála stříbrná vážka a on se svezl k zemi. Za ním stála Letitia s rukama zvednutýma v boxerském postoji. Pak šla otevřít bránu.

O kus dál na příjezdové cestě čekala dodávka označená SHADOWBROOK – PEKAŘSTVÍ, teď popojela a zastavila se v bráně. Vyskočili Montrose a George. Chopili se bezvládného hlídače a odtáhli ho do strážnice. „Jak dlouho bude mimo?“ zeptal se George.

„Pan Braithwhite říkal, že nejmíň tři nebo čtyři hodiny,“ řekla mu Letitia. „A až se probudí, nebude si pamatovat nic, co dneska viděl a dělal.“

Abdulláh obrátil dodávku a zacouval s ní k nakládací rampě za kuchyní klubu. Sotva vypnul motor, otevřely se dveře po straně a vyšel běloch v tmavém obleku.

„Do háje,“ ulevil si Montrose. Ale nebyla to dodávka, co toho muže vylákalo ven – měl v puse cigaretu a soustředil se na zapalovač, který svíral v ruce.

„Nebojte se,“ zašeptala Letitia a mávla hůlkou. „Já to zvládnou.“

„Můj Bože, prosím, pomozte mi, pane!“ vyhrkla Hillary, a sotva hlídač otevřel dveře, předstírala mdloby a svezla se mu do náruče. Zapotácel se, pak se ustálil – a ztuhl, ucítil, jak se mu pod bradu tiskne hlaveň zbraně. „Psst,“ varovala ho Hillary. Hippolyta mezitím prošla otevřenými dveřmi a rychle se přesunula ke schodům.

„Bobby?“ zavolal hlas seshora. „Kdo je to?“

O dvě minuty později už Hillary připoutávala oba hlídače k trubce ve strojovně dole. Snažila se tvářit překvapeně, když se obrátila a hleděla přímo do ústí Hippolytiny pistole. „A teď ty,“ poručila jí Hippolyta a zvedla další pár želízek.

Hillary nečekala na vyzvání a odhodila vlastní zbraň na druhý konec místnosti. Vzala pouta a začala se připoutávat k další trubce, když se jeden strážný uchechtl: „Tak to dopadá, když věříš negrům, zlato.“

„Ty drž zobák!“ okřikla ho Hippolyta a hned si překvapeně uvědomila, že Hillary reagovala stejnými slovy i tónem.

Hillary její pohled odbyla pokrčením ramen. „Běž nahoru a o mě se nestarej,“ řekla a zacvakla si pouta. „George a Montrose už můžou dát každou chvíli signál.“

Piráta Joe, Abdulláh a Mortimer se kradli kuchyní klubu, překračovali zhroucená těla strážců. Zastavili se, aby vyvážili své břemeno – velký plochý předmět zabalený v chráničích na nábytek –, a zamířili do plesového sálu. Z boční chodby se vynořil další hlídač, ale hned za ním Letitia a uspala ho, než stačil cokoli udělat.

V plesovém sále bylo prázdko. Prokličkovali mezi stoly do volného prostoru pod lustrem. Pirát Joe a Abdulláh rozbalili látku a Mortimer si prohlédl plánec na pomačkaném kusu papíru, Letitia zatím došla na druhý konec sálu. Vitrína byla pryč, ale obraz zůstal, a když stiskla skrytou zástrčku dole na rámu, otevřel se a odhalil velký vestavěný sejf. Prohlížela si číselník a mnula si prsty, jako by se ho chystala ulomit.

Místo toho se vrátila k zednářům. „Dobře. Zajdu ven a zkontroluju, jestli jsem nikoho nepřehlídla. Zvládnete to tady pár minut sami?“

„Jasně,“ ušklíbl se Pirát Joe. „Zvládneme to, dokud se nezačne křičet. Dej pozor.“

Lancaster zamyšleně upíjel skotskou. „Takže co teď, hm?“ zeptal se. „Asi bych vás měl prostě vypakovat a nechat si *jeho*.“ Máchl doutníkem směrem k Atticusovi.

„Jen to zkuste,“ řekl Braithwhite.

Lancaster se usmál. „Myslíte si, že bych vás nedovedl vyprovodit z města, kdybych chtěl? Ale byla by to škoda o vás teď přijít. Máte zkušenosti, to musím uznat. A umíte to se slovy. Mohl byste být dost užitečný, až nadejde svatý Jan. Jen kdybych se tak k vám mohl obrátit zády a nebát se, že mi do nich vrazíte kudlu.“

„To je problém.“

„Ano, ale možná mám řešení. Řeknete mi, to znamená, co jsem dal tomu klukovi, co si o něm myslíte?“

„Technicky působivé,“ uznal Braithwhite. „Vážně to byla vaše práce?“

„Základní principy jsem pochytil od Billa Warwicka,“ vysvětlil Lancaster. „Ale provedení bylo jen moje.“

„Takže co máte v plánu? Necháte mě taky pronásledovat hračkou?“

„Ne, pro vás mám v plánu jiné znamení. Něco dalšího z Billovy práce. Našel jsem to v jeho spisech, potom co zmizel. Nazýval to ‚znamení zvířete‘.“

„Jako ve zjevení svatého Jana,“ zeptal se Braithwhite, „nebo jako dobytčí cejch?“

„No, je to skoro to samé, ne? Bill se odjakživa strachoval, komu věřit. Nejspíš proto šel do Winthropovy pokladnice sám, což se mu nevyplatilo... Zkrátka, podstatou tohoto znamení je, že se dává lidem, jejichž věrnost si chcete zajistit. Pak už jen stačí na ně myslet a budete přesně vědět, kde jsou a co mají v úmyslu. A pokud plánují něco nekalého, stačí na ně myslet trochu víc a oni umřou. A co je na tom nejlepší? To znamení funguje i na lidi s imunitou.“

„Takže nikdo nemůže vaše služebníky zabít, jen vy sám,“ dodal Braithwhite. Podíval se na Noblea. „A vy víte, jak se to dělá?“

„Bill na tom znamení ještě dělal, když zmizel,“ řekl Lancaster. „Ale myslím, že jsem posledních pár kliček odhalil. O pár otázkách jsem se chtěl poradit s Winthropovými deníky, ale to bylo jen pro jistotu. Jsem připravený provést právě teď zkoušku naživo.“

Braithwhiteův úsměv se proměnil v nebezpečný. „A myslíte si, že mě přinutíte, abych si to znamení nechal dát?“

„Já ne,“ povytáhl obočí Lancaster. „Ale my ano.“

Noble otevřel dveře na chodbu a vešel průvod bělochů se stříbrnými pečetními prsteny. V jednom z nich Atticus poznal bývalého městského radního a byli tu i další, povědomí, jejich tváře musel vidět v novinách.

Bylo jich celkem třináct. Postavili se do dvou řad jako nadpočetná porota.

„Tak.“ Lancaster přešel pohledem z Braithwhitea na Atticuse a zase zpátky. „Kdo chce jít první?“

Montrose a George se dostali na střechu padacími dvířky v kuchyni. Komín, ke kterému měli namířeno, byl na druhém konci budovy, cesta k němu vedla po dvě stopy široké lávce táhnoucí se těsně u hřebene střechy. Bylo by to napínavé i v létě, ale teď byla lávka kluzká sněhem a ledem.

„Santovi pomocníci,“ zabručel George nervózně a Montrose na to: „Nechod' na mě

s Vánocema.“ Montrose vyšel první a George za ním a brzy už díky nemalé dávce sourozeneckého soupeření postupovali po střeše pružně jako chlapci. Za pár chvil se ocitli nad svým cílem. Montrose uvázal provaz k lávce a spustili se po zkosené střeše, až se mohli opřít o stranu komína. George vytáhl z kapsy baterku a podíval se k přístavbě, kde už čekala Hippolyta, aby vypočila elektřinu. Montrose si stáhl pytel, který měl kolem krku, a vylovil skleněnou lahvičku s mléčně bílým elixírem.

Ten elixír byl Braithwhiteova směs, ale nádobku vybral Montrose.

„Žádní dobrovolníci?“ zeptal se Lancaster. „No tak dobře, začneme vámi, Braithwhite.“

Odložil prázdnou sklenku a odhodil doutník do krbu. Noble mu přinesl od baru nůž a zas se vrátil na své místo u dveří. Muži z chicagské lóže upírali oči na Braithwhitea, atmosféra v pokoji přímo hučela napětím. Atticus se napjal, připravil se do akce. Jen Caleb Braithwhite zůstal uvolněný, nebo tak aspoň vypadal do té chvíle, než se v křesle předklonil, vrazil si dva prsty do pusy a pronikavě hvízdal.

Když hvízd dozně, seděl Lancaster s nataženým krkem a ostřím připraveným nad svou levou dlaní. „Co to bylo?“ řekl. „Přivoláváte si kouzelného koníka?“

Komínem slétla dolů láhev od coca-coly a roztránila se. Oheň to okamžitě uhasilo a z krbu se začal linout bílý dým. V tu chvíli vypadla v celém domě elektřina.

Na Braithwhiteovo hvízdnutí se Atticus obrátil ke dveřím a všechno, co viděl, si vryl do paměti. Teď, i když oslepený tmou a kouřem, věděl přesně, jaká kombinace kroků ho dostane z pokoje.

V cestě mu stála jenom jedna překážka a ta imunitu neměla.

Když se Hippolyta vynořila z elektrárenské stanice, stěží popadala dech. Krátký zmatený moment si pomyslela, že prostě jen moc rychle vyběhla po schodech, ale pak ji zasáhl do spánku další úder a došlo jí, že má malér.

Upadla na bok do sněhu a pokoušela se dosáhnout na pistoli v kapse, ale detektiv Burke ji popadl za zápěstí, zkroutil jí ruku nahoru a dostal se ke zbrani dřív. Kopl ji do žeber, převrátil ji na záda a stál a díval se na ni, jak se kroutí a snaží se to rozdýchat.

„Ale, ale, naše Orithyia Blue. Copak tady děláte?“ Znovu do ní šťouchl špičkou nohy. „Koho máte s sebou, co? Je tu někde George? Horace jste nevzala, co?“ Usmál se, jak zareagovala na synovo jméno. „Ne, asi ne – nejspíš jste mu dneska sehnala hlídání. Ale nebojte se, až tady skončíme, postarám se o něj.“

Čas se vrátil k noci slunovratu ve Wisconsinu, Hippolyta zase slyšela to příjemné dvojité žuchnutí, jako by se srazily dva tmavé kabáty. Burkeův úsměv se proměnil ve zmatek, obrátil se k otevřeným dveřím stanice a Hillary popošla blíž a střelila ho potřetí zblízka. Pak už byl Burke na zemi a Hillary stála nad ním a na pihovatých předloktích jí naskakovala husí kůže.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Hippolyty.

Ta, pořád skoro bez dechu, oněměle a zmateně zírala na Hillaryina zápěstí bez pout.

„No jo,“ řekla Hillary. „Vzala jsem si s sebou náhradní klíček. Napadlo mě, že se bude hodit.“

Hippolyta se posadila a přitiskla si ruku z boku k bradě. Něco na Hillary jí v tu chvíli přišlo hrozně povědomé. „Kdo... kdo jsi?“

„Nikdo, koho se musíš bát,“ odpověděla Hillary. „Ale můžeš pro mě něco udělat? Až uvidíš pana Braithwhitea, řekni mu, že končím.“

A byla pryč, rozběhla se v punčochách sněhem tam, kde nechala boty a kabát.

Caleb Braithwhite vyšel ze salonu pár vteřin po Atticusovi, práskl za sebou dveřmi a provedl s nimi cosi, aby se už nechtěly otevřít. Jak tak běželi chodbou, slyšel Atticus rachotit kliku a mlátit pěsti do dřeva.

Pak bušení ustalo a nějaká obří síla vyrazila dveře z pantů. Vyšel Lancaster a rozháněl kouř. Noble, kterému tekla krev ze zlomeného nosu, byl hned za ním. A pak další členové lóže, zpočátku rozptýlení, ale brzy se zformovali do sevřené skupiny, která postupovala za svým mistrem.

Postupovali rychle chodbou za zvuky běžících nohou ve tmě. Právě ustaly, když narazili na jednoho z vyřízených hlídačů. „Tiše,“ zasyčel Lancaster.

Nedaleko od nich se ozvala lavina hrců a pánví, valící se na zem. Noble už vyrazil do kuchyně, ale Lancaster řekl „Počkat“, otočil se, přistoupil ke dveřím do plesového sálu a otevřel je dokořán.

Na druhém konci držel Atticus zapalovač u odhaleného sejfu ve zdi, zatímco Braithwhite manipuloval s číselníkem. Oba se ohlédli, když Lancaster vrazil dovnitř.

„Tys prostě nemohl odolat, co, ty magore?“ Lancaster se hrnul dopředu, přitom si rozepínal manžety a vyhrnoval rukávy. „No, na tu knihu už můžeš zapomenout. A taky zapomeň, žeš byl můj oblíbený výzkumník. Já prostě vezmu tu tvou zatracenou hlavu a skončuju s ní. A po slunovratu, až povedu celou show, si udělám speciální výlet do Ardhamu a vypálím celou tu podělanou vesnici.“

Braithwhite se obrátil a vykročil dopředu, jako by se chtěl s Lancasterem a jeho doprovodem střetnout v půli místnosti. Pohyboval se ale pomaleji než oni. Paže měl volně u boků a kroutil prsty. Možná si je jenom protahoval, rozhýbával, ale z jiného úhlu pohledu to hodně připomínalo pohyby loutkáře.

Jakmile Lancaster prošel pod lustrem, ubrus na jednom stole za ním vylétl a zpod něj se vykulil Mortimer Dupree. Škrábal se dál, muži z chicagské lóže si ho nevěšili, soustředění na Braithwhitea. Kouskem stříbrné křídly nakreslil na zemi krátkou přesnou čáru. Změnil písmeno.

Lancaster, Noble a muži z lóže se zastavili na místě. Jako cestující metrem, v němž někdo zatáhl za záchranou brzdu, se zakymáceli dopředu a pak zase dozadu a snažili se udržet rovnováhu. Ustálili se, ale nohy měli jako vrostlé do země.

„Braithwhite!“ zaburácel Lancaster. „Co to sakra má –“

Mortimer udělal další tah křídou. Lancasterovi se dál pohybovaly rty, ale jazyk zkameněl.

Vylétly dva další ubrusy. Pirát Joe a Abdulláh se postavili a rozsvítili elektrické lampy, ozářili velký křídový kruh, který obklopoval Lancastera a jeho kumpány – a složitější vzor, do kterého patřil. Rovnoběžné čáry po jejich pravici spojovaly velký kruh s menším, obklopujícím volně stojící dveře, které tři zednáři přinesli dovnitř z dodávky. Po jejich levici byla jediná čára – na konci rovná, ale uprostřed klikatá – spojená s dalším malým kruhem, nyní prázdným. A před nimi se táhly další dvě rovnoběžné čáry, nakreslené tak blízko u sebe, že vypadaly skoro jako jedna a dosahovaly až ke spodku zdi pod sejfem.

„Řekl bych teď něco chytrého a pádného,“ obrátil se Braithwhite na Lancastera, „ale já byl odjakživa spíš do díla než na řeči.“ Vzal kus křídly a obkreslil dveře sejfu, spojil je s rovnoběžnými čarami na zemi. Pak přešel k prázdnému kruhu, kde už čekal Atticus s nožem a srolovaným pergamenem. Ale když se ty věci pokusil od Atticuse převzít, ten zavrtěl hlavou.

„Já to udělám sám,“ oznámil Atticus a vešel do kruhu. Vyslal temný pohled k Lancasterovi. „Dlužím mu to, za Horace.“

Braithwhite zaváhal, v očích se mu zablesklo podezření. „Ten rituál je rizikový,“ varoval ho. „Na rozdíl od zbytku večera? Udělejte mi laskavost.“

Braithwhite pořád váhal. Ale neviděl v tom žádný zádrhel a pro jednou a ne náhodou ho jeho intuice zklamala.

„Dobře,“ svolil. „Ale vy ostatní byste měli jít pryč, jen pro jistotu.“ Pirát Joe, Abdulláh a Mortimer vyšli na chodbu. Atticus se řízl do dlaní. Braithwhite si přidržel a udělal dva tahy křídou, čímž Atticusovi dodal schopnost číst a vyslovovat jazyk Adamův.

Kouzlo bylo tentokrát jiné. To, co vyšlo ze dveří, nebylo světlo, ale temnota – živá temnota jako ten tvor, který sužoval les Sabbath Kingdom Wood u Ardhamu. Spolkl Lancastera a Noblea a zbytek chicagské lóže a vystřelil tenký úponek tmy, který otevřel sejf. A pak se stáhl zpátky do dveří a nenechal po sobě ani popel.

„To bylo až moc snadné,“ pochvaloval si Braithwhite a mnul si ruce, když si šel pro svou odměnu. „Ale svatý Jan, to pro nás bude pravá výzva...“

Atticus upustil zakrvácený pergamen na zem. Zvedl levou paži a urval si rukáv, odhalil adamitská písmena, která měl napsaná na kůži. Černý inkoust, který na ně použil, skoro nebyl vidět, ale teď je dovedl snadno přečíst, odříkal si to zaříkadlo v duchu, zapsal si ho do paměti stejně jako plánek Lancasterova salonu. Podržel si ho pevně v hlavě a vystoupil z kruhu.

Braithwhite vytáhl *Knihu jmen* ze sejfu a ověřil si, že není poškozená. „Tak dobře. Shromáždíme zbytek rodiny a –“ Jak se obracel, s překvapením zjistil, že Atticus stojí přímo za ním. Jistý si svou imunitou se ale nepokusil couvnout, ani když k němu Atticus natáhl zkrvavenou dlaň. „Co to má znamenat?“

Atticus odpověděl jazykem Adamovým. S první slabikou položil ruku Braithwhiteovi na prsa. Látkou jeho košile se propálil nesmírný žár. Braithwhite vykřikl a upustil *Knihu jmen*, pokusil se odtáhnout, ale byli už navzájem spojeni, kůže na kůži, dlaň na hrudi, krev se znamením. Atticus mluvil dál a Braithwhite vyl a svíral Atticusovo předloktí.

Atticus dokončil zaříkání. Žár a bolest pominuly. Když odtáhl dlaň, měl Braithwhite na hrudi pořád znamení a pořád to bylo znamení Kainovo – ale jiné, překrývající to staré.

Braithwhite se svezl na zeď se slovy „Co?... Co jste to udělal?“ a pak ho nohy zradily a bezmocně se svezl na zem.

Dveře sálu se otevřely. Vešli Montrose a George a Letitia a taky Hippolyta a Pirát Joe a Abdulláh a Mortimer. Postavili se vedle Atticuse, shlédli a Braithwhite sebou škubal a chvěl se, jako by měl nějaký záchvat. „To nemůžete,“ lapal po dechu, zápasil s každým slovem. „Nemůžete... mě zabít...“

„My vás nezabíjíme,“ informoval ho Atticus. „My vás vylučujeme.“

Než odešli, uklidili tam. Mortimer vytřel podlahu sálu a Pirát Joe a Abdulláh odnesli rekvizity a vybavení. Hippolyta odvedla delegaci ke stanici, Letitia se svou hůlkou spánku a zapomnění dotkla obou strážců a Montrose a George po krátké diskusi zabalili tělo detektiva Burkea do chráničů nábytku a naložili ho do kufru Braithwhiteova daimleru. Braithwhitea dali dozadu do dodávky.

Dostali se na silnici číslo jednačtyřicet a zamířili na jih. Bylo po půlnoci, když přejeli řeku Calumet a dostali se k ceduli oznamující:

OPOUŠTÍTE CHICAGO

VÍTEJTE V INDIANĚ!

Tam zahnuli doleva, vjeli na volnou zem mezi Indianapolis Avenue a trať společnosti Pennsylvania Railroad. Zastavili na illinoiské straně hranice. Letitia zaparkovala daimler přímo napříč státní hranice a nechala klíčky v zapalování. Atticus a Montrose vytáhli Caleba Braithwhitea a bez cirátů ho pohodili vedle jeho auta. Jakmile se ocitl mimo hranice města, začal Braithwhite zase nabírat sílu a za pár chvil už byl schopen stát bez opory.

Hippolyta vytáhla z přihrádky dodávky silniční atlas. Podala ho Atticusovi a ten ho přinesl Braithwhiteovi. „Horace se nemohl přijít rozloučit. Ale vyrobil vám dárek na rozloučenou.“

„Odeť,“ vysvětlil George, „se budete držet mimo oblasti vyznačené červeně.“

„Neměla by to být moc velká zátěž,“ dodala Hippolyta. „Většinu země máte pořád přístupnou. Pokud si neuděláte zajížd'ku přes Detroit nebo Filadelfii nebo Harlem, měl byste se v pořádku dostat domů.“

Braithwhite vrtěl hlavou. „To nemůžete,“ hlesl. „To mi nemůžete udělat.“

„Můžeme a udělali jsme to,“ řekl Atticus. „Mimochodem, pozdravuje vás pan Winthrop. Byl moc rád, že dostal zpátky svoje zápisky.“

„Winthrop?“ podivil se Braithwhite. „Winthrop vám řekl, jak to provést?“

„Jo,“ přisvědčil Atticus, „a měl byste být vděčný – můj otec pro vás plánoval jiný konec a já tomu byl taky nakloněný.“

„Já vám ukážu vděčnost,“ naježil se Braithwhite. Obrátil se k Letitii. „Vy a vaši nájemníci si budete muset najít nové místo k bydlení. Jakmile se dostanu k telefonu, zavolám demoliční četu, aby z Winthropova domu udělala hromadu trosek.“

„To bych vám neradila, pane Braithwhite,“ odsekla Letitia. „Už to není váš majetek.“

„Má pravdu,“ potvrdil Atticus. „Dneska odpoledne jsem se zastavil v kanceláři pana Archibalda. A vyplatil Letitiinu smlouvu, v hotovosti.“

„Vyplatil jste ji.“ Braithwhite se podíval na George. „Penězi, co jsem vám dal?“

„Našimi penězi, pane Braithwhite,“ opravil ho George. „*Našimi* penězi.“

Braithwhite byl chvíli bez sebe vztekem, tvář mu zrudla a ruce, ve kterých držel atlas, se rozklepaly. Ale rychle se ovládl. „Dobře. Dům si nechte. Nechte si i peníze. Ale tu knihu...“ Podíval se na Atticuse. „Nechte mi *Knihu jmen*.“

„Já myslím, že ne,“ mínil Atticus. „Co ty, Abdulláhu?“

„Zaplatím vám za ni,“ žebrel Braithwhite. „Řeknete si cenu.“

„Ani za všechny dolary, co máte,“ řekl mu Abdulláh. „Půjde do ohně.“

„A máte to,“ konstatoval Atticus. „Ale nic si z toho nedělejte, pane Braithwhite. Pravda je, že by vám ta kniha stejně nic dobrého nepřinesla. To nové znamení na vaší hrudi, to vám nejenom brání v přístupu do fyzických oblastí. Jste taky vyhnán z bratrstva.“

„O čem to mluvíte?“

„Už nejste čaroděj. Pořád máte svou imunitu – v omezenější podobě –, ale zjistíte, že ostatní schopnosti vás opustily, a když se je budete snažit získat zpátky nebo se naučit nové, bude vám hrozně zle. Jste alergický na přírodní filosofii.“

Braithwhite mu zpočátku nechtěl věřit, ale pak se zahleděl do sebe a pokusil se vyvolat některé z těch sil. Jeho výraz se změnil z popírání na nastupující hrůzu a zoufalství. „Ne,“ hlesl. „Ne, Atticusi... Atticusi, no tak! To *nemůžete* –“

„Můžu,“ přerušil ho Atticus. „A udělal jsem to.“

Obrátil se k odchodu. Braithwhite chňapl po jeho paži, ale Atticus se mu lehce vyvlékl

a Braithwhitea přepadla vlna nevolnosti, až se zapotácel. „Atticusi!“ vykřikl. „Atticusi, prosím...! Vy mě *potřebujete*, Atticusi!“

Atticus, který už stál mezi rodinou a přáteli, se ohlédl a povytáhl obočí. „Já že vás *potřebuju*? Asi byste si měl opravit slovník, pane Braithwhite.“

„Vy si myslíte, že je po všem, jenom proto, že je Lancasterova lóže zničená?“ houkl Braithwhite. „Není po všem! Jsou i další lóže, po celé Americe. A teď o vás vědí. A půjdou po vás, ale ne tak jako já. Nebudou vás brát jako rodinu, dokonce ani jako člověka a nenechají vás na pokoji, dokud nedostanou, co chtějí. Ať půjdete, kam půjdete, nikde nebudete v bezpečí. Vy –“

Ale musel se odmlčet, protože Atticus se najednou rozchechtal. Letitia a George a Hippolyta a ostatní se smáli taky – dokonce i Montrose, který byl až dosud mrzutý, že z toho Braithwhite vyvázne živý. Přímou *buráceli* smíchem.

„Co je?“ křikl Braithwhite a díval se na ně, jako by se zbláznili. „Co je na tom tak legračního?“ Ale smáli tak dlouho a tak bouřlivě, že nebyli schopni odpovědět.

„Ach, pane Braithwhite,“ vydechl Atticus nakonec a otíral si slzy z očí. „Čím se mě to pokoušíte vyděsit? Myslíte si, že nevím, v jaké žiju zemi? Já to vím. Všichni to víme. Vždycky jsme to věděli. To vy tomu nerozumíte.“

Stále se smíchem nastoupili do dodávky a odjeli. Caleb Braithwhite zůstal stát v té zimě ještě dlouho potom, co jejich zadní světla zmizela v dálce. O půl hodiny později, když jel kolem příslušník indianské státní policie, tam ještě pořád stál s otevřenou pusou ve tmě a s atlasem v ruce jako ztracený poutník, který se pokouší zjistit, kde a jak zabloudil.

EPILOG

Devatenáct set padesát pět! Je tu nový rok a jako vždycky se zastavíme, abychom vzdali dík za pokrok uplynulých dvanácti měsíců. Spravedlivý rozsudek Nejvyššího soudu v případě Brown versus školní rada, zprávy o tom, že zrušení rasové segregace v našich ozbrojených silách bylo se zpožděním dokončeno, a další, méně hlásaná, ale o nic méně důležitá vítězství. Dál hledíme vstříc době, nyní už ne moc vzdálené, kdy se se všemi cestovateli bude zacházet jako se sobě rovnými. A než nastane ten slavný den, jsme odhodlaní kráčet dál odvážně, připraveni na jakoukoli výzvu, jakou nám cesta před námi přinese...

Průvodce bezpečným cestováním pro barevné,
vydání pro jaro 1955

„Jasně, zeptat se ho můžu,“ připustila Letitia. „Ale nemůžu slíbit, že to udělá.“

„Moc ráda bych si s ním vyměnila laskavost, v rámci rozumných mezí,“ řekla Hippolyta.

Seděly v Hippolytině kuchyni jednoho rána na začátku března. Na stole mezi nimi ležel list papíru, na který Hippolyta namalovala tabulku osm na osm. Hrstka políček byla zaplněna čísly – předběžně, tužkou – ale většina byla pořád prázdná.

Letitia se dotkla prstem papíru. „Myslíš to vážně? Ta ženská se tě pokusila zabít.“

„Snažila se chránit svou dceru.“

„A myslíš, že ti poděkuje, když jí řekneš, co se stalo Pearl?“

„Ne, to asi ne,“ uznala Hippolyta. „Ale nepřipadá mi správné ji tam jen tak nechat.“

„Možná.“ Letitia se podívala na další papíry na stole: brožury a formuláře pro Chicagskou univerzitu a dvě další, trochu vzdálenější školy, které pořádaly kurzy astronomie. „Ale něco mi řekni. Jak moc jde o to, že se prostě chceš znovu dostat k tomu stroji?“

Hippolyta se usmála. „Kdybych tak mohla mít tu bránu tady v domě a žádné hlídače kolem...“ Odmlčela se, vzpomněla si na ten drsný cizí rudý úsvit. A na Scyllu. „No, stejně bych musela být opatrná, ale jistě, moc ráda bych provedla nějaký výzkum. Tak, jak to je teď, si neumím představit, že bych to mohla dělat pravidelně. Tak aspoň ještě jednou, naposled.“

Letitia byla skeptická, když od někoho slyšela tahle slova, ale řekla: „Dobře. Promluvíme si s panem Winthropem, zjistím, jestli mi tu kombinaci prozradí.“

„Děkuju. A ocenila bych, kdybys o tom neříkala Georgeovi.“

„Jo, to mě napadlo. Neboj se.“

Hippolyta si šla nalít ještě trochu kávy. „A jak se vede Ruby?“

„Jestli ji uvidíš, možná mi to řekneš.“

„Nebyla jsi s ní?“

„Minulou neděli byla v kostele, ale utekla po bohoslužbě, než jsem si s ní mohla promluvit. Asi se na mě zlobí.“

„Kvůli čemu?“

Letitia pokrčila rameny. „Podle mě se lituje. Když jsme se zbavili pana Braithwhitea, přišla zas o práci, takže jako by byla potrestaná za to, že dělala, co se muselo udělat.“

„Ona byla potrestaná a tys dostala Winthropův dům.“

„Řekla jsem jí, že se s ní o něj podělím,“ zdůraznila Letitia. „Ale to Ruby nechce. Neví, co chce, v tom je ten problém... Ale za to já nemůžu. Život prostě někdy není fér, víš? Není fér, ale co s tím naděláš?“

V poledne počkala v hale budovy, rudé vlasy čerstvě ostříhané a upravené ve stylu Amelie

Earhartové. Tentokrát měla punčochy a taky nové šaty a boty, koupené zvláště pro tuhle příležitost. V kabelce si nesla nové průkazy, které si za značnou sumu opatřila prostřednictvím jednoho tátova bývalého obchodního společníka.

„Slečna Lightbridgeová?“ řekla, když ta žena vystoupila z výtahu. „Promiňte, jste slečna Lightbridgeová?“

Joanna Lightbridgeová se podívala ostražitě na tu cizí osobu, která se na ni usmívala jako na starou známou. „Promiňte, my se známe? Slečno...“

„Hydeová. Hillary Hydeová. A ne, vy mě neznáte. Omlouvám se, že vás takhle přepadám. Pokoušela jsem se domluvit si schůzku, ale recepční mi řekla, že se musím setkat s některou vaší asistentkou. Víím, že jsou velice schopné, ale já chtěla mluvit s vámi.“ Otevřela kabelku a vytáhla složený výstřižek z novin. „Četla jsem rozhovor s vámi v *Tribune* minulý měsíc. Byl velice inspirativní.“

„Tak bych to rozhodně nenazvala,“ pronesla slečna Lightbridgeová s kyselým výrazem. „Ani bych to snad nenazvala rozhovorem.“

„Ten reportér k vám byl velice neomalený. Ty otázky o tom, proč jste se nevdala, považuji za nevhodné. Ale vy jste odpovídala dobře a tuším, že jste se pokoušela říct ještě víc – možná jste doopravdy víc řekla, a on to prostě nezveřejnil.“ Do haly vešel z ulice pošťák, tlačil vozík s balíčky. Obě ženy ustoupily stranou, aby mohl projet, a stanuly blíž u sebe. „Slečno Lightbridgeová, před rokem a něco jsem přišla o matku,“ pokračovala Hillary, „a od té doby jsem podstoupila i další změny. Nebudu vás unavovat podrobnostmi, ale díky tomu jsem si uvědomila, že mě prostě neuspokojuje práce, kterou jsem dělala. Nejsem vdaná a nemíním v dohledné době založit rodinu. Víím toho spoustu o tom, co nechci, ale málo o tom, co chci – a když jsem si přečetla váš rozhovor, připadalo mi, že jste v životě prošla něčím podobným. Víím, jste hodně vytižená, ale doufala jsem, že byste si na mě mohla vyšetřit trošku času, možná mě správně nasměrovat, poradit mi, jak začít hledat to, co hledám...“

Joanna Lightbridgeová se už usmívala. „Slečno Hydeová – tak jste to říkala?“

„Říkejte mi prosím Hillary.“

„Hillary... už jste jedla?“

„Ne, ještě ne. Moc ráda bych vás pozvala na oběd.“

„Není třeba, Hillary. Zvu já vás.“

George si nejprve představoval, že zvolí něco mohutného a nápadného, takový sejf, který musí stěhovat parta mužů, ale Montrose poukázal na to, že ani na palec silná ocel nezabrání zloději, aby člověku nepřiložil zbraň k hlavě – nebo k hlavě někoho z rodiny – a nevyžádal si kombinaci. A tak George nechal Montrose odvézt jeden z pořadačů do dílny k mechanikům a vylepšit ho. Vrchní dvě zásuvky dál fungovaly normálně (obsahovaly hlášení z terénu ze Západní Virginie, Wisconsinu a Wyomingu), ale spodní dvě měly falešná čela, panel na pantech, který se dal otevřít a odhalil dvě a půl stopy vysoký sejf upevněný k podlaze.

„Vážně to je tři sta tisíc dolarů?“ zeptal se Horace a zíral na svazky bankovek v sejfu.

„Teď už miň,“ řekl mu George. „Ale pořád dost, aby se zaplatila vysoká tobě a Opheliiným dětem.“

„A tobě,“ doplnil Montrose a podíval se významně na Atticuse.

„A mámě,“ dodal Horace.

„Jo, jí taky,“ řekl George. „A co zbude, no, pak uvidíme... Ale jestli se pořád budeš chtít stát vydavatelem komiksů, až doděláš školu, možná se domluvíme na podnikatelské půjčce.“

„Fakt?“

„Promluvíme si o tom, až přineseš diplom. Ale do té doby o tom, Horaci, nesmíš říct živé duši, rozuměno?“

„Rozuměno,“ potvrdil Horace.

George zavřel sejf a falešný panel a všichni čtyři se vrátili do přední kanceláře. U zdi byly navrženy krabice s jarním vydáním *Průvodce bezpečným cestováním pro barevné*. George prolistoval jeden výtisk, nadechl se čerstvého inkoustu a jako vždycky zauvažoval, jak dlouho ještě bude trvat, než bude moci s vydáváním přestat a změnit jméno na prosté Berryho cestovní kancelář.

Možná za pár let.

„Než půjdeš,“ obrátil se k Atticusovi, „mám pro tebe pár dalších míst, co bych chtěl prověřit.“

„Kde to je?“

„V Memphisu. A turistickou ubytovnu za řekou v Arkansasu.“

„Jasně,“ kývl Atticus. „Sjel bych tam tenhle víkend.“

„Můžu jet taky?“ zeptal se Horace.

„Myslím, že ne,“ řekl George. „Dostal jsi na víkend úkoly, nebo ne?“

„Ty si napíšeš v autě.“

„A navíc je to země Jima Crowa.“

„Já vím.“

„Jim Crow není žádná atrakce z lunaparku,“ zareagoval Montrose na chlapcův tón.

„Já vím. Ale jednou se tam podívat musím.“ Pohlédl na otce. „Příští měsíc mi bude třináct.“

George a Montrose si vyměnili pohledy. Pak se ozval Atticus. „Já bych ho s sebou klidně vzal, když to dovolíš. A ty můžeš jet taky, tati.“

„Já?“ zeptal se Montrose.

„Jo, ty. Postaráš se, aby se Horace poučil z toho, co tam uvidí. Jako jsi poučil mě. A mně by se ta společnost zamlouvala.“

Montrose se zamračil. Ale neřekl ne.

„Budu klidnější, když pojeděš s nima,“ přidal se George. „Jel bych taky, kdybych neměl práci.“

„Pojed', tati,“ naléhal Atticus.

„No tak jo,“ řekl Montrose. „Ale řídím já...“

PODĚKOVÁNÍ

Tento román se rodil déle než většina jiných. První semínka inspirace byla zaseta zhruba před třiceti lety, při debatách s Josephem Scantleburym a profesorem Jamesem Turnerem na Cornellově univerzitě. O něco později, ale pořád ještě dost dávno, jsem padl na esej Pam Nolesové *Shame* o příznačných potížích černošských fanoušků sci-fi. A *Sundown Towns* od Jamese W. Loewena mě dovedly k *Negro Motorist Green Book* Victora H. Greena, a tou dobou už začínal příběh nabírat obrysy.

Jako vždycky jsem velice zavázán své ženě Lise Goldové a své agentce Melanii Jacksonové. Dík patří též Jonathanu Burnhamovi, Maye Zivové, Lydii Weaverové, Timu Dugganovi, Barrymu Harbaughovi, Jennifer Brehlové, Karen Glassové, Caitlin Foitové, Amy Stollsové a agentuře National Endowment for the Arts, Alix Wilberové a Richard Hugo House, Nealu Stephensonvi, Karen Laurové, Gregu Bearovi a Peteru Yoachimovi.

O KNIZE

Objevování

Lovecraftovy země

Rozhovor s Mattem Ruffem

Jak vás napadl tento příběh?

Stejně jako u mého předchozího díla *The Mirage* začala *Lovecraftova země* jako námět na televizní seriál. Chtěl jsem stvořit něco jako Akta X, v nichž by neměnná skupina postav prožívala každý týden paranormální dobrodružství. První otázka, jakou si v takovém případě musíte položit, je: Jakou práci dělají ti lidé, že se neustále setkávají s netvory? Chtěl jsem, aby to bylo něco, co by zapojilo jinou skupinu protagonistů a jiné kulturní prostředí, než jaké se používají v typickém žánrovém seriálu.

Četl jsem *Sundown Towns* od Jamese W. Loewena, historii výhradně bílých komunit v Americe, a právě od Loewena jsem se dozvěděl o *Negro Motorist Green Book* Victora Huga Greena, skutečném *Průvodci bezpečným cestováním pro barevné*. Rozhodl jsem se, že hlavní postava bude průzkumník pro *Průvodce* z éry Jima Crowa, někdo, jehož prací je objíždět zemi a hledat hotely a restaurace, kde ho obslouží. Rozhodl jsem se také udělat z něj fanouška pulp-fiction – který při pohledu na létající talíř přistávající někde na poli bude spíš nadšený než vyděšený. Ale pravý důvod, proč se pořád setkává s netvory, je jeho černá pleť, a jste-li černoch v Americe, nějaký netvor se najde vždycky. Někdy jsou to lovecraftovští Velcí starci, někdy policie, jindy Ku-klux-klan nebo volební úředník.

Jaký je váš osobní vztah k H. P. Lovecraftovi?

Příběh, který pro mě Lovecrafta nejlépe symbolizuje, je *Stín nad Innsmouthem*. Je to o pobřežním městečku v Nové Anglii, jehož obyvatelé uzavřeli pekelné spojenectví s tvory žijícími v moři. Do Innsmouthu přijede turista, vidí příliš mnoho a nakonec musí utíkat, aby si zachránil život.

V tom příběhu jsou přítomny všechny Lovecraftovy nejhorší stránky. Kromě standardního rasistického světonázoru i chabě zastřená alegorie zla míšení plemen (tvorové z moře se páří s lidmi z městečka). Ale v příběhu, který je čím dál děsivější, to *funguje*, a je jedním z nejpůsobivějších ztvárnění pokusu o lynčování, jaké jsem kdy četl. Lovecraftův hlavní hrdina je běloch, ale jen s drobnými úpravami by to mohl být příběh černošského cestovatele, který se po setmění ocitl na nesprávném místě.

Takže přes všechny chyby se Lovecraft dotýká těchto univerzálních témat hororu, která rezonují, i když nejste bílý rasista. Lituji, že nebyl lepší osobou, nebo že se mu nedostalo lepších učitelů. Ale coby od vypravěče se od něj mohu jen učit.

V poděkování píšete, že první semínka inspirace k příběhu byla zaseta téměř před třiceti lety při debatách, které jste vedl na Cornellově univerzitě. Co to bylo za rozhovory?

Na univerzitě jsem se přátelil s chlapíkem jménem Joe Scantlebury, což byl vedoucí tematické koleje Ujamaa, přičleněné k Centru afrických studií. Joe nebyl první černošský kamarád, jakého jsem kdy měl, ale jako první mě upozornil na to, jak zásadně se v některých směrech liší naše životy.

Zvlášť jeden rozhovor, který jsme spolu vedli, mě v tomto směru velice ovlivnil. Vydával jsem se na dlouhé výpravy do krajiny kolem univerzitního kampusu. Jednou jsem se vrátil a zastavil se na koleji za Joem. Řekl jsem mu, kde jsem byl, a navrhl mu, že by se taky mohl vydat do přírody. Joe se jaksi divně rozesmál a řekl: „Jo, zní to fajn, ale já se tu nemůžu potulovat po odlehlejších cestách, jsem černej.“ Já na to: „Jak to myslíš? Tohle přece není žádný hluboký jih. Jsme v New Yorku.“ A on: „No jasně. Jsme v New Yorku.“

A tak jsem se nad tím zamyslel. Vybavil jsem si lidi, které při těch výpravách potkávám. Všichni byli samozřejmě běloši, a to běloši takového typu, kteří mají psy a nákladáčky vybavené přihrádkami na zbraně. Nikdy jsem s nimi žádnou nepříjemnost neměl, ale kdybych vypadal jako Joe, možná by mě brali jinak. A tyhle odlehlejší cesty jsou hrozně opuštěné, když už vás postihne nějaký malér.

A tehdy mi došlo, že i když Joe a já žijeme na stejném místě, v jistém významném smyslu žijeme v různých zemích, s výrazněji narýsovanými hranicemi. To ve mně zůstalo.

A taky to, že jsme s Joem poznali profesora Jamese Turnera z Centra afrických studií. Měl jsem s ním jenom pár přednášek, ale byl to jeden z učitelů, kteří vás ovlivní na celý život.

Kromě toho, že vašemu hlavnímu hrdinovi dodala práci, inspirovala vás ještě v něčem *The Negro Motorist Green Book*?

Na téhle knize mě fascinuje to, že naznačuje tu rozlehlou infrastrukturu, kterou si Afroameričané vybudovali, aby se vyrovnali s legální segregací. Plná rovnoprávnost, ano, to byl dlouhodobý cíl, ale do té doby lidé museli žít své životy ve světě, jaký existoval. Mnoho detailů z té každodenní bitvy se zapomělo, ale je to úchvatný příběh, svým způsobem stejně heroický jako boj za občanská práva. Chtěl jsem se ho pokusit zachytit a upozornit na část historie, kterou čtenáři možná ani neznají.

Takže jste začal oním dennodenním bojem za přežití v éře Jima Crowa a k tomu dodal řadu nadpřirozených dobrodružství.

Což není tak divné spojení, jak byste si možná mysleli, protože jednou z mnoha podob zavržení, jakému Afroameričané čelili, bylo vyloučení z obecné imaginace. Protože od počátku existence žánrové beletrie existovali její černí fanoušci, ale většinou byli buď ignorováni, nebo napadáni.

Jeden z prvků původního plánu pro televizní seriál, který jsem chtěl v románu zachovat, bylo dát každému z protagonistů šanci zazářit ve vlastním podivném příběhu, takovém, v jakém by pro ně historicky nebylo místo. Proto je kniha strukturována tímto způsobem, každá kapitola je jakýmsi minidobrodružstvím.

Není to poprvé, co jste zkombinoval realismus s fantazií.

Myslím, že takové křížení je skvělá věc. Obohacuje to příběh. Realismus ukotvuje postavy a dělá je uvěřitelnější a sympatičtější – a v tomto případě podoba jejich reality vdechla nový život některým velice starým žánrovým prostředkům. A ty žánrové prostředky zase nabízejí další způsob, jak nahlížet na historii reálného života a uvažovat o ní. A samozřejmě, příběhy o nadpřirozenu jsou prostě hrozně zábavné. Proto se o ně tolik zajímali i Afroameričané.

***Lovecraftova země* je vzhledem k tématu překvapivě zábavná. Mohl by ten tón někomu vadit?**

Mohl. Pochopitelně nechci zlehčovat to, o čem píšu.

Myslím, že klíčem k tomu, jak to správně emocionálně uchopit, je poznat dobře své postavy a oddělovat vlastní citové reakce od jejich. Například když uvažuji o nepokojích v Tulse,

ohlížím se na ně z bezpečné vzdálenosti téměř sta let a беру je jako zdroj dramatičnosti. Na tom není nic špatného – je mou prací takhle uvažovat –, ale pro lidi, kteří se do toho zapletli ve skutečnosti, to příběh nebyl, bylo to skutečné a bylo to děsivé, a tak to má taky působit na stránkách.

A s humorem je to stejné. Je v pořádku být zábavný, ale je potřeba být zábavný způsobem, jaký by ocenily i vaše postavy.

Lovecraftova země končí vítězstvím, ale nechává taky hodně volných konců. Bude tento příběh pokračovat?

Nejsem velkým příznivcem pokračování. V zásadě věřím, že správně vyprávěný příběh by měl vyčerpat potenciál myšlenky, která ho zrodila. Na druhou stranu, *Lovecraftova země* může být výjimka. Vážně mám pocit, že bych měl s těmito postavami ještě co říct.

Ale ne proto jsem ukončil příběh tak, jak jsem ho ukončil. Ano, hrdinové zvítězili, ale pořád žijí v Americe a desetiletí, které mají před sebou, bude velice bouřlivé a nebezpečné. Takže zakončit všechno úhledně by působilo falešně. Turnerové a Berryové a Dandridgeové nebudou žít šťastně až do smrti, budou pokračovat ve svém boji. Závěr knihy je optimistický díky tomu, že jsme poznali, že mají nástroje, jejichž pomocí se mohou vyrovnávat s nepřízní osudu. Mají jeden druhého. A vědí, jak si najít cestu dál.